

வரதர் கதைகள்

படிப்பகம்

வரதர் கதைகள்

00-00

தி. ச. வரதராசன்

விற்பனை உரிமை:

பாநி நிலையம்

184, பிராட்வே,

சென்னை-600 108.

முதற்பதிப்பு

: ஜூன் 1996

(C)

விலை ரூ. 30-00

- Title** : VARATHAR KATHAIKAL
Subject : A Collection of Short Stories
Author : T. S. VARATHARAJAN
No. of Pages : 168
Types : 10 Point
Paper : Creamwove 10.5 Kg.
Binding : Duplex Board
Price : Rs. 30-00
Publishers : KUMARAN PUBLISHERS
79, 1st Street, Kumaran Colony,
Vadapalani, Madras-600026.
Printers : Chitra Printo Graphy, Madras-14.

சிறப்புரை

—:0:—

டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்கள்

காலம் மாறுகிறது; சூழ்நிலை மாறுகிறது; ஆனால் மனம் அவற்றிற்கு ஏற்ப மாறியமைவதற்குள் வாழ்க்கையில் போராட்டங்கள் பல ஏற்படுகின்றன. அந்த மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தச் சீர்திருத்தக்காரர் பேச்சுத் தொண்டு ஆற்றுகின்றனர்; எழுத்தாளர் எழுத்துத் தொண்டு ஆற்றுகின்றனர். அத்தகைய எழுத்தாளருள் முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கற்பனையான வாழ்க்கைகளில் அமைத்துக் கதைகளைப் படைப்பவர் ஒரு சிலரே. அவர்கள் செய்யும் தொண்டு ஆற்றல் மிக்கது; நிலைத்த பயன் தரவல்லது.

கதைகள், இலக்கியமென்னும் கலையைச் சார்ந்தவை. கதைகளைப் பொழுது போக்குக்காகவே படைத்துப் படிப்பவர்கட்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவோர் ஒருசாரார். கதைகளில் கலையின்பத்தை அமைப்பதோடு, விழுமிய உணர்ச்சிகளையும் அமைத்துப் படிப்பவரின் மனநிலையை உயர்த்துவோர் மற்றொரு சாரார். இவர்களுள் இரண்டாம் வகையைச் சார்ந்தவர்கள் எழுத்தாளர் என்ற சிறப்பு மட்டும் அல்லாமல், சமுதாயத் தொண்டர் என்ற சிறப்பும் பெறுகின்றனர். (அவர்களுள் வன்றொண்டர்களும் ஒரு சிலர் உள்ளனர். அவர்களின் எழுதுகோல் வன்மையான சம்மட்டியாகவே பயன்படுகிறது.)

இலங்கையில் தோன்றும் எழுத்தாளர்களுள், சமுதாயத் தொண்டர்களின் தொகை பெருகி வருகின்றது. வாழ்க்கையை உள்ளத்தால் உணர்ந்து, சிக்கல்களுக்கு மூன்றும் தேர்ந்து தெளிந்து அவற்றைத் தம் கதைகளில் படைத்துக் காட்டுவதில் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் திரு தி.ச. வரதராசன் (வரதர்) இவ்வகையான எழுத்துத் தொண்டு புரிந்து வருகிறார். இந்த வரிசையில் அமைந்துள்ள மாதுளம்

பழம், வீரம், வெற்றி, கற்பு, புதுயுகப்பெண் ஆகிய சிறுகதைகளைக் கற்பவர்க்கு இது எளிதில் விளங்கும்.

இந்தக் கதைகளுள் சிலவற்றில் கணவனும் மனைவியுமாகிய எழுத்தாளர் இருவர் வருகின்றனர். இளங்கோ, கயல்விழி என்னும் பெயர்பூண்ட அவர்கள் காதலர்களாக விளங்குவதை 'வீரம்' என்னும் கதையில் காண்கிறோம். கயல்விழி உண்மையான வீரம் இன்னது என்று உணரத்தக்க நிகழ்ச்சி இளங்கோவின் வாழ்வில் நிகழ்கிறது. அது படிப்பவரின் உள்ளத்தைத் தொட்டு உருக்க வல்லதாகும்.

'வெறி' என்ற கதையைக் கணவர் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்; அந்தக் கதையைக் கொடிய வகையில் முடிக்கும் நேரத்தில், மனைவி 'ஐயையோ' என்று பதறித் தலையிடுகிறாள். எப்படி முடிப்பது என்ற தயக்கமும் திகைப்பும் ஏற்படுகிறது. நஞ்சு குடித்துச் சாகவேண்டிய தந்தையைச் சாகாமல் செய்து கதையை முடிக்கவேண்டும் என்பது மனைவியின் எண்ணம். கணவர் விட்டுக்கொடுத்தார். மனைவி கதையை முடித்தாள்; அருமையான நல்ல முடிவை அமைத்தாள். கதையைப் பாராட்டுவதா? கதையை முடித்த அந்த மனைவியைப் பாராட்டுவதா? அந்த எழுத்தாளர் குடும்பத்தைப் படைத்த திரு. வரதராசனைப் பாராட்டுவதா?

'ஒரு கணம்' என்ற சிறு கதையிலும் அந்த எழுத்தாளர் குடும்பம் வருகிறது. அங்கும் கதையின் முடிவைப் பற்றிப் பேச்சு உள்ளது. மனைவிக்கு வேலை இல்லாமலே, கணவரே கதையைத் திறமாக முடிக்கிறாராம்.

இவ்வாறு கதைகளை மட்டும் அல்லாமல், கதை எழுதும் குடும்பத்தையும் படைத்துக் காட்டியுள்ள திறம். இந்தத் தொகுப்புக்குச் சுவையூட்டுகிறது. இவருடைய தொண்டு மேன்மேலும் வளர்வதாக.

வரதர் ஓர் அற்புதமான மனிதர்

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் திரு. வரதரின் பங்களிப்பு மிகவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கது. இதழியல்; படைப்புத்துறை, கருத்தாக்க வெளிப்பாடு என்ற பல்துறைகளிலும் முழுமையானதும் வியப்பூட்டத்தக்கதுமான சாதனைகளை நிகழ்த்திய அற்புதமான மனிதர் இவர்.

இதழியல், நூல் வெளியீட்டுத் துறைகளில் தமிழுக்கே பல முன்னுதாரணங்களை நிகழ்த்திக் காட்டிய பெருமகன் 'வரதர்'. அவரது சாதனைகளை ஒட்டுமொத்தமாக—மேலோட்டமாக நினைத்துப் பார்த்தாலே பிரமிப்பு ஏற்படுகிறது. ஒரு தனி மனிதரான இவர் எப்படி ஒரு பெரிய நிறுவனமாய் இயங்க முடிந்தது? 'வரதர்'யின் இந்தத் திறனை இன்றைய தலைமுறைக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

'வரதர்'யின் சிறுகதைகள், அவை வெளியான காலத்தில் சலசலப்பை உண்டாக்கியவை. வீச்சம் சிந்தனையும் அவர் கதைகளின் அடிநாதம். எங்களைப் போன்ற இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு அப்போது அவரின் எழுத்து உந்து சக்தியாய் இருந்திருக்கிறது. தனக்கென்று சில கருத்துக்களை வரித்துக் கொண்டு எழுதிய படைப்பாளி இவர்.

திறனும் முன்னுதாரணமும் கொண்ட நமது முன்னோரை நாம் பாராட்டிக் கௌரவிக்க வேண்டும். எழுத்துலக முன்னோடியான 'வரதர்' இத்தகைய பாராட்டுக்கு மிகவும் தகுதியானவர், இவரைப் பாராட்டி நாம் பெருமையடையலாம். இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட்டு இந் நூலை வெளியிடும் இன்னொரு படைப்பாளியான நா. சோமகாந்தன், ஈழத்துப் படைப்பாளரின் பாராட்டுக்கும் போற்றுதலுக்கும் உரியவர். இது அருமையான பணி, இன்றைய தமிழுக்கு.

சென்னை-26

—செ யோகநாதன்

1-6-96

சிவநாம சாவலிப்பாட்டு

சிவநாம சாவலிப்பாட்டு என்பது சிவனின் புகழைப் பாராட்டுவதற்காகப் பாடப்பட்ட பாடலாகும். இது சிவனின் புகழைப் பாராட்டுவதற்காகப் பாடப்பட்ட பாடலாகும். இது சிவனின் புகழைப் பாராட்டுவதற்காகப் பாடப்பட்ட பாடலாகும்.

என் எண்ணம்

என்னுடைய சிறு கதைகளில் சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து ஒரு அழகிய நூலாகப் பதிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையைச் சில நண்பர்கள் தூண்டிவிட்டபோது—

தூலுருவம் பெற்று நிலைக்க வேண்டிய ஒரு தகுதி இவைகளுக்கு இருக்கிறதா என்று முதலில் சிந்தித்தேன். இக்கதைகளினுடே மறுபடியும் புகுந்து அலைசி ஆராய்ந்தேன்.

‘இவைகளும் இலக்கியந்தான்; பெருமையோடு இவைகளை வெளியிடலாம்’ என்று எனக்கு மனநிறைவு ஏற்பட்டதும் பதிப்பு வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டேன்.

‘இவைகளும் இலக்கியந்தான்’ என்று ஏன் துணிந்தேன்? இலக்கியம் என்றால் என்ன?—என்பது பற்றி என் எண்ணத்தை இங்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

கவிதையோ, காணியமோ, கட்டுரையோ, நாடகமோ, நாவலோ—உருவத்தில் அது எப்படியிருந்த போதிலும் அதை ‘இலக்கியம்’ என்று சொல்வதற்கு இரண்டு தகுதிகள் இருக்கவேண்டும்.

முதலாவது அதில் ஒரு இலக்கு இருக்கவேண்டும். அந்த இலக்கு மனிதனுடைய அகத்தையோ புறத்தையோ உயர்த்துவதாக அமையவேண்டும்.

மற்றது, அதைச் சொல்லும் வீதம், நடை, கட்டுக் கோப்பு ஆகியவற்றில் 'சுவை' இருக்கவேண்டும்.

இந்த இரண்டில் ஏதாவது ஒன்று இல்லாமற்போனாலும் அதை இலக்கியம் என்று கொள்ளமுடியாது. பாடப் புத்தகத்தில் நாங்கள் படித்த 'நல்லொழுக்கம்' என்ற கட்டுரையில் சிறந்த இலக்கு இருந்தபோதிலும்; சமீபத்தில் ஒரு வார இதழில் படித்துவிட்டுச் சிரி சிரி என்று சிரித்த ஒரு விகடத்துணுக்கில் சுவை இருந்தபோதிலும்— இவற்றை நாம் இலக்கியம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையல்லவா!

இது இப்படியிருக்க,

'கதை' என்ற பகுதியை சிறுகதை, நாவல் என்று இரண்டாகப் பிரித்திருக்கிறோம். 'சிறுகதை' என்றால் சிறிய கதை என்றும்; நாவல் என்றால் பெரிய தொடர் கதை என்றும் பல வாசகர்கள் எண்ணுகிறார்கள். இது தவறு. ஒரு சிறு இலக்கை—ஒரு கருத்தை வைத்துக் கொண்டு அதற்குத் தேவையான சம்பவங்களையும், அந்தச் சம்பவங்களை நடத்துவதற்குத் தேவையான பாத்திரங்களையும் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எழுதப்படுவது சிறுகதை. அது ஐநூறு பக்கங்கள் நீண்டாலுங்கூடச் 'சிறுகதை' என்றுதான் சொல்லப்படும்.

நாவல் அப்படியல்ல. அது ஒரு சரித்திரம் போன்றது. ஒரு கதாநாயகன், கதாநாயகியையும் அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள பல பாத்திரங்களையும் சேர்த்து அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பல சம்பவங்களையும் கோவைப் படுத்தி எழுதப்படுவது நாவல். இருபது பக்கத்திலும் ஒரு நாவல் வரக்கூடும்; இரண்டாயிரம் பக்கங்களுக்கும் போகக் கூடும்.

ஆனால்,—

'சிறுகதை' என்று எழுதும்போது அதன் இலக்கணத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு — எதுகைமோனை சரிபார்த்

தும் கவிதை எழுதுவதுபோல எழுதுவதென்பது சரிவராது. பொதுவாக எல்லாச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுமே அதன் இலக்கணத்தை ஓரளவு மீறித்தான் போகிறார்கள்; நான் அறிந்தமட்டில் அமரர் கு. ப. ரா. அவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகள் தான் சிறுகதை இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக நிற்கின்றன.

‘இந்தக் கருத்தை வைத்துக்கொண்டு சிறுகதை அமைக்கப் போகிறோம்; இதற்கு இன்ன இன்ன சம்பவங்கள் தேவை; இன்ன இன்ன பாத்திரங்கள் தேவை’ என்று மனத்திலே படம் போட்டுக்கொண்டு எழுத உட்கார்ந்தால் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், அந்தக்கருத்துக்குத் தேவையற்ற சம்பவத்தையும், பாத்திரத்தையும் கதையில் புகுத்தி விடுகிறோம். மனத்தில் புகைந்து கொண்டிருந்த வேறு ஏதோ உணர்ச்சிகள் இந்தக்கருத்தோடு தொடர்பு கொண்டு வந்துவிடுகின்றன. கதையை எழுதிமுடித்துவிட்டுத் திரும்பப் பார்க்கும்போது அந்தக்குறை தெரிந்தாலும் கூட, அநாவசியமான அப்பகுதியை நீக்க மனம் வருவதில்லை. நீக்கினால் சுவையும் குறைந்துவிடக்கூடும்.— இந்தமாதிரியாக இலக்கணம் உடைபடுவது பரவாயில்லையென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். இலக்கணத்துக்காக இலக்கியம் படைக்கமுடியுமா?

ஃ

ஃ

ஃ

சிறுகதையிலும் ‘முற்போக்குச்சிறுகதைகள்’ என்று சிலர் பிரிக்கிறார்கள். பொருளாதாரம், பொதுவுடமை, தீண்டாமை முதலிய சமூகக் குறைபாடுகள் என்பன போன்ற கருத்துகளை வைத்து எழுதப்படுவையே முற்போக்குச் சிறுகதைகள் என்று கருதப்படுமானால் அது தவறு. மனிதனுடைய மனத்தை — அகவாழ்வைப் பண்படுத்துகிற கருத்துக்கள் தான் மேற்கூறிய புறவாழ்க்கைப் பிரச்சினையைவிட முக்கியமானவை என்று நான் எண்ணு

கிறேன், ஏனென்றால், முதலிற்சூறியவை, பத்து, நூறு ஆண்டுகளில் மாறக்கூடிய தற்காலிகப் புறப்பிரச்சினைகள். ஆனால் மனிதனுடைய மனத்தை நாம் எந்தத் திசையில் வளைக்கிறோமோ அது அப்படியே பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு வளரும்; உதாரணமாகச் சங்க காலத்திலிருந்து நேற்றுவரை 'காதல் காதல்' என்று ஆண் பெண் பாலுணர்ச்சிக்குத் தெய்வீகத்தன்மை ஏற்றிவைத்தோம். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மனித இரத்தத்தில் ஊறிப்போன அந்தத் 'தெய்வீக'க்காதலினால் இன்று எத்தனை இளம் உள்ளங்கள் நாசமாகிவிடுகின்றன! ('காதல்' உதவாது என்று நான் குறிப்பிடவில்லை; 'காதல் போனால் சாதல்' என்று நினைக்கிறார்களே, அந்தப் 'பாரதி'களைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன்!)

ஆகவே அன்பு, இரக்கம், நன்றி, கடமை போன்ற அக உணர்ச்சிகளை வளர்க்கும் சிறுகதைகளுக்கும் நான் முக்கியத்துவம் அளிக்கத்தான் வேண்டும்.

ஃ

ஃ

ஃ

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள பல கதைகளிலும் சூத்திரதாரி போல வந்துநிற்கின்ற 'மூர்த்தி மாஸ்டர்' என்ற பாத்திரம், வேறு யாரும்ல்ல; என்னுடைய மனத்தின் உருவமே அவர். மனிதத்தன்மைக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் ஒரு உருவம் அமைத்து அதற்கு மூர்த்தி மாஸ்டர் என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறேன்.

'கற்பு' என்ற கதை மத்தியதீபத்தில் வெளிவந்த போதே சிந்தனையாளர்களால் மிகவும் பாராட்டப்பெற்றது. 'புதுயுகப்பெண்' கலைச்செல்வியில் வெளிவந்தபோது பழமைப் பண்பாளர்களின் தாக்குதலுக்கு இலக்கானது. இந்தக் கதையின் முடிவில் கதாநாயகியைப் பாராட்டு முகமாக, 'கண்மணி, நீ சுட்டது உன் கணவனை மட்டுமல்ல; கணவன் என்ற பெயரால் என்னதான்

கொடுமை செய்தாலும் மனைவி அதைப் பொறுத்து நடக்க வேண்டுமென்ற புராணக் கொடுமையையுமல்லவா சுட்டு விட்டாய்! என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். கதையின் 'கரு' இங்கேதான் இருக்கிறது. இதை உணராமல் அவள் தன்னுடைய கணவனைச் சுட்டுவிட்ட அந்த நிகழ்ச்சியை மட்டுமே பச்சையாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு 'ஐயையோ இவள் கைகாலக்காரி' என்று அழுதவர்களுமுண்டு. கற்பு, புதுமைப்பெண் என்ற இந்த இரண்டு கதைகளும், ஆணுக் கொரு நீதி படைத்துவைத்துக்கொண்டு பெண்களின் வாழ்க்கையை நாசமாக்கி வரும் சமூகத்தைத் தாக்கி எழுந்துள்ளன.

முதற் கதையான 'மாதுளம்பழம்' சுதந்திரன் மலரில் வெளிவந்தது. தெய்வத்தின் பெயரால் நடைபெறும் பல மூடத்தனங்களில் ஒன்றை எடுத்து இதில் உடைத்திருக்கிறேன்.

'கிழவி சொல்லிக்கொண்டே போனாள். மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு வயிற்றுக்குள்ளே என்னவோ செய்வதுபோலிருந்தது. ஐயர் வீட்டில் தின்ற அந்த மாதுளம்பழத்தின் சாறு வயிற்றிலே கொதித்துக் குமுறியது. விங்கேசுவர சர்மா குப்பை மேட்டிலே எறிந்த மாதுளம்பழப்பாதி கண் முன்னே ஓடிவந்து கேலியாகச் சிரித்தது—'

இவ்விதம் எழுதியபோது அந்த மாதுளம்பழமல்ல; யாருடைய பிரதிநிதியாக அது வந்திருந்ததோ அந்த அநியாயங்கள் எல்லாமே என் நெஞ்சில் குமுட்டிக் கொண்டிருந்தன.

இத்தகைய கதைகள்தான் 'பிள்ளையார் கொடுத்தார்', 'உள்ளும் புறமும்' என்பவைகளும். தெய்வங்களும், பக்தி உணர்ச்சியும் எந்தத் தரத்தில் போய் நிற

கின்றன. என்பதை இந்தக்கதைகளில் எடுத்துக்காட்ட முயற்சித்திருக்கிறேன்.

‘கயமை மயக்கம்’ ஒரு குறுநாவல் போல வளர்ந்து விட்டாலும், அது சிறு கதைதான். ஆனந்தனில் தொடர் கதையாக வந்த காரணத்தினால் — வாராவாரம் எழுதிய தனால் — இந்த மாதிரி நீண்டுவிட்டது. ஒரு சாதாரண மனிதன் கயமை மயக்கத்தில் இழுபடும் இயற்கையையும். அவன் மனைவியுடைய உண்மைக் காதல் அந்த மயக்கத்தை அறுத்து விடுவதையும் அந்தக் கதையில் உருவாக்கி மனநிறைவு பெற்றிருக்கிறேன்.

‘ஒரு கணம்’ என்ற தினகரனில் வெளிவந்த கதையை யும் ‘கயமை மயக்க’த்துக்குப் பக்கத்தில் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இலங்கையில் ஏற்பட்ட வகுப்புக் கலவரச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி நான் எழுதிய இரண்டாவது கதை ‘வீரம்’. இதுவும் தினகரனில் வெளியானது. மாற்றானைக் கொன்றழிப்பவனே— அடக்கியாள்பவனே வீரன் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. எங்கள் பழைய இலக்கியங்களிலெல்லாம் இந்த வீரத்தைத்தான் ஏத்தி ஏத்திப்பாடியிருக்கிறார்கள். முட்டாள்தனமான போர்க் களங்களிலே நெஞ்சிலே புண்பட்டு மாண்டவர்களுையெல்லாம் வீரசுவர்க்கத்தில் ஏற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். ‘வீர’ உணர்ச்சி பாராட்டப்படவேண்டுமானால் அது இப்படி முட்டாள்தனமாக இருக்கக்கூடாதென்று நான் நினைத்தேன். இது விரிந்து தான் என்னுடைய ‘வீரம்’ என்ற கதை பிறந்தது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தில் நடைபெற்ற கதையரங்கத்தில் ‘வெறி’ என்ற கதையை வாசித்தேன். ‘சனநாயகம்’ என்பது எழுதிப் படிக்க அழகாக இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் அதன் அலங்கோலம் சொல்லத்தரமன்று. கல்வியறிவு வளர

வளர இந்த அலங்கோலங்கள் மறைந்து புத்தகத்தில் படித்த சனநாயகம் வந்துவிடுமென்று சொல்கிறார்கள். நான் ஆராய்ந்த அளவில் எங்கள் கல்வியறிவுக்கும் ஒழுக்கத்துக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. படிப்பற்றவரிடையே நேர்மையையும், மெத்தப்படித்த கல்விமான்களிடம் சிறுமைத்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு தூதானிருக்கிறோம். சனநாயகத் தேர்வு முறையினால் உண்மையில் தகுதியான ஒருவர் தெரிவு செய்யப்படுவதில்லை யென்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆட்சியாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டோரும், 'இன்னது செய்தால் அடுத்த தேர்தலில் வெற்றிபெறலாம்' என்று நினைத்துக்கொண்டு அலுவல்களை ஆற்றுகிறார்களே தவிர, நாட்டின் நலனையோ தம்முடைய சொந்த மனச்சாட்சியையோ மதித்து நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வளவு மோசமான பயனைத் தரும் தேர்தல்களுக்காக கட்சி என்றும், ஊர் என்றும், இனத்தவர் என்றும், நண்பர் என்றும் பாகுபாடுகள் கற்பித்துக்கொண்டு மனிதர்கள் வாய் வீச்சிலிருந்து கத்தி வீச்சுவரையும் வீசுகிறார்கள். ஒரு தேர்தலில் நடந்த சண்டை ஓயுமுன்னர் மற்றத்தேர்தல் வந்துவிடுகிறது!— இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் நான் நிறையச் சிந்தித்திருக்கிறேன்; இந்தச் சிந்தனையில் ஒரு சிறு துளியே 'வெறி' என்ற கதையை உருவாக்கிற்று.

ஃ

ஃ

ஃ

'இலக்கியம்' என்றால் என்ன, அதில் சிறுகதை எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதைப்பற்றி என்னுடைய எண்ணங்களைக் கூறிவிட்டேன்; இந்தத் தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளின் போக்கைப் பற்றியும் கூறிவிட்டேன். வாசகர்களின் மனத்திலே உள்ள நல்ல பண்புகளை இவை சில நிமிடங்களுக்கேனும் கிளர்ந்தெழச் செய்யும்; அந்த எழுச்சி அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

ஃ

ஃ

ஃ

இலங்கையில் புத்தக வெளியீட்டுத்துறை இருள் மூடிக்கிடக்கின்றது. ஒளியைக் காணமுடியவில்லை. ஒரு பதிப்பகத்தின் உரிமையாளன் என்ற முறையில் இதற்கு விடிவு காணமுடியுமா என்று நான் நிறையச் சிந்தித்திருக்கிறேன்.

இலங்கையில் வாசகர்கள் இல்லையா என்று கேட்டால், தென்னிந்தியப் பதிப்பகத்தார் சிரிப்பார்கள். இங்குள்ள தமிழ் மக்களின் தொகையையும் தென்னிந்திய மக்களின் தொகையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இங்கே விற்பனையாகும் நூல்களின் தொகை பாராட்டுக்குரியது என்று அவர்கள் சொல்வார்கள். துப்பறியும்-ஆபாசக் கதைப் புத்தகங்களைப்பற்றி நான் குறிப்பிடவில்லை. நல்ல நூல்களைப்பற்றியே குறிப்பிடுகிறேன்.

இப்படி நிறைய வாசகர்கள் இருக்கும்போது ஒரு நல்ல நூலை வாங்கி அதில் இரண்டாயிரம் பிரதிகளை அச்சிடுவதற்குக்கூட நாம் தயங்க வேண்டியிருக்கிறது. 'ஆதாயம் கிடைக்காதே' என்றதல்ல; ஆதாயம் கிடைக்காது விட்டாலுங்கூட, நல்ல நூல்கள் சிலவற்றை வெளியிட்டோம் என்ற மனநிறைவு ஏற்பட்டால் போதும் என்று நினைக்கின்றோம். ஆனால் பொருள் இழப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறதே! பொருள் இழப்புக்கும் துணிந்து எத்தனை நூல்களை வெளியிட முடியும்?

இதற்குக் காரணமென்ன?

இங்குள்ள வாசகர்கள் தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளை நிறையப் படிக்கிறார்கள். அவற்றின் மூலம் அங்கேயுள்ள சில சிறந்த எழுத்தாளர்களின் அபிமானிகளாகி; அவர்கள் எழுதிய நூல்களென்றால் விரும்பிப் பணங்கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். இலங்கை எழுத்தாளர்களைப் பற்றி, —இங்குள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமேயன்றி வேறு யாருக்குத் தெரியும்? பல நூற்றுக்கணக்கில் அழகான புத்தகங்கள் அடுக்கி வைக்கப் பெற்றுள்ள நூலகத்தில், முன்பின் தெரியாத ஒரு

எழுத்தாளன் எழுதிய—அழகு கூட இல்லாத—ஒரு நூலை யார்தான் விலைகொடுத்து வாங்குவர்?

ஆகவே, வாசகரைக் குற்றம் சொல்லிப் பயனில்லை. அச்சில் வந்ததையெல்லாம் வாசகர் வாங்கிவிட முடியாது. 'இன்னார் எழுதியதா, இது நன்றாக இருக்கும்' என்று வாசகருக்குத் தெரியவேண்டும்.

இதற்கு வழியென்ன?

முக்கியமாக இலங்கை எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை வெளியிடுவதற்கென்று சில நல்ல இதழ்கள் தோன்ற வேண்டும். அவை பொழுது போக்குத் தொழிலாக 'ஏனோ தானோ' என்றிராமல் தென்னிந்திய சிறந்த இதழ்களுக்குச் சமமாக அமைப்பிலும் தரத்திலும் விளங்கவேண்டும். இவைகள் இலங்கையில் மட்டுமன்றித் தென்னிந்தியாவிலும், மலாயாவிலும் தமிழர் வாழும் இடமெல்லாம் பரவவேண்டும். அப்போதுதான் இங்குள்ள சில எழுத்தாளர்களுையாவது தமிழுலகம் அறியும். அவர்களுடைய நூல்கள் பெருமளவில் விற்பனையாகும். எழுத்தாளன் பதிப்பாளனிடம் போகாமல், பதிப்பாளன் எழுத்தாளனைத் தேடிவர வேண்டிய நிலைமை உண்டாகும்.

இதைவிட நல்ல நூல்களை வெளியிடுவதற்கு இன்னொரு வழியைச் சிலர் சொல்கிறார்கள். வசதியுள்ள சிலர் சேர்ந்து பணம் போட்டோ, அல்லது சங்கங்களிலோ அரசினரிடமோ பண உதவி பெற்றோ நூல்களை வெளியிடலாமென்று சிலர் கூறுகிறார்கள். 'எப்படியாவது நூலை உருவாக்கி விடவேண்டும்' என்ற ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யத்தான் இது உதவும். நூல்களை அச்சிட்டு வைத்து அழகு பார்ப்பதால் என்ன பயன் உண்டு? ஆனால் பொதுசன மதிப்பற்ற சில அருங்கலை நூல்களை இவ்விதம் வெளியிடலாம். மற்றைய நூல்களைப் பொறுத்தமட்டிலும் தற்காலிக

மாக இவ்விதம் செய்தாவது ஒரு பழக்கத்தையும், எழுத்தாளர்களுக்கு உற்சாகத்தையும் அளித்தால் அதுவும் நல்லதுதான்.

சமீப காலமாக எங்கேயோ வெகு தொலைவில் ஒரு மெல்லிய ஒளி தெரிகிறது. அது மங்கிவிடாமல் காலைக் கதிரவன்போல வளர்ந்து இருளைப்போக்கி, ஒளியைப் பரப்பட்டுமென்று எதிர்பார்த்து ஆவன செய்வோம்.

88	...	புத்தகங்கள்	8
91	...	விவரப்பதிவுகள்	"
100	...	சிறுசிறு கதைகள்	10
110	...	சிறுசிறு கதைகள்	11
120	...	சிறுசிறு கதைகள்	12
130	...	சிறுசிறு கதைகள்	13
140	...	சிறுசிறு கதைகள்	14
150	...	சிறுசிறு கதைகள்	15
160	...	சிறுசிறு கதைகள்	16
170	...	சிறுசிறு கதைகள்	17
180	...	சிறுசிறு கதைகள்	18
190	...	சிறுசிறு கதைகள்	19
200	...	சிறுசிறு கதைகள்	20

உள்ளே...

1. மாதாளம் பழம்	...	17
2. உள்ளூறவு	...	23
3. வேள்விப்பலி	...	40
4. கயமை மயக்கம்	...	51
5. உள்ளும் புறமும்	...	91
6. பிள்ளையார் கொடுத்தார்	...	99
7. வீரம்	...	106
8. சிவறி	...	121
9. கற்பு	...	136
10. ஒரு கணம்	...	145
11. புதுயுகப் பெண்	...	157
12. வாத்தியார் அழுதார்	...	166

வரதர் கதைகள்

1. மாதுளம் பழம்

மூர்த்தி மாஸ்டர் நித்திரை விட்டெழுந்தார். ஆனால் அது விடியற்காலையல்ல. பிற்பகல் நாலரை மணி. வழக்கமாக 2 மணிக்குப் பாடசாலையிலிருந்து வந்து சாப்பிட்டு மூடிய 3 மணியாகிவிடும். அந்த நேரத்தில் வேறு என்ன தான் செய்ய முடிகிறது? ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினால் பதினைந்து நிமிஷத்தில் கண்ணைச் சுற்றிக்கொண்டு நித்திரை வந்துவிடும். பன்னிக் கூட்டத்தில் சிறுவர்களோடு தலையுடைத்துவிட்டு வந்த களைப்பை இந்த ஒன்றரை மணி நேர நித்திரை சிதிது ஆற்றிவிடுகிறதென்று மூர்த்தி மாஸ்டர் நம்பினார்.

அடுத்த அத்தியாயம், கோப்பி குடித்துவிட்டு வெளியே கொஞ்சத் தூரம் உலாவப் போதல். மூர்த்தி மாஸ்டர் படலையைத் திறந்துகொண்டு தெருவுக்கு வந்தார். தெருவுக்கு வந்ததும் அவர் கண்ணிலே படுவது ஒரு புளியமரம். அவருடைய வீட்டிலிருந்து நாலு வீடு தள்ளி நிற்கிற அந்தப் புளிய மரம் அவர் கண்ணை உறுத்தும். அந்தப் புளிய மரத்தின் கீழே இருக்கிற அந்தக் குடிசையும், அங்கே வாழ்வைக் 'கழிக்கின்ற' இரண்டு சீவன்களும் அவர் நெஞ்சை உறுத்துவன. 'ஏழைகள் உழைக்கும் சக்தியற்றவர்கள்' என்ற காரணத்தினாலே, இந்த உலகத்தின் காலடியில் மிதிப்பட்டு நெளியும் பரிதாபத்துக்குரிய மக்கட் கூட்டத்தின்

பிரதிநிதிகளாக 'ஆச்சிக் கிழனி'யும் அவளுடைய புத்திர செல்வம் 'பாக்கி'யும் அந்தக் குடிசைக்குள்ளே கிடந்தனர்.

புளிய மரத்தடிக்குடிசையைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு வந்த மூர்த்தி மாஸ்டர், புளியமரத்தைத் தாண்டி வெகுதூரம் வந்துவிட்டார். இதோ பிள்ளையார் கோவிலும் வந்துவிட்டது. அங்கே கொஞ்சநேரம் தங்கிவிட்டு மறுபடியும் திரும்பி நடக்க வேண்டியதுதான்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போவது, தான் செய்த பாவங்களுக்கு மன்னிப்புக் கோரவோ அல்லது 'பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பு மிவை நாலுங் கலந்து.' கொடுத்து, அதற்குப் பிரதிபலனாக 'ஏதாவது' அந்தப் பெருமானிடமிருந்து பெறுவதற்காகவோ அல்ல. இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் அவர் பிள்ளையார் கோவிலுக்கே போகிறதில்லை; கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் குடி யிருக்கிற ஐயர் வீட்டுக்குத்தான் போவார். எல்லாம்வல்ல அந்த விக்கனேஸ்வரன், 'ஆச்சிக் கிழனி'களுக்குச் செய்யும் அநியாயத்தைக் கண்டு ஆத்திரம் கொள்வார். மூர்த்தி மாஸ்டர், ஆனால் அந்தப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யும் கணபதி ஐயரை, 'பாவம், நல்ல மனிதர்' என்று விமர்சனஞ் செய்வார். ஆமாம், கணபதி ஐயர் என்ன செய்வார்; பிள்ளையாரைப் படைத்த சமூகம், அவருக்குப் பூசை செய்யவும் ஒரு பரம்பரையைச் சிருட்டித்து வைத்து விட்டதே!

கணபதி ஐயர் தம்முடைய அறிவுக்கு எட்டியவரை தேர்மையாக நடக்கிறவர்; மனமறிந்து பிழை செய்யாதவர்; சாது. தானுண்டு தன் பாடுண்டு என்று வாழ்பவர். மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு இந்தக் கணபதி ஐயரை நன்றாகப் பிடிக்கும். மூர்த்தி மாஸ்டர் புரட்சிகரமாகச் சிந்திப்பவர். 'கடவுள், சாமி, மந்திரம், பூசை' என்பனவெல்லாம் அழிக் கப்படவேண்டிய முடக்கொள்கைகள் என்ற வலுவான எண்ணமுடையவர். கணபதி ஐயரோ, 'ஆயிரம் நாப்

படைத்த ஆதிசேடன் தான் இந்த உலகத்தைச் சுமந்து நிற்கிறவன்' என்ற நம்பிக்கையுடையவர். இப்படி இருவருடைய கொள்கைகளும் வட துருவம் தென் துருவமாக இருந்தபோதிலும், இருவரிடமும் 'மனிதத்தன்மை' என்கிற பண்பாடு இருந்ததினாலே ஒருவரையொருவர் காண்பதிலும் பேசுவதிலும் மகிழ்வு கொண்டார்கள்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் தினமும் பிள்ளையார் கோயிலடிக்குப் போய், ஐயரோடு ஒரு மணி நேரம் ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருப்பார். பிள்ளையார் கோயிலில் அன்று நடந்த பூசை தொடக்கம், தமிழரசுக்கட்சியின் நடவடிக்கைகள் வரை பேசக் நடக்கும். அபிப்பிராய பேதங்கள் வரும். ஆனால், அது மனத்திலே ஆத்திரத்தை உண்டாக்குவதில்லை.

கோயிலில் ஏதாவது விசேஷம் நடந்தால், அன்றைக்கு மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு மோதகம் முறுக்கு முதலிய பலகாரங்களும் கிடைக்கும். வெற்றிலை பாக்கு எந்த நாளும் தகரப் பெட்டியோடு காத்திருக்கும். மாஸ்டருக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுப்பதில் ஐயருக்கு ஒரு திருப்தி. மூர்த்தி மாஸ்டர் தமது மாமா டொக்டர் சுந்தரமூர்த்தி வீட்டில் கிடைக்கும் 'உயர்ந்த' பலகார வகைகளைத் 'தொட்டுப்' பார்க்கின்றவர்; இங்கே ஐயர் வீட்டிலோ மோதகத்தையும் முறுக்கையும் தன்றாகச் சுவைத்துச் சாப்பிடுவார்.

அன்றைக்கும் ஐயருடன் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு 'சரி நேரமாகிறது ஐயா! நான் வரப்போகிறேன்' என்று எழுந்தார்.

'கொஞ்சம் இருங்கோ மாஸ்டர்!' என்று சொல்லி விட்டு உள்ளே போன ஐயர், ஒரு மாதுளம் பழத்தோடு திரும்பி வந்து உட்கார்ந்தார்.

'உங்களுக்குக் கொடுக்கவேணும் என்றுதான் எடுத்து வைத்தேன்; கதைப் பராக்கில் மறந்து போனேன்.' என்று சொல்லிக்கொண்டே, பாக்கு வெட்டியால் பழத்தை

இலேசாகக் கீறி உடைத்தார். ஒரு பாதியைப் பிரித்து ஒரு கட்டாசியில் முத்துக்களை உதிர்த்தி, “சாப்பிடுங்கோ மாஸ்டர்” என்றார்.

ஆகா, என்ன இனிமை! ‘ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே உபசரித்து’க் கொடுப்பதனால் மாத்திரமல்ல; உண்மையாகவே அந்த முத்துக்கள் பார்ப்பதற்கும் மொழு மொழு வென்று, கொழுத்துத் தடித்த பணக்காரவிட்டு இளம் பெண்ணின் கள்ளத்தைப்போல இருந்தன. தின்பதற்கும் தமிழைப் போலச் சுவைத்தன.

இந்தச் சமயத்தில் ஐயரின் கடைக்குட்டி-லிங்கேச் வரசர்மா-ஒடிவந்து, “அப்பா! அப்பா! நேக்கு மாதாளம் பழம் ஒணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கீழே கிடந்த பாதியை எடுத்து ஒரு கடி கடித்தான். பழத்தோடு தோலும் சக்கையும் சேர்ந்து அவனுக்குக் கசந்திருக்க வேண்டும்.

“ஆம்க்!... கக்கா!.....” என்று சொல்லிக்கொண்டே அதைத் தூர வீசி எறிந்தான். அருமையான பழம்-சரி பாதி-குப்பை மண்ணிலே போய் உருண்டு புரண்டது!

“ச்சி, வாடா இங்கே!”—ஐயர் சசினார்.

“போகட்டும், அதைச் சாயி எடுத்துக்கொண்டார் என்று நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று கேலியாகவே சமாதானம் சொன்னார், மூர்த்தி மாஸ்டர். ஐயர் கோபிக்கவில்லை; சிரித்தார். “நீங்கள் பகிடிபண்ணுகிறீர்கள். ஆனால், உண்மையும் அதுதான்” என்று சொல்லி மனம் ஆறினார்.

“சரி, வருகிறேன் ஐயா” என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு மூர்த்தி மாஸ்டர் வீட்டுக்குத் திரும்பினார். பொழுதும் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இதோ, ஆச்சிக் கிழவியின் குடிசையைக் கசந்து நிற்கும் புளியமரம்! கிழவி

யின் குடிசையிலே வெளிச்சத்தைக் காணோம். அவருடைய தகர வீளக்கிலே மண்ணெண்ணெய் காய்ந்துவிட்டதோ என்னவோ!

ஒளியைக் காணவில்லை. ஆனால் ஒரு ஒலி மாத்திரம் வந்துகொண்டிருந்தது.

“ஊங் ஊங்...” — அழுகிற சத்தம் கிழவியின் குரலல்ல; பாக்கியின் குரல்.

இல்லை; அது பாக்கியின் சத்தமல்ல, பசியின் சத்தமென்று மூர்த்தி மாஸ்டர் நினைத்தார். சட்டைப் பையிலே கையை விட்டார். ஏதோ, சில்லறை கிலுங்கிற்று. அதைச் சுமந்துகொண்டு வீட்டுக்குப் போக மளமில்லாமல், ஆச்சிக் கிழவியின் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனார்.

“ஆரது?... எடி, கத்தாதையடி; ஆரோ வருகினம்.”

“நான் தான் ஆச்சி”

“வாத்தியாரா...? வாருங்கோ”

“ஆர், பாக்கியமா அழுகிறது? என்னவாம்?”

“அதை ஏன் கேட்கிறியள் வாத்தியார்! உந்த முற்றத்தில் நிற்கிற மாதானையிலை இந்த வருஷந்தான் ஒரே ஒரு பிஞ்சு பீடித்திருந்தது. அதை அணில் கிணில் கொத்தாமல் கட்டிக் காத்து இன்றைக்குத்தான் பிள்ளையாருக்குக் கொண்டுபோய் கொடுத்தனான்... இந்த மூதேவி மத்தியானம் போய் மரத்தைப் பார்த்துவிட்டு அதைக் காணவில்லையென்று ஒரேயடியாய்ச் சினுங்கிக் கொண்டிருக்கு. எங்களிடம் அபிசேகம் பூசை செய்யக் காசு பணந்தான் இல்லை. இந்த ஒரு பழத்தை என்றாலும் கொடுப்போமென்றுதான் கொடுத்தேன்...”

கிழவி சொல்லிக்கொண்டே போனாள். மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு வயிற்றுக்குள்ளே என்னவோ செய்வது போலிருந்தது. ஐயர் வீட்டிலே தின்ற அந்த மாதுளம் பழத்தின் சாறு வயிற்றிலே கொதித்துக் குமுறியது. விங்கேசுவரசர்மா ரூப்பை மேட்டிலே சுழற்றி எறிந்த மாதுளம் பழப்பாதி கண்முன்னே ஓடிவந்து கேலியாய்ச் சிரித்தது. கண்களை ஒரு மூறை மூடி அதை அப்புறப்படுத்தினார். பிறகு, சட்டைப்பையிலிருந்து ஐம்பது சதத்தை எடுத்துப் பாக்கியிடம் கொடுத்து. “மாதுளம் பழம் கூடாது; நீ கடைமிலே போய் மாம்பழம் வரங்கிச் சாப்பிடு” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தார்.

இப்போது வயிறல்லை; அவருடைய நெஞ்சு கொதித்தது, இந்த நிலைகெட்ட மாந்தரை நினைந்து!

“கிழவிமூலம் வந்தது. அந்தமூலத்தை...”

“நித்த மூலம்...”

“அந்தமூலம்...”

“நித்தமூலம்...”

கிழவி சொல்லிக்கொண்டே போனாள். மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு வயிற்றுக்குள்ளே என்னவோ செய்வது போலிருந்தது. ஐயர் வீட்டிலே தின்ற அந்த மாதுளம் பழத்தின் சாறு வயிற்றிலே கொதித்துக் குமுறியது. விங்கேசுவரசர்மா ரூப்பை மேட்டிலே சுழற்றி எறிந்த மாதுளம் பழப்பாதி கண்முன்னே ஓடிவந்து கேலியாய்ச் சிரித்தது. கண்களை ஒரு மூறை மூடி அதை அப்புறப்படுத்தினார். பிறகு, சட்டைப்பையிலிருந்து ஐம்பது சதத்தை எடுத்துப் பாக்கியிடம் கொடுத்து. “மாதுளம் பழம் கூடாது; நீ கடைமிலே போய் மாம்பழம் வரங்கிச் சாப்பிடு” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தார்.

.....'பொய்யா குடி' 'பூ' என்ற குடி' 'கூப்பிக்கிறாய்விடிக்
& தனக்கு சிறு பூ' என்று சொல்லி 'பூ' என்ற குடி' 'கூப்பிக்கிறாய்விடிக்
.....'பொய்யா குடி' 'பூ' என்ற குடி' 'கூப்பிக்கிறாய்விடிக்

2. உள்ளூறவு

“பூனைக்குட்டி! ஏ பூனைக்குட்டி!.....”

அலுவலகத்திலிருந்து அப்போதுதான் வீட்டுக்கு வந்த நாதன். அரையுள்ளே போகாமல் நின்றுகொண்டு கூப்பிட்டான். வழக்கமாக அவன் வரும் வழிமேல் விழி வைத்திருக்கும் அந்தப் ‘பூனைக்குட்டி’ இன்றைக்கு அவன் வந்து இரண்டு சத்தம் கூப்பிட்ட பிறகும் கூட வெளிக் கிளம்பவில்லை. நாதனுக்குக் கொஞ்சம் ‘செல்லக்’ கோபங்கூட வந்தது.

“ஏ பூனைக்குட்டி! நாய்க்குட்டி! எலிக்குட்டி! அணில்குஞ்சு!.....”

வீட்டிலே துணைக்கிருக்கும் வேலைக்காரக் கிழவியும் இன்றைக்கு இல்லை என்ற உற்சாகத்தில் வாய்க்கு வந்த பெயர்களையெல்லாம் நாதன் அடுக்கினான். அப்படியும் ‘அது’ வராமல் போகவே, படாரென்று கதவை அடித்துத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனான்.

உள்ளே படுக்கையின் மீது அவனுடைய ‘பூனைக்குட்டி’ முகங்குப்புறக் கவிழ்ந்து படுத்திருந்தான். நித்திரையோ அல்லது வேறு ஏதும் சுகயீனமோ என்று நாதன் நினைத்தான்.

‘இந்தா,.....பூ! என்ன சங்கதி, படுத்துவிட்டீர்?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே அவளருகில் உட்கார்ந்து அவன் முகத்தைத் திருப்பினான்..... அவளுடைய முகமெல்லாம் அதைத்து, கண்கள் சிவந்து, அந்தக் கண்களிலே கண்ணீர் பெருகித் ததும்ப, ‘எக்.....எக்’ என்று கேவிக் கேவி விம்மினாள் பூ.

நாதனுடைய உல்லாசமெல்லாம் 'பக்' கென்று பொசுங் கிப்போய்விட்டது "இது என்ன பூ? இது என்ன?....." என்று அவன் பதறினான். அவன் மறுபடியும் முகத்தைத் தலையணைக்குள் புதைத்துக்கொண்டு பொருமினான்.

"பூ! என்ன நடந்தது?.....என்னப்பா?..."

அவளிடமிருந்து "எக்...எக்" என்ற விக்കல்கள் தான் பதிலாகக் கிடைத்தது.

நாதன் மறுபடியும் அவன் முகத்தைத் திருப்பி "என்னென்று சொல்லுமேன்?....." என்று ஆதரவாகக் கேட்டுக்கொண்டே அவளுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கப் போனான். அவன் திமிறிக்கொண்டு மறுபடியும் கவிழ்ந்து கொண்டான்.

"என்னோடு ஏதும் கோபமோ?....." அவன் யோசித்துப் பார்த்தான். தான் ஏதாகிலும் தவறு செய்துவிட்டானா வேன்று அப்படி ஒன்றும் தெரியவில்லை. தற்செயலாகச் சில நாட்களில் வீட்டுக்கு வர நேரம் பிந்திப்போனால், அவன் கொஞ்சம் முறைப்பான். ஆனால், இன்றைக்கு ஒரு நிமிஷம் கூட அவன் தாமதிக்கவில்லையே!

அவன் மறுபடியும் அவளுடைய தோளைப் பிடித்துத் திருப்ப முயன்றான். அவன் இடங்கொடுக்கவில்லை. அவளை முத்தமிடக் குனிந்தான்; அதற்கும் இடமில்லாமல் தன் கன்னங்களைக் கைகளால் மூடிவிட்டான் அவன்.

"பூ! என்னென்று சொல்லாமல் நீ அழுதுகொண்டிருந்தால் எனக்கென்ன தெரியும்; சொன்னால் தானே..."

அவன் ஒன்றும் பேசுவதாயில்லை.

வெகுநேரம் இப்படியே கழிந்தது.

அவனுக்குச் சிறிது சலிப்பும் வந்துவிட்டது. “இதெல்லாம் என்னுடைய தலைவிதி!..... இன்றைக்குக் கிழவிடிமில்லை. முஸ்பாத்தியாகப் பொழுது போக்கலாமென்றால்... என்னைப்பிடித்த சனியன் வீடப்போகுதோ?.....” என்று பாதி உண்மையாகவும் பாதி நீடிப்பாகீவும் சொன்னான்.

பூ தலையை நிமிர்த்தாமலே, விக்கி விக்கி “நான் சனியன் தான்; உங்களுக்கு வேறே.....” என்று சொல்ல வந்ததை முடிக்காமல் நிறுத்தினாள்.

“வேறே என்ன? அதையும் சொல்லி விடுமேன்?”

அவள் சொல்லவில்லை.

“ஏன் வாயை முடிவிட்டீர்? சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுகிறதானே?.....”

“.....நான் சனியன் தான்; நீங்கள்.....வேறே நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்துக் கட்டியிருக்கலாம்.....”

“உம்மைச் சனியன் என்று சொன்னேனா?”

“சொல்லவில்லையோ?”

“சீ, உம்மையா சொன்னேன்; என்னுடைய தலைவிதியையல்லவோ சொன்னேன்?..... இந்தக் கதையெல்லாம் இப்போது எதற்கு?”

“.....”

“என்னென்று கேட்டால்?”

“என்னை ஒன்றும் கேட்கவேண்டாம்”

“வேறு யாரைக் கேட்கிறது?”

“சீ தாவைக் கேளுங்கள்!”

பூ, உடம்பு குலுங்க விம்மினாள்.

‘சீதா!’—நாதனுக்கு யாரோ இதயத்தில் குத்தியது போலிருந்தது. இவள் எதற்கு இப்போது சீதாவின் பெயரை இழுக்கிறாள்?.....

‘என்ன சொல்கிறீர்?... சீதாவா?... எந்தச் சீதா?...’

‘உங்களுடைய சீதாதான்!...எனக்கு எல்லாம் தெரியும்!...’

‘பூ!...’

‘...நான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டேன்...’

‘எனக்கொன்றும் சொல்லவேண்டாம். என்னுடைய வாழ்வு முடிந்து விட்டது.’

‘பூ’—நாதன் உணர்ச்சியோடு உரத்துக்கத்தினான்.
‘பூ! கண்டபடி வார்த்தைகளைப் பேசாதே’

அவனுடைய வார்த்தையின் உக்கிரத்தாலோ என்னவோ பூ சிறிது மெளனமானாள். நாதனுக்கு நெஞ்சுக்குள்ளே ஏதோ உருண்டு சுழலுவது போல இருந்தது. சீதாவைப் பற்றி இன்று இவளுக்கு யார் சொன்னார்கள்?ஒரு வருடத்திற்கு—பூவைத் திருமணம் செய்வதற்கு முன்னால் அவனுடைய உள்ளத்தில் பலவித உணர்ச்சிகளையும் கிளறி விட்ட அந்தப் பெயர்.....சீதா!—அவளுடைய ஞாபகம் வந்ததும் அவன் உள்ளத்தில் ஒரு பரிதாப உணர்ச்சி படர்ந்தது. ‘அவளால், எனக்கும், என்னால் அவளுக்கும் எவ்வளவு கெட்ட பெயர்!.....அந்தக் காலத்தில் சில கீழ்த்தரமானவர்களால் பரப்பப்பட்ட கீழ்த்தரமான—டிக மோசமான கதை, இன்று பூவின் காதிலும் விழுந்து அவளுடைய மென்மையான உள்ளத்தைக் கருக்கி விட்டதா?.....பாவம், பூவின் ஆத்திரத்துக்கு நியாயமிருக்கிறது. முழுக்கமுழுக்க தனக்கு மட்டுமே உரித்தானவரென்று

என்னை அவள் நம்பியிருக்க, யாரோ ஒரு சீதாவின் பெயரோடு என்னை இணைப்பதை அவள் எப்படிப் பொறுப்பாள்?.....உண்மையைத் தெரிந்தால் தெளிந்து விடுவாள்!

தெளிந்த உள்ளத்தோடும் மலர்ந்த முகத்தோடும் மறுபடியும் புவை அணுகினான் நாதன்,

பூ டக்கென்று திரும்பிப் பார்த்தான். பழி வாங்கும் பார்வையுடன்; “நீங்கள் ஒருநாள் கூட அவளோடு வித்தியாசமாகப் பழகவில்லைத்தானே” என்று கேட்டான்,

“இல்லை. இல்லவேயில்லை!”

“அவளிடமிருந்து பரிசாக - அவள் ஞாபகத்துக்காக - ஒருவருக்கும் தெரியாமல், இரகசியமாக, நீங்கள் ஒரு பொருளும் வாங்கவில்லையே?”

நாதன் திடுக்கிட்டான். சீதாவிடமிருந்து எப்பொழுதோ எதையோ தான் வாங்கியிருக்கவேண்டுமென்ற ஞாபகம் வந்தது. ஆனால், மனத்திலே பதித்து வைக்கக் கூடியதாக—குறிப்பிடத்தக்க எந்தப்பொருளையும் வாங்கிய நினைவில்லை, அல்லாமலும் - அவளிடமிருந்து தான் பரிசுப் பொருள் வாங்கியதாக ஒத்துக்கொண்டால், அது தன்மீதுள்ள சந்தேகத்தை வளர்த்துக் கொள்ளுவதாகும், பலமிழந்த குரலில் அவன் சொன்னான்: “பூ! சீதாவிடமிருந்து நான் எதற்காக ஞாபகப்பொருள் வாங்கப்போகிறேன்? அப்படியான கருத்தோடு நான் பழகவில்லையே!”

ஒரு ஏமாற்றுக்காரனை - அற்பனைப் பார்ப்பதுபேரில் அருவருப்புடனும், கோபத்துடனும் பூ நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவன் உதடுகள் துடித்தன. எதையோ தீர்மானிப்பவள் போல ஒரு கணம் தோன்றினாள். மறுகணம், தலை உணையை மிதத்தி, அதன்கீழிருந்த ஒரு புத்தகத்தை

எடுத்து, அதிலே அடையாளமாக மடித்து வைத்த ஒரு பக்கத்தைப் பிரித்துக்காட்டினாள்.

அது அவனுடைய பழைய நாட் குறிப்புப் புத்தகம்!

திடீரென்று மனத்திலே தோன்றி உடம்பெங்கும் பரவித் தெறித்த ஒரு பரபரப்புடன் நாதன் அந்தப் பக்கத்தைக் கவனித்தான்;

‘இன்று சீதா எனக்கு ஒரு கைலேஞ்சி பரிசாகக் கொடுத்தாள். அதில் தன்னுடைய கையால் ஒரு பூ வேலை செய்திருந்தாள். இதிலும் பார்க்க எவ்வளவோ அழகானபொருளைக் கடையிலே வாங்கிவிடலாம். ஆனாலும் ஒருவர் அன்போடு கொடுக்கிற பரிசுக்கு விலைமதிக்க முடியாது.’

இதைப் பார்த்ததும் நாதனுக்கு ஒரு நிமிஷம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அந்த நேரம் ஏதோ ஒரு போக்கில் அப்படி எழுதி வைத்தான். அவன் படித்த எத்தனையோ கதைகளில் வரும் எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிப் போக்குகளுக்கிடையே இந்தக் குறிப்பு அப்படி ஒரு வித்தியாசமான எண்ணத்தை உண்டாக்கக்கூடியதுபோல் தோன்றவில்லை. அதற்குப்பிறகு ஊரிலே நடந்த மோசமான கதைகள் காதில் விழுந்த பிறகாவது இந்தக் குறிப்புகளை அழித்திருக்கலாம். ஆனால், இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம்,— தன்னுடைய உண்மையான காதலைப் பெற்ற, உயிருக்குயிரான மனைவியின் மனத்திலே விஷத்தைக் கலக்கும் குறிப்பாக, அது வந்து சேருமென்று அவன் கனவிலும் கருதவில்லை. மேலும், அவன் ஒரு பெரிய தவறு செய்துவிட்டான். ‘சீதாவிடமிருந்து ஒரு பரிசுப் பொருளும் வாங்கவில்லையா?, என்று பூ கேட்டபோது அவனுக்கு இப்படி ஏதோ வாங்கிய ஞாபகம் இருந்தது, ஆனாலும்,

அதைச் சொன்னால் தப்பிப்பிராயம் ஏற்படுமென்றெண்ணி அஞ்சி, தன்னுடைய நாட் குறிப்பையோ, அதை அவள் பார்த்திருப்பாளென்றதையோ எதிர்பாராமல் 'இல்லை' என்று மறுத்துவிட்டாள். அந்தச் சிறு பொய் இப்போது எவ்வளவு மலையாக வளர்ந்துவிட்டது! 'இவள் ஏன் தன்னை இப்படியெல்லாம் சோதிக்கவேண்டும்.' என்று கோபமும் வந்தது. ஆனாலும், சமாளித்து விடலாமோ என்ற ஆசையில், சிரித்துக்கொண்டே 'பூ! இந்தக் குறிப்பு களைப் பார்த்துவிட்டுத்தானா இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டமும் செய்கிறீர்? ஏதோ அந்த நேரத்தில் சும்மா எழுதி வைத்தேன். நீர் நன்றாகப் பாரும். அதிலே எங்கே யாவது 'வித்தியாசமாக' நடந்துகொண்டதுபற்றி எழுதியிருக்கிறேனா?' என்றாள்.

பூ தன்னுடைய மனப்போக்கிலிருந்து கொஞ்சமும் இறங்கி வராத தொனிலேயே சொன்னாள். 'நாள் எல்லாம் வாசித்து விட்டேன். எனக்கு எல்லாம் தெரிந்து விட்டது!...இன்னொரு நாள் நீங்களும் அவளும் ஏதோ முஸ் பாத்தியாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தீர்கள். யாரோ வருவதுபோலத் தெரியவே அவள் உங்களுக்கு இரகசியமாகச் சைகை செய்தாள். உடனே நீங்களும் நல்லபிள்ளை மாதிரிப் பாடத்தைத் தொடங்கினீர்கள்...இப்படி எத்தனையோ!...'

குற்றச்சாட்டுகளைக் கேட்கக் கேட்க நாதனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. ஆனாலும் அடக்கிக் கொண்டு, 'பூ! நானும் அவளும் எவ்வளவு பரிசுத்தமாக நடந்துகொண்டாலும், மற்றவர்கள் ஏதும் நினைக்காமலிருக்கவேண்டுமல்லவா?.....' என்றாள்.

'நீங்கள் எவ்வளவோ இரகசியமாகத்தான் கொண்டாடினீர்கள். ஆனாலும், அது ஊரெல்லாம் தெரிந்து விட்டது. நானும் இந்த ஊரிலிருந்தால் உங்களுடைய ஏமாற்றுக்கு.....'

“பூ!...கொஞ்சம் யோசித்துப் பேசு!”

“இனி யோசித்து என்ன? என்னுடைய சீவியம் இன்றோடு சரி. நீங்கள் அவளையே.....”

“நீ பேசத்தான் போகிறாயா?” என்று கத்திய நாதனின் முகமெங்கும் அனல் தெறிப்பதுபோலிருந்தது. ஆனாலும், பூவோ இந்தச் சூழலிலேயே இல்லாதவன் போலப் பேசினான்:

“.....அழகோ பணமோ எது இல்லாவிட்டாலும் என்னுடைய கணவனுடைய அன்பு மட்டும் களங்கமற்றதாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பினேன். விரும்பியது கிடைத்துவிட்டதென்று மனப்பால் குடித்தேன். உங்களைப் போன்ற ஒரு ஏமாற்றுக்காரனின் கையில்.....”

“...சீ, முடு வாயை” நாதன் சீறினான். பூ விவழியிடித்தவள்போலச் சொன்னாள்: “என்னுடைய வாயை மூட நீங்கள் யார்? நான் உங்களுக்கு மனைவியல்ல.....நான் நாளைக்காலையிலேயே அண்ணை வீட்டுக்குப் போகிறேன். என் வாழ்வு முடிந்துவிட்டது!”

“போ! தொலைந்து போ! உன்னைப் போன்ற சந்தேகப் பூச்சியோடு — பழிகாரியோடு — விஷப்பாம்போடு சீவிப்பதிலும் பார்க்க...”

“சீதாவைப்போன்ற மயக்குக்காரியோடு.....”

பேசத்தான் பேசுகின்றாயா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே, பயித்தியக்காரனைப்போல ‘பளீர்’ என்று பூவின் மலர்போன்ற கன்னத்தில் அடித்து விட்டான் நாதன்.

...அம்மா!.....ஐயோ, அம்மா” என்று பரிதாபமாகக் கதறிக்கொண்டே பூ சுருண்டு விழுந்தாள்!

‘கலைச்சோலை’ப் புத்தகசாலையின் அதிபர் நடராசன், அன்றைய தினம் தபாலுக்குச் சேர்க்கவேண்டிய கடிதங்களைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் சாதாரணமான ஆளல்ல. தமிழ்நாடு முழுவதும் பிரசித்தமானவர். ‘நடராசன்’ என்றால் தெரியாது; ஆனால், ‘வெள்ளி’ என்ற பெயரைத் தெரியாதவர்களே இல்லையென்று சொல்லலாம்; ‘வெள்ளி’ என்பது நடராசனின் புனைபெயர். அந்தப் புனை பெயரோடு தென்னிந்தியாவிலிருந்து வெளிவரும் தலைசிறந்த மூன்று பத்திரிகைகளில் அவர் அடிக்கடி கதைகள் எழுதி வருகிறார். ஏதாவது ஒரு பத்திரிகையில் அவருடைய தொடர் கதை எப்போதும் வெளிவந்து கொண்டேயிருக்கும். யாழ்ப்பாணத்துக்கே இந்த ‘வெள்ளி’யினால் ஒரு தனிச் சிறப்பும் மதிப்பும் ஏற்பட்டிருந்தது. நடராசன் கடிதங்களைப் பார்த்துக் கையெழுத்துக்களைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தபோது அவருடைய உதவி ஆள் ஒரு தந்தியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். நடராசனுக்கு அடிக்கடி அவசியமற்ற விஷயங்களுக்கெல்லாம் தந்திகள் வருவது வழக்கமாயினும் ‘தந்தி’ என்றதும் ஒரு பரபரப்பு ஏற்படத்தான் செய்கிறது. கடிதங்களை ஒரு பக்கமாக வைத்து விட்டுத் தந்தியைப்பிரித்து வாசித்தார்.

“பூ இன்று காலையில் ரயிலேறி வருகிறாள். ஸ்ரேசனில் சந்திக்கவும். —நாதன்.”

ஏதோ வெளி விஷயங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த நடராசனை, இந்தச் செய்தி குடும்பச் சூழலுக்குள் இழுத்துக் கொண்டு வந்தது. நாதனுடைய முரட்டுத்தனமற்ற அடியினால் ‘அம்மா!’ என்று கத்திக்கொண்டு சுருண்டு விழுந்த பூவுக்கு அம்மாவும் அப்பாவுமான ஒரே ஒரு தமையன் நடராசன். பூவிலும் பாரீக்க நடராசன் பத்து வயதுக்கு முத்தவர். இவர்கள் இருவருக்குமிடையில் பிறந்த இரண்டு குழந்தைகளும் சிறு வயதிலேயே இறந்துவிட தலை

யும் வாலுமான இந்த இருவருமே மிஞ்சினார்கள். பூ பிறந்த சில நாட்களிலேயே தாயைப் பறி கொடுத்தாள். அவளுக்குப் பதினைந்து வயதாயிருக்கையிலேயே தந்தையும் 'போய்' விட்டார். அதன் பிறகு நடராசனே அவளுக்குத் தாயும் தந்தையுமானார். பூ என்றால் அவருடைய உயிர் மாதிரி. அவளுக்கும் அண்ணையே தெய்வமாக இருந்தார். நடராசனுக்கு வாய்த்த மனைவி மனோன்மணியும் தங்கக்கட்டி. பூவும் எதற்கு எடுத்தாலும் 'மச்சாள், மச்சாள்' என்று மனோன்மணியை மிகவும் கவர்ந்திருந்தாள். மனோன்மணியின் சொந்தத் தம்பிதான் நாதன். ஆனால் அதற்காகவே அவனுக்குப் பூவைக் கொடுத்து விடவில்லை. நடராசன். ருணத்திலும், அறிவிலும், தோற்றத்திலும் அவன் பூவுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவன் என்று கருதியே அவர்களைப் பிணைத்து வைத்தார். ஆனால் இந்தத் திருமணத்தில் அவரிலும் பார்க்க மகிழ்ச்சியடைந்தது மனோன்மணியென்ற சொல்லலாம்.

ஒருபுறம் அவளுடைய அருமைத் தம்பி; மறுபுறம் அவளுடைய அன்பைக் கவர்ந்துவிட்ட மைத்துனி. இவர்கள் இருவரையும் ஒன்று சேர்த்துவிட்டதனால், ஏதோ ஒரு பெரிய இலட்சியத்தை அடைந்து விட்டதைப்போல அவன் பூரித்திருந்தான்.

திடீரென்று இப்போது வந்த இந்தத் தந்தியை வைத்துக் கொண்டு நடராசன் யோசித்தார்: 'இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு வந்த கடிதத்தில் கூட, தான் வரப்போவதாகப் பூ எழுதவில்லையே?.....ஏதும் சுகயீனமென்றால்—அப்படியென்றால் அவளை நாதன் தனியாக அனுப்பமாட்டானே?.....'

அவரால் ஒன்றையும் தீர்மானிக்கமுடியவில்லை. அவளுக்குச் சுகயீனம் ஒன்றுமிருக்காது என்ற அளவில் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார். அவருடைய

முகத்தைப் பார்த்ததும் ஏதோ கடுமையான சிந்தனையிலிருக்கிறாரென்று மனோன்மணிக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஆனாலும், அவள் திடுக்கிடவில்லை. இந்த அனுபவம் அவளுக்குச் சர்வ சாதாரணம்.

“என்ன, புதிதாக ஏதோ கதை எழுதப் போகிறீர்கள் போலிருக்கிறதே!” என்று பரிசாசம் செய்தாள் மனோன்மணி.

நடராசன், “இல்லை மனோன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே லேசாகச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பிலும் ஒரு சலிப்பு ஒட்டிக்கொண்டுதானிருந்தது. மனோன் மறுபடியும் விசாரிக்குமுன்பே தந்தியை எடுத்துக் கொடுத்தார். நடராசன்.

மனோன்மணி தந்தியை வாசித்துப் பார்த்தாள். அவருடைய சூதூகலமெல்லாம் டப்பென்று எங்கேயோ ஓடிப் பதுங்கிவிட்டன பெண்களுக்கே உரித்தான நெஞ்சத் துடிப்புடன், “இது என்ன, இப்படி அடித்திருக்கிறானே?” என்றாள்.

நடராசன் பெருமூச்சுடன் “நானுந்தான் யோசித்துப் பார்க்கிறேன் என்ன சங்கதியென்று ஒன்றும் விளங்கவில்லை!” என்றார். அவருடைய கவலையின் அளவை முகத்தோற்றத்திலே கண்டுகொண்ட மனோன்மணி, அவரைத் தேற்றுவதுபோலச் சொன்னாள்: “எப்படியிருந்தாலும் கவலைப்படக்கூடியதாக ஒன்றுயிருக்காதென்று நினைக்கிறேன். பூவுக்கு ஏதும் சுகயீனமென்றால், தம்பி அவளைத் தனியாக அனுப்பமாட்டான். நான் நினைக்கிறேன், பூ ஒரு பிடிவாதக்காரி. திடீரென்று இங்கே வரவேணுமென்று நினைத்திருப்பாள். தம்பிக்கு வர வசதியில்லாமலிருக்கும்...”

“என்னவோ! எல்லாம் பொழுதுபடத் தெரியும்” என்று தமது சிந்தனைகளுக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி போடுபவர்

போல நடராசன் சொன்னார். ஆனால், அது முற்றுப் புள்ளியாக இராமல், அரைப்புள்ளி (கமா) யாகத் தானி குந்தது!

ஃ

ஃ

ஃ

அன்று மாலையில் நடராசன் ஸ்ரேசனுக்குப் போய் பூவைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். அவருடைய அகத்தின் நிலையை முகத்தில் அவதானித்துக் கொண்டாலும், அவர் ஒன்றும் விரிவாக விசரிக்கவில்லை. ‘‘திடீரென்று தந்தி வந்ததும் உனக்கு ஏதோ சுகயீனமாக்குமென்று பயந்து விட்டோம்.—ஏதும் விசேஷமோ?’’ என்று கேட்டார். ஒரு பகல் முழுவதும் புகைவண்டிக்குள் தனியாகவிருந்து மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு வந்த பூ, குமுறிக்கொண்டு வந்த உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு ‘‘ஒன்றுமில்லை அண்ணை; சும்மா இருந்தாற்போல் வரவேண்டுமென்று நினைத்தேன்; உடனேயே புறப்பட்டுவிட்டேன்’’ என்றாள். அவள் பொய் சொல்லுகிறாளென்று நடராசனுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும், மேலும் கிளறிக் கேட்கவில்லை. மனேனேமணி பூவை ஆதரவாக உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போய், அவளுக்குப் பிடித்த மாதிரியாகத் தயாரித்து வைத்திருந்த தேநீரைக் கொடுத்தாள். தேநீரைக் கையில் வாங்கிக் கொண்ட பூவுக்கு டக்கென்று நாதனின் ஞாபகம் வந்தது. ‘‘இந்நேரம் அவரும் வீட்டிற்கு வந்திருப்பார். அடிக்கடி தேநீர் தேநீர் என்று குடிப்பாரே! பாவம், அவருக்கு இன்று யார் தேநீர் கொடுப்பார்கள் என்று நினைத்தாள். ஒரு நிமிஷந்தான் இந்த நினைப்பு. மறு நிமிஷம். ‘அவரைப் பற்றிய கவலை எனக்கு ஏன்? எல்லாவற்றையும் கைகழுவி விட்டுத்தானே வந்துவிட்டேன்’ என்று எதிர்வாதமிட்டாள். ஆனாலும், மச்சாள் அருமையாகத் தயாரித்த அந்தத் தேநீர் அவளுக்குச் சுவைக்கவில்லை.

‘‘என்ன பூ, இப்படி மெலிந்துவிட்டாயே? முகமெல்லாம் மறுத்து வாடிப் போய்விட்டதே! ஏன்?’’ என்று கேட்டாள்

மனோன். “ஒன்றுமில்லை மச்சாள். பகல் முழுக்க ரயிலில் வந்தது. அதுதான் கொஞ்சம் களையாகவிருக்கிறது. தலையும் வலிக்கிறது.....”

“அப்படியானால் நீ கொஞ்சநேரம் அறைக்குள்ளே படுத்து நிம்மதியாக இரு. சாப்பாட்டு நேரத்துக்கு நாளை எழுப்புகிறேன்” என்று மனோன்மணி சொன்னது பூவுக்கு எவ்வளவோ வாய்ப்பாக இருந்தது. “சரி மச்சாள்; எனக்குச் சாப்பிட விருப்பமில்லை. ஆனாலும், ஒன்பது மணிபோல் எழுப்புங்கோ.....” என்று சொல்லிப் படுக்கைக்குப் போனாள் பூ.

பூ வந்து மூன்று நாலு நாட்கள் ஆகியும் அவளிடமிருந்து எந்த விஷயத்தையும் கிரகிக்க முடியவில்லை. நடராசனும் மனோன்மணியும் ஐந்தாறு தடவை சாடை சாடையாகக் கேட்டுப்பார்த்தார்கள். அவள் வெளியிடுவதாயில்லை. ஆனால், அவளுடைய தோற்றத்திலிருந்து ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்பதை மட்டும் ஊகிக்க முடிந்தது. பூ வந்த அடுத்த நாளே, மனோன்மணி தனது சகோதரனுக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். நாலாம் நாள் அதற்குப் பதில் வந்தது. அவனும் சுருக்கமாக ‘எல்லாம் பூவையே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று எழுதியிருந்தான். அன்று நடராசன் வந்ததும் மனோன்மணி கடிதத்தைக் காட்டி “பார்த்தீர்களா? இவர்களுக்குள் ஏதோ சண்டைதான்! ஒவ்வொரு சமயம் அவள் ஒரு முரடன்.....என்ன செய்தானோ தெரியவில்லை!” என்றாள்.

“நீ உன்னுடைய தம்பியைக் குறை சொல்கிறாய். ஆனால், இவள்தான் லேசப்பட்டவளா? இவள் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால் அல்லவோ?” என்றார் நடராசன்.

“இன்னும் கொஞ்ச நாள் பூ இங்கே இருந்தால் எல்லாம் சரியாய்விடும்.”

“கொஞ்ச நாள் ஏன்?.....இரண்டு பேரின் குணமும் எனக்குத் தெரியும். இவர்களுடைய அடி மனத்திலே இருக்கிற உள்ளுறவு ஒருபோதும் அழியாத பொருள். அதைக் கொஞ்சம் கிண்டிக் கிளறிவிட்டால்—இரண்டே நாளில் காரியம் முடிந்துவிடும்!”— நடராசனின் பிரசித்தி பெற்ற கற்பனாசக்தி வாங்க்ந்த மூளை ‘ஏதாவது’ செய்ய ஆவல் கொண்டது.

“என்ன செய்யலாமென்று சொல்கிறீர்கள்?”

“.....ம்...இன்றிரவு சொல்கிறேன்” என்றார். நடராசன்.

அடுத்த நாள் மத்தியானம் நடராசன் காரியாலயத்திலிருந்து வந்ததும் “பூ! பூ!” என்று கூப்பிட்டார். பூ வந்ததும், “உன்னுடைய மச்சகளைக் கூப்பிடு. அவளுக்கு அவளின் தம்பி கடிதம் எழுதியிருக்கிறான்” என்றார்.

“அவரா!” என்று கேட்ட பூவினி உள்ளத்திலே நிறைந்த திருந்த ஏக்கத்தை நடராசன் கவனித்துக்கொண்டார். அவருடைய குரல் கேட்டு மனோன்மணியும் வந்தாள்.

“இந்தா மனோன்! தம்பி கடிதம் எழுதியிருக்கிறான்” என்று ஒரு கடிதத்தை அவனிடம் நீட்டினார் நடராசன்.

கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்ட மனோன்மணி, “நீங்கள் பிரித்துப் பார்க்கவில்லையா?” என்றாள்.

“உன்னுடைய தம்பி உனக்கு எழுதிய கடிதத்தை நாள் ஏன் பிரிக்கப்போகிறேன்? இன்னொருவர் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்ப்பது நாகரீகமல்லவே!”

“நல்ல நாகரீகந்தான்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்த மனோன்மணி,

“ஐயையோ! பூ இங்கே வந்த நாள் தொடக்கமாக அவனுக்கு சுகமில்லையாமே!.....” என்றாள்.

“என்ன!” என்று திடுக்கிட்டு எழுந்தார் நடராசன். ஒரு நிமிஷத்துக்குள் என்னவோபோல் ஆகிவிட்ட பூவின் முகத்தையும் அவர் கவனித்துக்கொண்டார். மனோன்மணிமேலும் சொன்னாள்: “ஆஸ்பத்திரியில் போய் படுத்திருக்கிறானாம்..... அவனுக்கு ஷேணும்! கட்டிய மனைவியோடு சந்தோஷமாக வாழ விதியில்லாதவன்!.....”

மனோன்மணியின் இந்தச் சொல், தன்னையும் தாக்குவதாகப் பூ உணர்ந்தாள். ஆனால், அதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவளுடைய உணர்வெல்லாம் நாதனின் படுக்கையருகே ஓடிச் சென்றுவிட்டது.

“என்ன வருத்தமாம்?” என்று கேட்டார் நடராசன்.

“நியூமோனியாக் காய்ச்சலாம். ஒருநாள் அறிவுகூடக் கெட்டுவிட்டதாம்...”

“அடே!..... இவ்வளவு நாளும் பேசாமலிருந்து விட்டானே!.....”

“என்ன செய்கிறது? அனுபவிக்க வேண்டியதை அனுபவிக்கட்டும்!”

“எனக்கு இன்றைக்கு ஒரு முக்கியமான அலுவல் இருக்கிறது..... நீ இன்று மாலைமீல் புறப்பட்டுப் போ மனோன்!”

“நான் போகவில்லை. எனக்கு என்ன வில்லங்கம்?...”

திடீரென்று பூவின் விம்மல் சத்தத்தைக் கேட்டு, இருவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“நீ ஏன் அழுகிறாய் பூ? அவன் உன்னை வருத்தினதற்குக் கடவுளாகப் பார்த்துத் தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்!” என்றாள் மனோன்மணி.

“இல்லை மச்சான், நான்தான் வீணாக அவரோடு சண்டை போட்டேன். அவர் வருத்தத்தோடு கஷ்டப்பட்ட நான் இங்கே சுகமாக.....” —வசனத்தை முடிக்காமலே பூ விம்மினாள். பிறகு தமயனைப் பார்த்து “அண்ணை! நான் இன்றைக்குப் போகவேணும்!” என்றாள்.

“அழாதே பூ; அப்படி ஒன்றும் ஆபத்து இருக்காது; நாளைக்கு நானும் வருகிறேன். நாளைக்கே போகலாம்” என்றார் நடராசன்.

“ஐயோ, நான் என்ன செய்வேன்?” என்ற பூவின் குரலில் அழுகை கூடிக்கொண்டது.

“சரி, அழாதே. இன்றைக்கு மாலையிலேயே புறப்படலாம்” என்றார் நடராசன்.

பூ அப்பால் போனதும், நடராசன் லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே மெதுவான குரலில் “எப்படி என் வேலை?” என்றார். மனோன்மணியும் சிரித்துக்கொண்டே, “நீங்கள் சரியான ஆள்தான்!..... பாவம், பூ மிகவும் கவலைப்படுகிறாள். பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது..... அது சரி. தம்பிக்கும் நேற்றுக் கடிதம் போட்டதாகச் சொன்னீர்களே! இன்று அதுவும் அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கு மல்லவா?” என்றாள்.

“ஓ!அவனும் துடித்துக்கொண்டிருப்பான், ... நாலு நாளாக லேசான வருத்தமாயிருந்த பூவின் நிலைமை இப்போது கவலைக்கிடமாயிருப்பதாகவல்லவோ எழுதியிருக்கிறேன்..... நாளைக்கு இருவரும் சந்தித்ததும்.....”

“எங்கள்மேல் சண்டைக்கு வரப்போகிறார்கள்!”

“ஆனாலும், மனத்திற்குள் வாழ்த்துவார்கள்!”

அன்று மாலை புறப்படுவதற்குப் பூ ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தபோது நடராசன் வந்தார்.

“பூ! இதோ பார், நாதன் தந்தி அடித்திருக்கிறான்!” என்றார்.

‘தந்தி’ என்றதும் பூவுக்கு மயக்கம் வந்துவிடும் போலிருந்தது.

நடராசன் தாமதிக்காமல், “அவன் இன்று ரயிலேறி நாளைக்கு வருகிறானாம்!” என்றார்.

தந்தியை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்த பூ, “வருத்தம் கடுமையாக இருக்குமோ” என்றாள்.

“சே, சே! கடுமையாக இருந்தால் பிரயாணம் செய்ய முடியுமா?” என்றார் நடராசன். பூவுக்கும் மனதிலே ஒரு நிம்மதி ஏற்பட்டது. ஆயினும் ‘என்னவோ, ஏதோ’ என்ற பதகளிப்பு மாறவேயில்லை!

ஃ ஃ ஃ

அடுத்த நாட்காலையில் படுத்தபடுக்கையாகக்கிடந்து மெலிந்து வாடிப்போய் வந்து சேரப்போகிற நாதனை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பூ.....

துள்ளித் திரிந்த பூனைக்குட்டி. நோயினால் குறண்டிப் போய்ப் பரிதாபமாகக் கிடக்குமென்று நினைத்துக்கொண்டுவந்தான் நாதன்.....

இருவரும் ‘மொழு மொழு’ என்ற தோற்றத்தோடு சந்தித்ததும்.....

அதை எப்படித்தான் எழுதுவேன்!

□ □ □

3. வேள்விப் பலி

புனிதரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு மலையாளிலிருந்து மறுபடியும் என்னுடைய ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன். இந்த ஊர்தான் எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறிப்போய் விட்டது! வீடு, வாசல், மரம், தடி— எல்லாமே உருமாறி விட்டன. மனிதர்களையுப் யார் யாரென்று விசாரித்துத்தான் அறிய வேண்டியிருக்கிறது. முன்னே நான் இங்கே இருந்தபோது, 'மாமா! எனக்கு 'ஆ'னா எழுதத் தெரியும்' என்று சொல்லிக் கொண்டு என் மடியில் ஓடிவந்து ஏறிய அடுத்த வீட்டுப்பெண் என்னைப் பார்க்க வந்தாள். வரும்போது ஒக்கலையில் தனது குழந்தையையும் சுமந்துகொண்டு வந்தாள்!

முன்னெல்லாம் என்னோடு இணைபிரியாத என் நண்பர் முத்தையா, என் வரவறிந்து ஸ்ரேசனுக்கு ஓடி வருவாரென நினைத்திருந்தேன். நான் இங்கே வந்தும் ஒரு பகல் கழியப் போகிறது. இன்னுந்தான் அவர் முகத்தைக் காணவில்லை. பழைய நினைவுகள் முத்தையாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலைத் தூண்டின. பொழுது படும் சமயத்தில் அவர் வீட்டுக்குப் போனேன். 'ஓ! வாருங்கள், வாருங்கள்! நாளே வரலாமென்று இருந்தேன். தெரியாதா என் பாடு.....' என்றார்.

"குடும்பத் தொந்தரவுகளோ? எல்லாமாக எத்தனை கூப்பன் வைத்திருக்கிறீர்கள்?"

"மூன்று சாதாரணம், இரண்டு பிள்ளை, ஒரு குழந்தை—இன்னும் இரண்டு மாதத்தால் இன்னும் ஒரு குழந்தைக் கூப்பன் கிடைக்கும்....."

இப்படியே பேச்சு வளர்ந்து சென்றது. அவையெல்லாம் இக்கதைக்குத் தேவையற்றவை. முக்கியமான யசுதிக்கு வந்து சேருகிறேன். ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கையில், “பெளர்ணமிக்கு இன்னும் மூன்று நாள்தானே இருக்கிறது?” என்றார் முத்தையா.

“பங்குனி மசதப் பெளர்ணமியல்லவா? பத்திரகாளிகோயில் வேள்வியும் அதோடு வரவேண்டுமே?” என்றேன்.

திடீரென்று அவர் முகத்தில் புயல் அடித்து ஓய்ந்தது போன்ற பாவம் தோன்றிற்று. ஏதோ ஒரு மயிர்க்கூசுச் செறியும் சம்பவம் அவர் நினைவில் துடித்தது போன்றிருந்தது.

“நான் அப்படி என்ன சொல்லிவிட்டேன்? ‘பத்திரகாளிகோயில் வேள்வி எப்போது’ என்றுதானே கேட்டேன்! ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?” என்றேன்.

“.....அந்த நினைவு என் நெஞ்சை உடைக்கிறது!”

“நீங்கள் சொல்வது.....”

முத்தையா சால்வைத் தலைப்பினால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, “இப்படி வாருங்கள்” என்று என்னை உள்ளே ஒரு அறையினுள் அழைத்துச் சென்றார். “இந்தப் படங்களைப் பாருங்கள்” என்றார்.

அமரராகிவிட்ட மகாத்தாவின் படம் ஒன்று. மற்றப் படத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாக இருவர் இருந்தனர். அந்த மனிதரை எங்கேயோ பார்ந்தமாதிரி இருந்தது. நினைவு வரவில்லை. “யார் இது? தெரியவில்லையே!” என்றேன்.

“இதோ இந்த மகாத்மா சென்ற 30-1-48ல் தெய்வமானவர்; மற்றப் படத்திலிருப்பவர் இரண்டு வகுடங்

கருக்கு முன்னால் தெய்வமாகிவிட்டவர். மகாத்மாவின் சீடர் என்றே சொல்லலாம்—குருவை மிஞ்சிய சீடர் என்று சொல்வேன்...’’

‘‘அந்தப் பெண்...’’

‘‘அவருடைய தர்ம பத்தினி. அவருடைய மனமெனும் தோணியைச் சரியான பாதையில் திருப்பிவிட்ட கக்கான்!’’

‘‘அந்த மனிதரை எங்கேயோ பார்த்துமாதிரி.....’’

‘‘மாதிரியென்ன, உங்களுக்கு நன்றிக் த தெரிந்தவர் தான்; இராமலிங்க உபாத்தியாயரின் மகன்—’’

‘‘அ!..... சுந்தரமூர்த்தியா? அவர்.....’’

‘‘அவர்தான்!’’

‘‘என்ன நடந்தது? விபரமாகச் சொல்லுங்கள்!’’

‘‘சுந்தரத்தினுடைய குணந்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!’’

‘‘தங்கப்பவுணாயிற்றே! நல்லொழுக்கமும், தெய்வ பத்தியும்—இராமலிங்க உபாத்தியாயர் வளர்த்த வளர்ப்பல்லவா?’’

‘‘ஆனாலும் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த வழக்கத்தை விட்டுவிட அவருக்குத் துணிவில்லை. வருடந் தவறாமல் பத்திரகாளிக்கு ஒரு முதல் தரமான ஆட்டுக்கடா பஸிகொடுத்து வந்தார்.’’

‘‘அதிலே—’’

‘‘தவறு இல்லை, செய்யவேண்டிய காரியமென்று தான் அவரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உண்மையை எடுத்துக்காட்டி, அந்த வழக்கத்தை

நிறுத்திவிட்டவள் அவளுடைய மனைவிதான். அவரைத் தங்கப்பவுண் என்று சொன்னீர்களே, அந்த மங்கையர் கரசியை எப்படிச் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை, அவளைத் தெய்வமாக வணங்கலாம். ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவளை இலட்சியமாகக் கொண்டு வாழலாம் 'மங்கையர்க்கரசி' என்ற பெயர் அவளுக்கேபொருந்தும்!''

“பிரமாதமாகப் புகழ்கிறீர்களே, புருஷன் மனம் கோணாமல் அவனுடைய விருப்பப்படி நடப்பவளல்லவோ—”

“மங்கையர்க்கரசி அப்படியில்லையென்று யார் சொன்னது? சுந்தரத்தின் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவள் என்றும் நடந்ததில்லை, அவளுடைய இனிய பேச்சுகளும், சீரிய நடத்தையுமே ஒருவரைத் தெய்வமாக்கி விட்டன வென்றால், — அவளுடைய பெருமை.....”

“சுந்தரம் தமது பலியை நிறுத்தினார். அதனால்—?”

அவர் அவ்வளவோடு நிற்கவில்லை. காந்தீய வாழ்வினிலே தீவிரமாக முன்னேறிச் சென்றார். வெகு சீக்கிரத்தில் அவர் ஒரு தூய்மையான, ஒழுங்கான வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டார். அந்த வாழ்வின் தூய்மை அவர் முகத்தில் ‘பளிச்’ சென்று தெரிந்தது. எந்த முரடனும் அவரைக் கண்டால் பணிந்து செல்வது வழக்கமாகி விட்டது.

“பிறகு?...”

“காந்தீயத் தொண்டர் சபை என்பதாக ஓர் சபையை அவர் நாலு வருடங்களுக்கு முன்னால் ஆரம்பித்தார். அநேகமாக ஊரிலுள்ள எல்லா இளைஞர்களும் அதில் சேர்ந்திருந்தார்கள். அறிவும், பண்பாடும் உள்ள நாலைந்து இளைஞர்கள் உண்மையான ஆர்வத்துடன் சபையின் வளர்ச்சிக்காகச் சுந்தரத்தோடு ஒத்துழைத்

தாசிகள். சுந்தரத்தின் முகத்துக்காக முதலில் சேர்ந்தவர்கள் கூட நாளடைவில் பண்பட்டு வந்தார்கள். சபை ஆரம்பித்து ஒரு வருடமாவதற்குள் ஒரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்வதற்கு இளைஞர்கள் தீர்மானித்து விட்டார்கள்.”

“வேள்வியை நிறுத்தவா?”

“இல்லை. எங்கள் முருகமூர்த்தி கோயிலைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்க்குத் திறந்துவிட வேண்டுமென்று துடித்தார்கள். சுந்தரம் முதலில் கொஞ்சம் தடுத்துப் பார்த்தார். ‘சபையின் வளர்ச்சி இன்னும் அதிகமாகட்டும் உங்கள் பண்பாடு வளரட்டும். அடுத்த வருடம் இந்த வேலையைச் செய்வோம். அதற்குள் பொது சனங்களின் மனத்தையும் பக்குவப்படுத்தப் பிரசாரங்கள் செய்யலாம் என்றார். குறு குறுத்த இளைஞர்களின் மனம் கேட்கவில்லை. அப்போதே அந்த முயற்சியில் நிச்சயமாக வெற்றியடையலாம் என்றார்கள்!”

“ஆலயப் பிரவேசம் நடந்ததா;”

“இல்லை, நடக்க முயற்சி நடந்தது. இளைஞர்களின் எண்ணத்துக்குச் சுந்தரம் சம்மதித்துவிட்டார். தேதி குறிப்பிட்டு விளம்பரம் ஒட்டினார்கள். கூட்டங்கள் நடத்தினார்கள். ‘பழையவர்’களின் எதிர்ப்பும் இருந்தது. கொஞ்சநாளர் ஊரெங்கும் இதே பேச்சாக இருந்தது. குறிப்பிட்ட திகதியில் கோயிலில் ஒரே ரூம்பல். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஆலயப்பிரவேசத்துக்கு — திகிலுடன் — தயாராக இருந்தார்கள். திடீரென்று அட்டகாசமான ஒரு குரல் கேட்டது. பொன்னனைத் தெரியுமல்லவா, — அவன் குடித்துவிட்டு யமன் மாதிரி வந்தான். சுந்தரத்துக்கு முன்னால் போய் தாறு மாறாகப் பேசினான். இளைஞர்கள் சிலர் துடித்தார்கள். சுந்தரம் அவர்களை அடக்கி விட்டு — அவர்களுடைய கொள்கையை ஞாபகப்படுத்தி

விட்டு, பொன்னனுக்குச் சாந்தமாக ஏதோ பதில் சொன்னார். அவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென்று பொன்னனின் கைத்தடி உயர்ந்தது. மறுகணம் 'படர்' என்று சுந்தரத்தின் தலையில் அது வீழ்ந்தது!''

“அட்டா!?”

“முருகா!” என்ற சத்தத்துடன் சுந்தரம் நிலத்தில் சரிந்தார். ‘கிசு கிசு’ என்று தரையெல்லாம் இரத்தம் பெருகிற்று. ஒரே அல்லோல கல்லோலமாகினிட்டது, பொன்னன் ஒடிவிட்டான், நல்லவேளை! தின்றிருந்தால் அந்த இளைஞர்களைத் தங்கள் அகிம்சா தர்கத்தை விட்டு விலகச் செய்திருப்பான்!...”

“சுந்தரம் அதோடு —”

“இல்லையில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் மூன்று மாதம் கிடந்து எழும்பி வந்தார்!..... பொன்னனுக்கு கோட்டிலே எட்டு மாதச் சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது.

“ஆலயப் பிரவேசம்?,”

“அன்று நடக்கவில்லை. ஆனால், சுந்தரம் ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கும்போதே, இளைஞர்கள் சனங்களைப் பக்ருவப் படுத்தி வைத்திருந்தார்கள். அந்தச் சம்பவம் நடந்த பிறகு யாரும் எதிர்க்கத் துணியவில்லை. சுந்தரத்தின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்கள். சுந்தரம் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்த அதே தினத்தில் ஒருவித எதிர்ப்புமில்லாமல் மிகக் கோலாகலமாக ஆலயப் பிரவேச விழா நடந்தது.

“மகாத்மாவின் ஆயுதம் இலேசானதல்ல என்பதை இன்றுதான் சரியாய் அறிந்தேன். இல்லாவிட்டால் இந்தச் சனங்கள்—”

“அகிம்சையும், தியாகமும் யாரைத்தான் வசமாக் காது?”

“சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள்! சுந்தரத்தின் வாழ்க்கையில் முக்கியமான பாகத்தை இன்னும் சொல்லவில்லைப் போலிருக்கிறதே?”

“அதைத்தானே சொல்ல வந்தேன். ஆலயப் பிரவேச விழா நடந்த அதே வருடத்தில் காந்தீயத் தொண்டர் சபை இன்னொரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தது. — பத்திரகாளி கோயில் வேள்வியை நிறுத்திவிடுவதென்று தீர்மானித்தார்கள்!”

“ஆலயப் பிரவேசத்தைப் போல இது ஒரு லேசான காரியமல்லவே? பல முரடர்களுடைய கடுமையான எதிர்ப்புகளை மீறிக்கொண்டுவெற்றிகாண வேண்டுமே!”

“எல்லாம் சுந்தரத்துக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால், இதில் முழுப்பொறுப்பையும் தாமே தாங்கிக் கொண்டார். ஆலயப் பிரவேசத்தின்போது இளைஞர்களுடைய துடிப்பைக் கண்டவராதலால், எது நேர்ந்தாலும், அவர்களுடைய கொள்கையை விட்டு விலகக்கூடாது என்பதை மாத்திரம் படித்து படித்துச் சொல்லி வைத்தார். சனங்களிடையே பிரசாரம் செய்வது மட்டுந்தான் இளைஞர்களுடைய வேலை. எதிர்ப்புகளுக்கெல்லாம் சுந்தரம் தான் ஒருவராகவே இருக்கக்கூடாது துணிந்து விட்டார்!”

“அப்படியொன்றால்?”

“வேள்விக்குப் பதினைந்து தினங்களுக்கு முன்னதாகவே ‘உண்ணா விரதம்’ அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கி விட்டார். ‘ஒரு உயிர்கூட வேள்வியில் பலியாகக்கூடாது. அப்படிப் பலிவிட்டால் சாகும் வரை உண்ணா விரதம்!’”

“ஐயையோ —”

“காந்தீயத் தொண்டர் சபையார் எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தனர். அவர் கேட்கவில்லை. எல்லோருக்கும் பெரிய ஏக்கந்தான். வெற்றியோ நிச்சயமில்லை. சுந்தரமும் சொன்ன வார்த்தையை மீறிப் போவதில்லை. மங்கையர்க்கரசியே பதறிவிட்டாள். ‘இந்த முரட்டுச் சனங்களின் மத்தியில் நீங்கள் கருணையை எவ்விதம் எதிர்பார்க்கலாம்? வேண்டாம்; உண்ணா விரதமிருக்க எண்ணியிருப்பதை விட்டு விடுங்கள். இன்னும் சிலகாலம் பிரசாரம் செய்ததன் பின்னர் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கலாம்’ என்றாள். சுந்தரம் சிரித்தார். ‘மங்கையர்க்கரசி! நீயே தடுமாறிவிட்டாயே? காந்தி மகானின் அகிம்சா தர்மத்தின் பலத்தை நீ கூடவா உணரவில்லை? நிச்சயம் வெற்றியடைவேன். ஒரு சமயம் தோற்று விட்டாலும்கூட அந்தத் தோல்வியே என் கடமையைச் செய்துமுடிக்கும்!’ என்றார்.

‘ஐயோ. நீங்கள் இல்லாதபோது, அந்த வெற்றி— என்று விம்மினாள் மனைவி.

‘அடடா, துயரத்தினால் அறிவையும் இழந்துவிட்டாயே? வெற்றியை அனுபவிப்பதற்காகவா, நாம் போராடுகிறோம்? நம்முடைய வேலை கடமையைச் செய்ய வேண்டியது. பலனை அனுபவிக்கவேண்டியது நமது சமூக மல்லவா! உன்னைப்பற்றி நான் நிகவும் பெருமையாக நினைத்திருந்தேனே; ஏன் இப்படியாகிவிட்டாய்? வீரத்தமிழ்ப் பெண்மணிகள், பேரர்க்களம் செல்லும் தம் கணவரை எப்படி விடைகொடுத்து அனுப்பினார்கள் என்பதைப் படித்து விட்டால் மாத்திரம் போதுமா?’ என்று மனைவியைத் தேற்றினார் சுந்தரம்.

‘அவள் விம்மிக்கொண்டே, ‘உண்மைதான். என்னை மன்னியுங்கள். இறைவனருளால் நீங்கள் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவீர்கள். ஒருவேளை தவறிவிட்டால்— எனக்கு ஒரு

வரமனித்துச் செல்லுங்கள். உங்கள் போராட்டத்தை எந்த இடத்தில் விட்டீர்களோ, அதே இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து நடத்த என்னை அனுமதியுங்கள்!’ என்றாள்.

‘‘மிகவும் சந்தோஷம். அதுதான் சரி’ என்று அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தார் சுந்தரம்.’’

‘‘உண்ணா விரதம் நடந்ததா?’’

‘‘குறிப்பிட்ட திகதியில் ஆரம்பமாயிற்று. பத்திரகாளி கோயிலிலேயே இருந்து சுந்தரம் விரதத்தை ஆரம்பித்தார். மங்கயர்க்கரசியும் பக்கத்திலேயே இருந்து வந்தாள். ஏதோ கடமைக்காக அவள் உணவருந்தி வந்தாள் இரவும் பகலும் தொண்டர்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள். சனங்களுக்குப் பொதுவாக நம்பிக்கையில்லை. ‘பதினைந்து நாளாவது, ஒன்றுமில்லாமல் கிடப்பதாவது! ஏழெட்டு நாளிலேயே விட்டுவிடுவார்!’ என்று பலர் நினைத்தார்கள். ஏழெட்டு நாளும் போயிற்று. சுந்தரம் படுத்த படுக்கையாக ஆகிவிட்டார். வர வரப் பலயீனம் அதிகரித்து வந்தது.’’

‘‘அடடா, ஊரிலே நீங்களெல்லாரும்—’’

‘‘நாங்களெல்லாம் கம்மாயிருக்கவில்லை. பவியை நிறுத்திவிடுவதற்காக இயன்றளவு பாடுபட்டோம். கோயில்திகாரி இலேசில் சம்மதிக்கவில்லை. ‘ஊரார் குறை சொல்வர்’ என்று அவர் சாட்டுச் சொன்னாலும், வரும்படி போய்விடுமே என்ற ஏக்கந்தான் அவருக்கு. பத்து நாளும் கழிந்துவிட்டது. கோயில்திகாரி ஒருவிதமாகச் சம்மதித்தார். அதன்பிறகு ஊரிலே முக்கியமான சில பிரமுகர்களையும் சம்மதிக்கப் பண்ணுவதற்குள் மேலும் இரண்டு நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. சுந்தரத்தின் நிலை மகாமோசமாகிவிட்டது. எல்லாரும் அவரிடம் போய்ப்பவியை நிறுத்திவிடுவதாகச் சொன்னார்கள்.

அவர் இரண்டு கைகளையும் கூப்பி வணங்கினார். பிறகு பிக் மெனிந்த குரலில் 'தெய்வ சித்தம். வேள்வியன்று விரதத்தை முடித்துக்கொள்கிறேன்' என்றார். அதற்குமேல் அவர் நெருக்கமுடியவில்லை. என்றாலும் ஓரளவுக்கு எலிச்ச மனத்திலும் ஒரு ஆறுதல் பிறந்தது.

“நல்லவேளை! பிறகு—”

“பிறகுதான் அந்தக் கொடுமையான சம்பவம் நடந்த. வெண்ணெய் திரண்டபோது தாழி உடைந்து விட்டது!”

“சொல்லுங்கள், என்னதான் நடந்தது?”

“வேள்விக்கு முதல் நாள் இரவு—நடுச்சாமயிருக்கும். தொண்டர் படையைச் சேர்ந்த நாரலைந்து பேர்கள் தான் சுந்தரத்தோடு இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் நல்ல தூக்கம். மங்கையர்க்கரசி கூட அயர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

‘டேய்!’ என்ற பயங்கரமான ஒரு சப்தம் கேட்டது.

‘மங்கையர்க்கரசி திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தாள்...

‘என்னது!’”

“பொன்னன்! அவனுடைய சிறை வாசம் முடிந்து அன்றுதான் வெளிவந்திருந்தான். சுந்தரத்தின் மீது தீராத ஆத்திரம். மனித இதயத்தை நாசமாக்கிவிடும் மதுபானமும் சேர்ந்திருந்தது. மங்கையர்க்கரசி பார்த்த போது ஒரு பெரிய கொடுவாட் கத்தியை அவன் ஒங்கிக் கொண்டிருந்தான்.....”

“கண்ணிமைக்கும் நேரத்துக்குள் மங்கையர்க்கரசி நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டாள். ‘ஐயோ’ என்று கதறிக்கொண்டே சுந்தரத்தைத் தாவி அணைத்துக்கொண்டாள். அந்தப் படுபாதகனின் கை கூசவில்லை. ஒங்கிய

கையின் வேகம் சுற்றும் குறையாமற் கீழே விழுந்தது!...
...ஓரே வெட்டுத்தான்!...தெய்வத்தன்மை பொருந்திய
இந்த இரு உயிர்களையும் பலியெடுத்துவிட்டது.....
மங்கையர்க்கரசி நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு
இறைவனடி சேர்ந்தாள். சுந்தரம் ஓரே வார்த்தைதான்
சொன்னார்: 'அவனை மன்னித்து விடுங்கள்!' என்றார்''

''முருகா! முருகா! அவனை.....''

''நமது அரசாங்கம் அத்தகைய நிலைமைக்கு இன்னும்
வரவில்லையே! அவனுக்குத் தண்டனை கிடைத்தது
தூக்குத் தண்டனை!''

''பத்திரகாளி—''

''சுந்தரமூர்த்தி தம்பதிகளின் தியாகக்கனல் கல்லினாற்
செய்த பத்திரகாளியின் இதயத்தைக்கூடத்தான் சுட்டிருக்
கும்! இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு, எந்த மனிதன்தான்
பத்திரகாளிக்குப் பலியிடத் துணிவான்?..... இந்த ஒரு
கோயிலில் மாத்திரமல்ல; இந்தச் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள
எல்லாக் கோயில்களிலுமே உயிர்ப்பலி செய்வதை நிறுத்தி
விட்டார்கள்!...''

நண்பர் முத்தையாவின் குரல் உணர்ச்சிப்பெருக்கினால்
தழ தழத்து விட்டது. என் உள்ளத்தில்கூட— ஏதோ எல்லாம்
விறைத்துப்போய் சூன்ய நிலை ஏற்பட்டு விட்டது
போலிருந்தது. கை கூப்பி அந்தப்படங்களுக்கு வணக்கம்
செலுத்தினேன்.

உயிர்ப் பலியைத் தடுக்கவேண்டுமென்பதற்காக ஒரு
மனிதன் தன் உயிரையே பலிகொடுத்தான்; ஆனால் தன்
உடம்பை—என்றோ ஒரு நாள் எரிந்து பிடிசாம்பலாகப்
போகிற உடம்பை— வளர்க்க வேண்டுமென்பதற்காக
எத்தனையோ உயிர்களை வதைக்கிறானே, அவனும் ஒரு
மனிதன்தானா?

4. கயமை மயக்கம்

“காதல் என்கின்ற பூஞ்சோலைப் பாதை வழியே நடந்துகொண்டிருக்கும் வரை பேரானந்தம், ஆனால் அந்தப் பாதை கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிற இடமே கல்யாணம் என்ற சாக்கடை.”

நான் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பத்திரிகையிலே மேற்படி சிறு துணுக்கைக் கண்டதும் அதை மீண்டும் ஒரு முறை உரத்துப் படித்தேன். பக்கத்திலிருந்த நண்பர் சதாசிவம், “நீங்களும் அதைச் சரியென்று ஒத்துக்கொள் கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லாமலா உங்களுக்கு அதைப் படித்துக்காட்ட விரும்பினேன்?— என்ன அழகான உபமானம்!”

“உபமானம் அழகாக இருக்கலாம். ஆனால் கருத்து:—”

“நூற்றுக்கு நூறு சரியான வார்த்தை, ‘காதல்,— காதல்’ என்று சில நாட்களைக் கற்கண்டாக அனுபவித்து விட்டுக் கடைசியில் கல்யாணம் ஆனபின்பு ‘ஐயோ கசக் கிறதே’ என்று கதறுகிற ஆயிரம் பேர்களை நான் உதார ணம் காட்ட முடியும்.

“உங்கள் உதாரணங்களுக்கு நேர் எதிராகவும் வாழ்க்கை இருக்கிறது. காதல் என்ற சிறு முனை. கல்யா ணம் என்ற நிலத்திலே வேருன்றி, உறுதி வாய்ந்த மரமாகி விடுவதை நீங்கள் தெரிந்ததில்லையா? முதலிலே தோன்றுகின்ற காதல், ஒரு ஓவியக்காரனின் சிந்தனை யிலே எழுகின்ற கற்பனை. அந்தக் கற்பனையை அவன் திரையிலே தீட்டிய பிறகு உண்மையான சித்திரம் வரு

வதுபோல, இல்வாழ்க்கை என்கின்ற திரையிலேதான் காதலின் உருவத்தைக் காணமுடியும்'' என்று கூறிய நண்பர் சதாசிவத்தின் முகத்திலே ஏதோ பழைய நினைவின் அலைகள் கோலம் போட்டன. 'சரிதான் ஏதோ சுவையான சம்பவத்தைக் கேட்கலாம்' என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, 'நீங்கள் சொல்வதெல்லாம், காவியங்களிலே இனிமையாக விருக்கும்: சிறுகதையில் படித்தால் பொழுது போகும். ஆனால், வாழ்க்கையில் எங்கே நடக்கிறது?' என்று சொல்லிக்கொண்டே எனது பொடி டப்பியை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினேன்.

'சிறுக், சிறுக்' என்று பொடியை இழுத்தவுடன் சதாசிவம் ஆரம்பித்துவிட்டார்.

ஃ

ஃ

ஃ

அன்று நான் தனியாகவே படம் பார்க்கப்போனேன். செல்லம் என் வாழ்க்கைத் தோழியாகி விட்டபின்னர். அவள் இல்லாமல் நான் படத்துக்குப் போனது கிடையாது. அவள் பக்கத்தில் இல்லாமல் படமும் சுவைக்காது என்ற நிலை எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் அன்றைக்கு நாங்கள் புறப்பட ஆயத்தமானபோது அவளுடைய தோழி ஒருத்தி திடுப்பென்று வந்து குதித்தாள். பல மாதங்களாகச் சந்திக்காதவள் ஏழெட்டுமையல் தூரத்திலிருந்து வந்துவிட்டாள்; அவளைப் புறக்கணித்துவிட்டுச் செல்லம் படத்துக்கு வருவது எப்படி?

'புறப்பட்டுவிட்டு நீங்கள் நிற்கவேண்டாம்; இங்கி லீஷ் படந்தானே, எனக்கு அவ்வளவு வீரப்பமும் இல்லை; நீங்கள் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்'' என்றாள் செல்லம்.

'சரிதான்; நான் இருந்தால் உங்கள் வம்பளப்புக்கு இடைஞ்சலாயிருக்குமாக்கும்!' என்றேன். அவள் உதட்

டைக் கடித்துச் செல்லமாக ஒரு பொய்க் கோபம் காட்டி, "சரி, அப்படியே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்!" என்றதும் நான் புறப்பட்டுவிட்டேன்.

எப்படியோ நான் அன்று தனியாகப் போகவும், அந்தப் பழைய மோகினியைத் தியேட்டரில் சந்திக்கவும் சந்தர்ப்பம் அப்படி அமைந்து விட்டது.

முதலாவது மணி அடித்துக்கொண்டிருந்தபோது நான் தியேட்டருக்குள் நுழைந்தேன். முதல் வகுப்பில் கூட்ட மில்லை. நாலைந்து வெள்ளைத் துரைகளும் துரைச்சாணிகளும்; அவர்களையெடுத்து ஏழெட்டுக் கறுப்புத் துரைகளும் துரைசாணிகளும் — அவ்வளவே. அந்த வகுப்பில் நான் ஒரு தனிப்பட்ட சாதிப் போலத் தோன்றியது. அவர்களுக்கு மறு பக்கத்தில் வெறுமையாகக் கிடந்த நாற்காலிகளில் ஒன்றிலே — கொஞ்சம் ஒதுக்கமாகவே நான் போய் உட்கார்ந்துகொண்டேன். ஒரே புழுக்கம். மேலே அண்ணாந்து பார்த்தேன். காற்றாடியிருந்தது. ஆனால் சுழலவில்லை. துரைமார்களுக்கு மேலே காணம் போட்டுச் சுழன்றுகொண்டிருந்த விசிறியிலிருந்து வந்த காற்றோ எனக்கு எட்டவில்லை.

அப்போதுதான் நான் இருந்த பக்கத்துக்கு இரண்டு பேர் வந்தார்கள்: ஆணும் பெண்ணும். கணவனும் மனைவியுமாயிருக்கலாம். புடவையின் நீலவர்ணம் கண்ணை இழுக்க, ஒரு பார்வை பார்ப்பதற்கிடையில் அவள் முன்னேறிவிட்டாள். முன்னழகுதானே போயிற்று? பின்னழகு இருக்கவே இருக்கிறதல்லவா! முன்னழகைப் பார்ப்பதில் கஷ்டம் உண்டு; அதுவும் நம்மைப்பார்க்கும். அதில் என்ன கஷ்டமென்றால்.....அது என்னவென்று தெரியவில்லை; ஏதோ ஒரு கஷ்டம். ஆனால் பின்னழகு இருக்கிறதே, மனம் கொண்ட மட்டும் — இடம் கிடைத்தவரை அனுபவிக்கலாம்!

அவளுடைய கூந்தலின் கொண்டை இயற்கையாக செயற்கையாக என்பதை என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாவிட்டாலும், அது அழகாக இருந்தது! முதுகை முடிவிரிந்திருந்த மெல்லிய மேகவர்ணப்படினூடாக சோளி ரவிக்கையின் கேடுகள் ஒரு கனவுக்கோலத்தை உண்டாக்கின. அதற்குக்கீழே அவள் இடையின் சிவப்பு—கிவப்புக்கு மேலே மெல்லிய மேகவர்ணத்தைத் தீட்டினால் அப்படி ஒரு அழகான தோற்றம் வருமா.....?

[‘என்ன மாஸ்டர்! நீங்கள் கூடவா இப்படிப் பிறபெண்களின் அழகைச் சுவைத்தீர்கள்; என்னால் நம்பமுடியவில்லையே என்றேன்.]

‘ஐயா, அழகை அனுபவிப்பது தவறென்று நீங்கள் சொல்வதையுந்தான் என்னால் நம்பமுடியவில்லை. சீதாதேவி கம்பனுக்குப் பிறபெண்தானே. அவள் அழகை அனுபவிக்கவா அவன் எடுத்துக்காட்டவில்லையா? மனத்திலே கீழான நோக்கமெதுவும் இல்லாவிட்டால்.....’

‘சரி மாஸ்டர்! இப்போது கதையைத் தொடருங்கள். உங்கள் தத்துவத்தை இன்னொருமுறை கேட்டுக்கொள்கிறேன்’ என்றேன். நண்பர் சதாசிவம் ஆரம்பித்து விட்டார்.]

எனக்கு முன்னால் ஒரு வரிசைவிட்டு முன் வரிசையில் அவர்கள் இருவரும் வந்து உட்கார்ந்தனர். அந்தப் பெண், மேலே அண்ணாந்து காற்றாடியைப் பார்த்தாள். பிறகு பின்புறமாகத் திரும்பினாள்.— சரிதான்? நான் பார்ப்பதை அவள் பார்க்கப் போகிறாளே என்று மனம் நினைக்க முன்னரே என் கண்கள் வேறு திசைக்குத் திரும்பி விட்டன.....ஒரு நிமிஷம் கூட கழிந்திருக்காது; என் பார்வை மறுபடி பழைய இடத்திற்கு ஓடிற்று. அப்போது அவள் தன் கணவனிடம் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். உடனே இருவர் தலைகளும் பின்புறம் திரும்பின.—என்னுடைய பார்வையின் ‘சுவிச்’ அங்கேதான் இருந்

ததோ! — அவர்கள் திரும்பின அதே நிமிஷம் என் பார்வையும் வேறிடத்திற்குத் திரும்பிவிட்டது.

புறக் கண்தானே திரும்பியது! — அசுக்கன் அங்கே தானிருந்தது. அவர்கள் இன்னமும் இந்தப் பக்கந்தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக என் மனம் உணர்ந்தது. ஏதோ பேசுவதைச் செவி கிரகித்தது.என்னைக் குறித்துப் பேசுகிறார்களா?என் மனதுக்குள்ளே ஒரு பரபரப்பு.

“மாஸ்டர்!” — ஒரு மெல்லிய இனிய பெண் குரல். எங்கேயோ கேட்ட குரல். — என்னையா!

பார்வையைத் திருப்பினேன்.

இருவரும் என் பக்கமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பெண்ணின் சிரித்த முகம்.....

எனக்குப் பின்னால் யாரையாவது பார்க்கிறார்களா என்ற சந்தேகத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒருவருமில்லை. அப்படியானால்... அப்படியானால் அந்த அழைப்பு எனக்குத்தானா?

“என்ன மாஸ்டர்! மறந்துவிட்டீர்களா?” — நிச்சயமாக என்னைத்தான்! அவள்தான் கேட்டாள்.

மனம் ஓடி ஓடி அலைந்தது. எங்கேயோ வைத்துக் காணாமற்போன ஒன்றைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக ‘மனோ வேகம்’ துடியாய்த் துடித்தது! —இதெல்லாம் சொல்லவதற்கு இவ்வளவு நேரமாகிறதே தவிர, நடந்ததெல்லாம் ஒரு அரைநிமிஷம்கூட இருக்காது.

ஞாபகம் வந்துவிட்டது.

திரேசா!

ஐந்து வருடங்களுக்கிடையே எவ்வளவு மாற்றிவிட்டார்! 'பூ' என்று ஊதினால் விழுந்துவிடுகிறவள் மாதிரி அப்போது இருந்தாளே, கட்டினமை சொட்டுகின்ற இந்தக் காரிசையாள் அந்தத் திரேசாதானா! ஆண்களைக் கட்டி இழுக்கின்ற அந்தக் கண்களும் மயக்கத் தருகின்ற அந்த உதடுகளுந்தான் எனக்கு அவளை 'அவள்தான்' என்று நிச்சயப்படுத்தின.

['மாஸ்டர்' நீங்களும் சரியான ஆள்தான்! உங்களுடைய வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு 'கட்டி இழுக்கின்ற கண்ணாம்பா'ளோடு பழக்கமிருப்பதாக எனக்குச் சொல்லவேயில்லையே! ' என்று நான் கதையின் குறுக்கே புகுந்தேன்.

'வாழ்க்கையில் சில சம்பவங்களைத் திருப்பி ஞாபகப்படுத்த மனம் வருவதில்லையல்லவா?' என்று மழுப்பினார் சதாசிவம்.

'அது சரி; ஆனால் இப்போதாவது எனக்கு அந்த விபரங்களை நீங்கள் சொல்லத்தானே வேண்டும்! இல்லாவிட்டால் இப்போது நீங்கள் சொல்கிற அனுபவத்தைச் சரியாக அனுபவிக்க முடியாது. 'ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு.....' என்று தொடங்குங்கள்' என்றேன்.

'சரிதான். உங்களிடம் வாயைக் கொடுத்துவிட்டேன். இனி விடமாட்டீர்கள்' என்று ஆரம்பித்தார் நன்பர்.]

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நான் வெள்ளவத்தையில் படித்துக் கொண்டிருந்தேனல்லவா? அந்தப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு நான் போனபோது அங்கே 'ஒரு வகையில்' என்னைக் கவர்ந்த ஒரு பொருள் இருந்தது.

அந்தப் பொருள்தான் திரேசா! அவளும் அங்கே படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவளுக்கு முன்பின்னாக இருபது வயதிருக்கும். கொடிபோல ஆடி

அவளும் விடவில்லை, “என்ன நினைத்தீர்கள் மாஸ்டர்?”

“அது என்னவோ!”

“எதற்கும் அதைத் திறந்து பாருங்கள். ஒருவேளை நீங்கள் நினைத்ததும் இருக்கலாம்!” என்று சொல்லி அவள் ஒரு கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

நான் திறந்து உள்ளேயிருந்த கடதாசிக் கட்டை எடுத்தேன். அதிலே,

சிறுகதை:

காதற் கடிதம்

‘‘திரேசை’’

என்று எழுதியிருந்தது—இது தலையங்கம். இதைத் தொடர்ந்து ஏழுபக்கங்கள் நிறைய—மணி மணியான எழுத்துக்களில்—அந்தக் கதை!

எனக்கு அப்போது ஏற்பட்ட உணர்ச்சியை வெறும் சொற்களினால் உருவாக்கி விடமுடியாது.

‘ஒருவேளை நீங்கள் நினைத்ததும் இருக்கலாம்’ என்று அவள் சற்றுமுன் சொன்ன ஓசை காதுக்குள் இருந்தது.

‘காதல் கடிதம் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வந்துவிட்டதா!’ என்ற திகைப்பின் உதைய்பு மனத்திலே இன்னும் இருந்து கொண்டிருந்தது.

‘சிறுகதை: காதற் கடிதம்’ என்ற எழுத்துக்களை எண்கண்கள் இன்னமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன...

இவற்றுக்குள்ள தொடர்பினால் எனக்குள்ளே எழுந்த அந்த உணர்ச்சி.....

‘என்ன யோசிக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்? கதையின் பெயரைப் பார்த்தா?’

“ஓமோம்...இல்லையில்லை—நீங்கள் கதைகூட எழுதுவீர்களா!”

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவளுடைய முகம் என்னுடைய கேள்விவினால் செந்தாமரையாகிவிட்டது!

“இதுதான் உங்கள் முதலாவது கதையா?”

“இல்லை. நிறைய எழுதியிருக்கிறேன். இது முப்பத்தொராவது கதை!...”

“ஓ!”

“இதுதான் எனக்கு மிகவும் பிடித்தகதை. ஏதாவது நல்ல பத்திரிகைக்கு இதை அனுப்பவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறேன்”

“எனக்குக் கதையென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். எழுதத் தெரியாது. ஆனால் எழுதுகிறவர்கள் மீது மிகுந்த அபிமானம் உண்டு.....”

[‘அந்த ‘அபிமானம்’ பெண் எழுத்தாளர்களோடு மாத்திரந்தானே மாஸ்டர்?’ என்று கேட்டேன் நான். ‘ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? உங்களோடு எனக்கு ஏற்பட்ட நட்பு, உங்களுடைய எழுத்தின் மேல் ஏற்பட்ட அபிமானத்தினால்தானே ஏற்பட்டது!’ என்றார் சதாசிவம். ‘சரிதான், நான் சும்மா முஸ்பாத்திககுச் சொன்னேன். நீங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்.....அது சரி, உங்கள் ‘திரேசா’ என்ற பெயரில் ஒரு நட்சத்திரம், எழுத்தாளர் உலகத்திலே இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. இருந்ததாகவுந் தெரியவில்லையே!’ என்று நான் கேட்டேன். எழுத்தாளர் உலகத்தைப்பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம் தெரியும் என்று காட்டிக் கொள்வதில் எனக்குப் பெரிய பெருமை! ‘எல்லாம் சொல்கிறேன்’ என்று நண்பர் ஆரம்பித்தார்.]

“இதற்குள் முப்பது கதைகள் எழுதியிருக்கிறீர்களா? அவைகள் எந்தப் பத்திரிகையில் வெளியாயின?” என்று நான் திரேசாவைக் கேட்டேன்.

இது முதலாவது அனுபவம். இதற்குப் பிறகு அவள் என்னைப் பழக்கிவிட்டாள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். — எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவள் என்னை.....

[‘என் சுருக்குகிறீர்கள் மாஸ்டர்? சுவையான பருதியைச் சுருக்கி விட்டு, ஒப்பாரிப் படலத்திலா நீட்டப் போகிறீர்கள்? சும்மா சொல்லுங்கள். பொழுது போகட்டும்’ என்றேன்.]

‘உங்களுக்கு நேரமிருந்தால் சரி’ என்று நண்பர் சாதாவம் தொடர்ந்தார்.]

திரேசாவைக் கண்டு நான் எவ்வளவு தூரம் வெருண்டேனோ அவ்வளவுக்கு அவளுடைய தோற்றம் என் மனத்திலே ஒரு இன்ப ஒவியமாக உருவெடுத்தது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அவளுடைய அளவுக்கு மீறிய பேச்சுக்களினால் பதறினேனோ அவ்வளவுக்கு அவை என் மனத்திலே கானம்—காதல் கீதம்!—இசைத்தன. ‘இவள் ஒரு மாநிரி இருக்கிறாளே’ என்று நினைக்குமளவுக்கு நான் அப்போது பக்குவப்படவில்லை. அதனால் அவளை நவயுகத்தின் புதுமைச் சித்திரம்—பெண்மையின் இனிய பிரதிநிதி என்று நினைத்து விட்டேன். இவற்றோடு அவளுடைய இன்னொரு திறமையும் சேர்ந்து அவள்மீது எனக்கு ஒரு மதிப்பையே உண்டாக்கி விட்டது!

[‘அது என் திறமையோ?...சங்கீதம்—ஒரு வேளை நாட்டியம்...’]

சங்கீதமும் நாட்டியமும்—இரண்டும் சேர்ந்து அவளையே தஞ்சமடைந்திருந்தாலும் நான் மதிப்புக் கொடுக்க மாட்டேன். ஒருவேளை ‘இதேதடா சனியன்’ என்று விட்டுத் தொலைத்திருப்பேன். எனக்கும் அவைகளுக்குள் தான் வெகு தூரமாச்சே!.....

['இவற்றை விட்டால் ஒரு 'நவநாகரீகப் பெண்ணிடம் வேறு என்னதான் 'திறமை' இருக்கப்போகிறது. மாஸ்டார்?']

அவள் ஒரு கதாசிரியை!

['போச்சு!']

பத்து பதினைந்து நாட்களாக அவள் என்னோடு கதைத்து நெளித்துக்கொண்டு வர, எனக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கூச்சம் தெளிந்துவிட்டது. பிறகு நானா விடுவேன்! அவள் ஒரு அடி பாய்ந்தால் நான் துள்ளி நாலு அடி பாயத்தொடங்கிவிட்டேன். அந்த நேரம் என்னுடைய வயது அப்படி; ஆழந் தெரியாமல் மனத்தை விடுகிற வயது!

ஒருநாள் ஒரு பெரிய 'என்வலப்' பைக் கொண்டு வந்து என்னிடம் நீட்டினாள் திரேசா. அவளோடு எவ்வளவுதான் பழகியிருந்தபோதும், ஒரு நிமிஷம் திகைத்துவிட்டேன். —காதற் கடிதம் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வந்துவிட்டதே என்ற திகைப்பு! என்னுடைய முகம் போன போக்கை அவள் அவதானித்துவிட்டாளென்று அவளுடைய அந்தச் சிரிப்பு என்னைக் கிள்ளிவிட்டது. அந்தப் பழைய அசடு—சனியன்! —முகத்துக்கு ஓடிவர, கையை நீட்டிக்கொண்டே என் வலப்பைக் கவனித்தேன். என்னுடைய விலாசம்—ஒரு விசாலமுமே அதில் எழுதப்படவில்லை. பெரிய என் வலப். அதிலும் ஏதோ நிறைய இருந்ததுபோலிருந்தது. அதை வாங்கிக்கொண்டு, 'இது என்ன?' என்றேன்.

என்னுடைய எண்ணத்தை அறிந்துகொண்டு என்னைப் பிய்த்தெடுப்பவள் போல, 'நீங்கள் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்?' என்றாள் அவள்.

எனக்கும் துணிவு வந்துவிட்டது. 'நான் நினைக்கிறது இடில் இல்லையே என்றுதான் நினைக்கிறேன்' என்றேன்.

வருவாள். கொழும்புப் பெண்களுக்குரிய சிறப்பு நாகரீகம் அவளிடமே குடிகொண்டிருந்தது. இது நடந்து பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. அந்தக்காலத்தைக் குறித்துச் சொன்னேன். இப்போதுதான் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்துச் சிங்காரிகள் கொழும்புப் பெண்களையும் மிஞ்சி விட்டார்களே! —அந்த நாகரீகத்திலே ஒரு கவர்ச்சி—காமக் கவர்ச்சி இருந்தது. அதைவிட இயற்கையும் அவள் மேலே ஒரு மயக்கு வர்ணத்தைத் தடவியிருந்தது. அவளுடைய கண், பார்வை, உதடு, கன்னம், சிரிப்பு, வெட்டு, கட்டு, உப்பு, நெளிப்பு. —எல்லாவற்றிலும் ஒரு தனி ஒய்யாரம். தோற்றத்தில் மாத் திரம் இப்படியில்லை. அவள் வாயைத் திறக்காமல் சிரித்தாலும் சரி, வாயைத் திறந்து பேசினாலும் சரி, —இதே மயக்கந்தான்!

முதல் நாளே என்னுடன் கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். முதலில் ஒரு சின்னச் சிரிப்பை உதிர்த்தி நோட்டம் பார்த்தாள். என்னைக் கேளாமலே என் உதடுகளும் —ஏதோ கண்டறியாததைக் கண்டு விட்டனபோல! —மலர்ந்துவிட்டன. உடனே அவள் ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“உங்களுக்கு எந்த ஊர் மாஸ்டர்?”

“யாழ்ப்பாணம்”

“அதுதான் தெரியுதே; யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த இடமென்று கேட்டேன்”

“யாழ்ப்பாணத்திலும் யாழ்ப்பாணந்தான்!”

“பட்டினமா? அதுதான் மற்றவர்களைவிடக் கொஞ்சம் மினுக்கமாக இருக்கிறீர்கள்”

நான் அப்போது கல்யாணம் ஆகாத வாலிபன்; பெண்களோடு — இளம் பெண்களோடு அளவளாவிக்க

கதைத்துப் பழகியவனுமல்ல. என்னைப்போன்ற ஒருவனை இந்த மாதிரி ஒரு அப்சரஸ், 'மற்றவர்களைவிட மினுக்கமாக இருக்கிறீர்கள்' என்று புகழ்ந்தால்..... என் மனதுக்குள்ளே ஒரு மல்லிகை மணம் விரிப்பதுபோல இருந்தது. எனக்கு ஏற்பட்ட பரபரப்பில், என்னவோ பேசாமல் நிற்கக் கூடாதே என்ற நினைப்பில் "நீங்கள் எந்த ஊர்?" என்று கேட்டுவிட்டேன். —ஏதோ நானும் சகசமாகக் கதைப்பது போலப் பாவனை.

“சாவகச்சேரி”

“ஓ!.....உங்களுக்கும் எனக்கும் வெகுதூரம்; 10—15 மைலுக்கு மேல்!”

‘கலீர்’ என்று அவள் சிரித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்றேன்.

அவள் வெகு சாதாரணமாகச் சொன்னாள். “இல்லை, உங்களுக்கும் எனக்குமிடையில் 10—15 மைல் என்று சொல்கிறீர்களே;.....இதே, இவ்வளவு கிட்டவல்லவோ நிற்கிறேன். இரண்டு அடி வைத்தால் பிடித்துவிடுவீர்கள்!”

எனக்குத் தொண்டை அடைத்து விட்டது. கால்கள் நிலத்தில் நிற்கின்றனவா என்று சந்தேகம் வந்துவிட்டது.இவள் என்ன சொல்கிறாள்? இரண்டு அடிவைத்து வந்து தன்னைப் பிடிக்கச் சொல்கிறாளா!..... சொல்லும் போது அவளுடைய முகத்திலே தோன்றியது என்ன? கண்ணைச் சுழித்தாளா, உதட்டைக் கடித்தாளா.....

அந்த நேரம் அவளுக்கு எதையோ சொல்லி எப்படியோ தவறி விட்டேன். என்னுடைய மனம் முழுதும் அசடு நிறைந்தது. அது முகத்திலும் வழிந்ததோ என்னவோ!

“பத்திரிகைகளில் நல்ல கதைகளைப் பார்த்தா வெளிகிறார்கள்? ஆசிரியருக்குப் பிடித்தவர்களுடைய கதைகளை வெளியிடுகிறார்கள். மற்றவர்களைத் ‘தகுதியில்லை.’ என்று தள்ளிவிடுகிறார்கள்.

“நீங்கள் ஒருமுறை ஏதாவது ஒரு பத்திரிகாலயத்துக்கு நேரே போய்க் கொடுத்துப் பாருங்கள். உங்களைப் பார்த்தால் அவர்களுக்கு நிச்சயம் பிடித்துவிடும்!”

“சும்மா பகடி பண்ணாதீர்கள்.....இந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியர் எல்லாருமே ஒரு ‘மாதிரி’, பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்குமென்பார்கள். இவர்களுக்கு யாரைப் பிடிக்கும், யாரைப் பிடிக்காது என்று சொல்லமுடியாது..... ஒரே ஒரு பத்திரிகைக்காரர் மாத்திரம் இதற்கு விதிவிலக்கு. ‘சர்வஜன ரஞ்சனி’ என்று ஒரு பத்திரிகை சென்ற வருடம் வெளியானது. இரண்டு இதழ்களோடு அது நின்றுவிட்டது — நல்ல பத்திரிகைகளுக்குத்தான் இது காலமில்லையே! — அந்த ‘சர்வஜன ரஞ்சனி’யின் இரண்டாவது இதழிலே என்னுடைய ‘உண்மைக் காதலின் வெற்றி’ என்ற கதை வெளியாகியிருந்தது. பாவம் அந்தப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் என்போன்ற இளம் எழுத்தாளர்களை.....”

“எழுத்தாளிகளை!”

“.....ஆதரிக்கிறவராயிருக்கவேண்டும். அவரை ஒரு முறை போய்ப்பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன்.”

“நல்லவேளை! நினைத்ததோடு விட்டுவிட்டீர்களாக்கும்!”

“இல்லை, போனேன். அந்த விலாசத்தில் வேலு யாரோ குடிபுருந்துவிட்டார்கள். நான் விடவில்லை. ‘சர்வஜனரஞ்சனி’ அச்சிட்ட அச்சகத்தில் போய் விசாரித்தேன். அந்த மனேச்சர் கொஞ்சமும் மனுசத்தனமே இல்லை.”

லாதவன். என்னோடேயே முரட்டுத்தனமாகக் கதைத் தான். 'அவன் பத்திரிகை நடத்திய அழகில் நானாறு ரூபாய்க்குக் கள்ளச் செக்கைக் கொடுத்து எங்களுக்கு மண்போட்டுவிட்டான்' என்று அந்த மனேச்சர் முறைத்தான். நான் பேசாமல் வந்துவிட்டேன். பாவம், அந்தப் பதிதிரி காரியர் வேண்டுமென்றே ஏமாற்றி இருக்கமாட்டார். என்னென்ன கஷ்டமோ!.....

“ச்சோ! ச்சோ!.....உங்களைப்போல ஒரு அழகான பெண்மணி இவ்வளவு அனுதாபப் படுவதை அறிந்திருந்தால் அவர் தமது கஷ்டங்களையெல்லாம் ஒரு நொடியில் மறந்துபோய் மகிழ்ச்சிக்கடலில் தினைத்திருப்பார்! எனக்குக் கூடப் பொறாமையாயிருக்கிறது...”

“எதற்கு?”

“அந்த 'அவ'ராக நானே இருந்திருக்கக்கூடாதா என்று!...போகட்டும், என்னிடம் ஒரு முன்தூறு, நானாறு ரூபா சேரட்டும், நான் ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பித்து அதிலே முழுக்க முழுக்க உங்களுடைய கதைகளையே பிரசுரித்து விடுகிறேன்!”

திரேசா முகத்தைச் சுழித்து 'உம்' என்று வைத்துக் கொண்டு “நான் உங்களிடம் இதெல்லாம் சொல்ல வந்தேனே,—நான்தான் வெறும் மோடி!” என்றாள்.

“ஐயையோ இதென்ன இது! நான் ஏதோ பகிடிக்குச் சொன்னால் இப்படிக்கே கோபிக்கிறீர்களே!” என்று நான் சமாதானம் பிடிக்க, அவள் கடைக்கண்ணால் மென்மையாக என்னை நோக்கி அழகிய அந்த உதடுகளை மெல்ல மலர்த்த; நான் உடல் கிளிர்ந்து, உள்ளம் நிறைந்து சிரிக்க; அவள் 'கலீர்' என்று நகைக்க.....

[மாஸ்டர்! கதையை மறந்துவிட்டு எங்கையோ தினைவை விட்டுவிட்டீர்கள்!] என்று நான் ஞாபகப்படுத்த

தினேன். 'ஓ!' என்று சிரித்துவிட்டுச் சதாசிவம் சொல் கிறார்.]

அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு திரேசா எழுதுகிற கதை களை வாசிப்பதற்கு ஒரு வாசகராவது கிடைத்து விட்டார். அது நான் தான்! வாசிப்பது மட்டுமல்ல, அவைகளைப் பற்றி அபிப்பிராயமும் — புகழுரைகளும் — சொல்லவேண்டிய நிலைமை எனக்கு! ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இப்புகழரை கிடைத்துவிட்டால் பிறகு கேட்கவேண்டுமா? திரேசா நாளொரு கதையும் பொழுதொரு கற்பனையுமாகப் படைக்கத் தொடங்கிவிட்டான். இந்தக் கதைகளின் மூலம் எங்கள் பேச்சுக்களிலும் சுவை அதிகரித்துவிட்டது. காதலைப்பற்றி ஒரு — அழகான கற்பனை மிகுந்த (?) பெண்ணோடு பேசுவதில் எவ்வளவோ இன்பம் இருந்தது. — இது அப்போது.

அப்படி இருக்கின்ற காலத்திலேதான் ஒருநாள் செல்லத் துரை உபாத்தியாயர் என்னிடம் வந்து 'தம்பி' என்றார். அவரைப்பற்றி நான் அறிந்ததெல்லாம் 'செல்லத்துரை உபாத்தியாயர்' என்ற அளவுதான். ஐம்பதுக்கு முன்பின்னாக வயதிருக்கும். என்னுடைய வகுப்புக்குப் பக்கத்திலேயே அவருடைய வகுப்பு இருந்தபோதும் நாய்கள் கதைத்துப் பழகியதில்லை. எப்போதாவது அத்தியாவசியத் தேவையை முன்னிட்டு இரண்டொன்று பேசுவதோடு சரி. 'அவருடைய உலகம் வேறு! என்னுடைய உலகம் வேறு,' என்று இருந்துவிட்டேன். ஆனாலும் அவருடைய வயதுக்கும் முகத்தோற்றத்துக்கும் ஒரு மதிப்பு என்னுடைய மனத்திலே ஊன்றியிருந்தது.

அவர் 'தம்பி' என்றதும், நான் வெகு மரியாதையாக "என்ன ஐயா?" என்று கேட்டேன்.

அவருடைய பார்வை ஒருமுறை திரேசாவின் பக்கம் ஓடிப்போய் வந்தது. பிறகு மெதுவான குரலில், 'போகும்

போது கொஞ்சம் என்னோடு வருகிறீரா? ஒரு விஷயம் கதைக்கவேணும்” என்றார்.

“அதற்கென்ன. அப்படி முக்கியமான விஷயமோ?” என்று நான் கேட்டேன். பாடசாலை விட்டதும் நானும் திரேசாவும் கொஞ்சத்தூரம் சேர்ந்து போவது வழக்கம். ‘இன்று அதற்கு உலைவைக்கிறாரே இவர்’ என்று மனம் துடித்தது.

“முக்கியமான விஷயந்தான் தம்பி. போகும்போது சொல்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு அவர் தமது வகுப்புக்கும் போய்விட்டார்.

அவர் பேசிய விதமும் குரலும், சொல்லும்போது திரேசாவைப் பார்த்த பார்வையும் என் சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டன.

[எனக்குக்கூடத்தான் அவர் சொன்னதை அறிய ஆவலாக இருக்கிறது. என்னசொன்னார்? சொல்லுங்கள் என்று நான் கேட்டேன். ‘சொல்லுகிறேன் என் மனத்தைத் துடிக்கவைத்த கதை.....கேளுங்கள்’ என்று நண்பர் சதாசிவம் ஆரம்பித்தார்.]

செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்ததைத் திரேசா கவனித்து கொண்டிருந்தாள். அவர் போனதும் பேராவலோடு கேட்டாள். வாயினால் அல்ல, தலையைக்கூட அசைக்கவில்லை. புருவத்தைச் சுருக்கி விழிகளிலே ஒரு ஆட்டம் போட்டாள் அந்த அபிநயத்தின் கருத்து ‘அவர் என்னவாம்?’ என்பதே.

“ஏதோ கதைக்கவேணுமாம். போகும்போது தன்னோடு வரச்சொன்னார்” என்றேன் நான்.

“போகும்போகிறீர்களா?” — அவளுடைய முகத்திலே ஒரு புதிய பாவம் கோலம் கீறிக்கொண்டிருந்தது. வெறுப்பு

கோபம் — இவற்றோடு ஏதோ ஒரு பயமும் கலந்துதான் அந்த உணர்ச்சி தோன்றியிருக்கவேண்டும்.

அவள் முகத்தை ஒருவெட்டுத்திருப்பி “நீங்கள் போங்கள்!” என்றாள்.

“திரேசா!”

“.....”

“என்னிலும் பார்க்க உங்களுக்குச் செல்லத்துரையீர் தானே பெரிது! இனிமேல் ஒவ்வொரு நாளும் அவருடனேயே போங்கள்!”

“என்ன திரேசா, சிறு குழந்தைகள் மாதிரி இருக்கிறீர்களே!.....”

“நான் சின்ன குழந்தைதான். நீங்கள் பெரிய மனிதர். பெரிய—கிழடு கட்டைகளாய்ப் பார்த்து இனிமேல் சினேகிதம் பிடியுங்கள்!”

“உங்களோடுதான் ஒவ்வொரு நாளும் வருகிறேனே! அந்த மனுஷன் கேட்டுவிட்டார் என்பதற்காக ஒருநாள்—ஒரே ஒரு நாள் போனால் இப்படி.....எனக்கென்ன அவருடன் போகிறதில் ஆசையா?...”

“.....நான்தான் வெறும் மோடி. உங்களோடு கொஞ்ச நேரம் கதைக்கிறதென்றாலும் எனக்கென்னமோ திரவியம் கிடைத்த மாதிரி.....உங்களுக்கும் அப்படித்தான் இருக்குமென்று நினைத்தேன். இப்போது தெரிகிறது...நான் வெறும் மோடி...”

[மாஸ்டர்! கொஞ்சம் நில்லுங்கள். எனக்கு ஒரு அருமையான தத்துவம் பிடிபடுகிறது, என்று நான் குறுக்கிட்டேன். உணர்ச்சியோடு கதை சொல்லிவந்த நண்பர் சதாசிவம்; கதையை நிறுத்திவிட்டு “நீங்கள் பெரிய

மோசம்! இப்படிக் குறுக்கே குறுக்கே.....' என்றார். 'இல்லை மாஸ்டர், இந்த இடத்தில் என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை. இந்தக் காதல் இருக்கிறதே, அது வந்து குதித்த இடத்தைப் பார்த்தீர்களா?... 'காதலுக்குக் கண்ணில்லை' என்று சொல்வது எவ்வளவு சரியான வார்த்தை! இந்த இடத்தில் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த விதமாகத் திரேசாவின் காதல் பீறிட்டுக் குளம்பிய மாதிரியே ஒரு தனி அழகுதான்! உண்மையில் அவள் பெரிய கதாசிரியைதான்! 'நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன்; நீங்களும் என்னைக் காதலிக்கிறீர்களென்று நம்பியிருந்தேன்' என்று எவ்வளவு நயத்தோடு சொல்லாமற் சொல்லியிருக்கிறான்!' என்றேன்; 'சரிதான் நீங்கள் அந்த நயத்தை நன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டிருங்கள். உங்களுக்குக் கதை சலித்துவிட்டது போலிருக்கிறது. நானும் நிறுத்திவிடுகிறேன்' என்றார் நண்பர். 'ஐயையோ; அந்த மாதிரி செய்துவிடாதீர்கள்! ஏதோ 'கல்யாணம் ஆனபிறகு தான் காதல் உறுதி பெறுகிறது என்று கதையை ஆரம்பித்தீர்கள். சினிமாத் தியோட்டரிலே— நீங்கள் தனியாகப் போயிருந்தபோது அங்கே எழிலோவியமான திரேசாவும் அவள் கணவனும் வந்திருந்தார்கள்; அவர்களை அங்கேயே அந்தரத்தில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு.....' கதையை நிறுத்தி விடுகிறேன்' என்று துடிக்கப் பதைக்க சொல்கிறீர்களே! மாஸ்டர், பகிடியில்லை! நான் மிக ஆவலோடு கேட்டுக் கொண்டு வருகிறேன். சொல்லுங்கள்' என்றேன். [

அன்று பாடசாலை விடுவதற்கு மனியடித்ததும் வழக்கப்போல் நான் அவசரமாக வெளிக்கிடவில்லை. ஆத்திரம் அவளை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தது. மனமளவென்று புறப்பட்டாள். என்னைத்திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. முகம் திறையக் கோபம்.—அவள் போய்விட்டாள்!

ஒரு கணம் எனக்குச் செல்லத்துரை யீது கோபம் வந்தது. 'இந்த மனுஷன் என்ன இழவு மந்திரம் கதைக்

கப் போகிறாரோ! சொல்கிறதை இங்கேயே சொல்வித் தொலைக்கக்கூடாதோ? திரேசா கடுங்கோபத்தோடு போகிறாளே; பாவம்! என்மீது அவளுக்கு அளவற்ற பிரியம்.....

[பிரியம்' என்று ஏன் முடி மறைக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்! 'காதல்' என்று சொல்லுங்கள்' என்று நான் சொன்னேன். 'அவளிடம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த பிரியத்துக்குக் 'காதல்' என்ற பெயர் சரியல்ல; அல்லது காதல் என்ற பெயருக்குக் கவிஞர்கள் கதாசிரியர்கள் கொடுக்கின்ற விளக்கம் சரியல்ல. எங்களுக்குள் ஏற்பட்ட நட்பு-என்னைப் பொறுத்தமட்டில்—' என்று நண்பர் ஏதோ விளக்கவுரை ஆரம்பித்தார். 'சரிதான் அந்தக் 'காதல்' எப்படியாவது கிடக்கட்டும் — பிறகு நான் குறுக்கே குழப்புவதாகக் குற்றஞ் சாட்டாமல், கதையைச் சொல்லி முடியுங்கள்!' என்றேன். சதாசிவம் சொல்கிறார்.]

செல்லத்துரை உபாத்தியாயரும் நானுமாகப் புறப் பட்டோம். சிறிது தூரம் மௌனமாக நடந்தோம். தான் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்வதற்கு அவர் நெஞ்சிலே உருக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். நான் கேட்கவேண்டியதைக் கேட்பதற்கு என்னைத் தயார் செய்துகொண்டு. "சொல்லுங்கள் ஐயா! என்ன விசேஷம்?" என்றேன்.

"தம்பி, உம்மைப் பார்த்தால் நல்ல இடத்துப்பிள்ளை போல் இருக்கிறது. —அதுதான் எனக்கு மனம் கேட்க வில்லை..."

நான் இடையிலே அவரைக் குழப்பவில்லை.

"அந்தப் பெண்—திரேசாவோடு நீர் அதிகம் பழகிறது நல்லாயில்லைத் தம்பி!"

"அப்படி நாங்கள் வித்தியாசமாக ஒன்றும்....."

"நான் உம்மைக் குறைசொல்லவில்லை. உம்முடைய வயதில் யாருக்குமே இது சகசம். இயற்கை. ஆனால்

ஊங்குச் சந்தித்த இடம் தோதாக இல்லையே!.....
ஊங்கு அந்தப் பெண்ணைப்பற்றித் தெரியுமா தம்பி?''

''இங்கே கண்டு—கதைத்துப் பழகிய அவ்வளவுத் தான்!''

''அவளுடைய பெயரினால்தான் அவள் கிறிஸ்தவப் பெண் என்றாவது தெரிந்திருப்பீர்.—நீர் சைவப்பிள்ளை!''

''ஐயா!''

''சொல்லுங்கள்!''

''நீங்கள் நினைத்து விட்டீர்கள் போலிருக்கிறது, நான் அவளைக் கல்யாணம் செய்யப் போகிறேனென்று''

''நீர் இல்லையென்று சொல்கிறீர்?''

''நிச்சயமாக இல்லை!''

''மிகவும் சந்தோஷம்...''

''ஆனால், நான் ஒரு பெண்ணை விரும்பினிட்டால் அவள் வேறு சமயம், வேறு சாதி, வேறு வேறு..... ஏழை அது— இது ஒன்றும் பார்க்கமாட்டேன்; — மனதுக்குப் பிடித்தால் சரிதான்!''

''திரேசாவைக் கல்யாணம் செய்யவென்று இப்போது நீர் நிச்சயம் செய்யாமலிருக்கலாம். ஆனால் கூடிய கெதியில் அந்த நிச்சயத்துக்கு வந்துவிடக் கூடுமென்று தான் பயம்... தம்பி, நீர் சொன்னதுபோல ஒருவனுடைய மனைவி வேறு சாதி, வேறு மதம், வேறு ஸ்தானத்தில் இருந்து வரலாம். ஆனால்—''

''.....?.....''

''தம்பி, யாரையும் பற்றி—அதிலும் பெண்களைப்பற்றிக் குறை சொல்வது என் வழக்கமல்ல. ஆனால் உம்மைப் பார்த்த பிறகு சொல்லாமலிருப்பது அறமல்ல என்று என்

மனச்சாட்சி இடிக்கிறது... தம்பி, ஒருவனுடைய மனைவி ஒழுக்கம் கெட்டவளாக இருக்கக் கூடாதென்பதை நீர் ஒத்துக் கொள்வீர்தானே?"

நான் திடுக்கிட்டேன். என்னுடைய 'உசார்' எல்லாம் உருகிக் கரைந்து ஒருவதுபோல ஒரு உணர்ச்சி. இதயத்திலே கனமாக நிறைந்திருந்த ஒரு பொருள், திடீரென்று ஆவியாகக் கரைந்து போகிறதுபோல...

“என்ன யோசிக்கிறீர்கள் தம்பி?”

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“உம்மிடம் சொல்லத்தான் வேணும்..... தம்பி, நீர் இங்கே வரமுன்பு கனகலிங்கம் என்று சுண்டிக்குளி உபாத்தியாயர் ஒருவர் இங்கே இருந்தவர். இந்தத் திரேசா அவரோடு உயிரை விட்டவள்—அவர் கல்யாணமானவர் என்று தெரிந்த பிறகும்! அவர் தன்னுடைய மனைவியை விவாகரத்துச் செய்துவிட்டு, இவளைக் கட்டப் போவதாகவும் ஒரு கதை இருந்தது..... போனவருஷம் இவள் ஏதோ பெரிய சுகயீனமென்று ஒரேயடியாக இரண்டு மாதம் லீவு எடுத்துக் கொண்டு பிற ஊர்போய் வந்தவள்.—ஒரு குழந்தையைப் பெற்று எங்கேயோ விட்டிருப்பதாகக் கதை. நிச்சயம் தெரியாது. பிறகு இவள் திரும்பி வந்ததும் கனகலிங்கத்தோடு தெறித்துப் போய் விட்டது. அவரும் மாற்றம் எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார், ஏற்கனவே அவருக்குக் கல்யாணமாகியிருந்தபடியாலேதான் தவறினார்! இல்லாவிட்டால் அந்தக் குழந்தை அப்படிக்கண்காணாத இடத்திலே இருக்காது! தாயையும் தகப்பனையும் கோர்ட்டுக்கு இழுத்திருக்கும். மானம் ரோசம் உள்ளவனானால் கோட்டுக்குப் போகாமல், அவளுடைய கழுத்திலே தாலியைக் கட்டிவிடத் தான் பார்ப்பான்.....”

“இவ்வளவு தூரம் நடந்திருக்கிறதா? எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதே!”

“தெரிந்தால் இவ்வளவு தூரம் போயிருக்கமாட்டீர்!”

“ஆனால் நீங்கள் நினைக்கிறமாதிரி இல்லை ஐயா! திரேசாவைக் கல்யாணம் செய்யலாமென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. முஸ்பாத்தியாகக் கதைக்கிறாள். அழகானவள். சும்மா பொழுது போக்கு.....”

“ஆபத்தான பொழுதுபோக்கு! மயக்கத்தின் ஆழத்தை அனுபவியாத வயது. கெட்ட பெயர் ஒரு நிமிஷத்தில் வந்து விடும். பிறகு அதை ஆயுள் முழுவதும் போக்க முடியாது..... சரி. நான் வருகிறேன் தம்பி. ஏதோ கவனமாக நடந்து கொள்ளும்” என்று சொல்லி விட்டுச் செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் தமது பாதையிலே பிரிந்தார். என்னுடைய கால்கள் தமக்குப் பழக்கமான பாதையிலே நடந்தன. மனமோ ஒரு புதிய இடத்திலே வழி தெரியாமல் சிக்கிக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தது.

எனக்குப் பட்டினத்தாருடைய பாடல் ஒன்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ‘ஆற்றையும் நம்பலாம்,..... கொல்லும் வேங்கைப் புலியையும் நம்பலாம்..... சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பரே!’ —பட்டினத்தார் என்னைப் போன்ற ஒரு சூழ்நிலையிலே தான் இந்தப் பாடலைப் பாடியிருக்கவேண்டும்! ஆம், சேலை கட்டிய மாதரை நம்பக்கூடாது. ‘அழகு மயக்கம்’ என்ற சேலையினாலே —‘காமச் சுவை’ என்ற சேலையினாலே பெண்கள்—சில பெண்கள்—தங்கள் பெருநோயை மூடி மறைத்து விடுகிறார்கள்!

செல்லத்துரை உபாத்தியாயரைப் பற்றிய என்னுடைய மதிப்பு மேலும் பலமடங்கு உயர்ந்தது. மனத்தினால் அவருக்கு வணக்கம் செலுத்தினேன். ஏனெனில், திரேசா

வைத் திருமணம் செய்யும் எண்ணம் எனக்குக் கனவிலும் கிடையாது என்று சொன்னது முற்றிலும் உண்மையல்ல. ஆனால் பொய்யுமல்ல. இரண்டுங்கெட்ட ஒன்று. அவளுடைய கவர்ச்சியிலே நான் இழுபட்டது உண்மை. ஆனால் என்னுடைய 'மனைவி'யின் இடத்திலே அவளை வைத்துப் பார்த்ததில்லை. அவளைப்பற்றிச் செல்லத்துரையர் சொல்ல முன்புங்கூட, அவளை 'மனைவி' என்று எண்ண மனம் இடம் தரவில்லை. அவளுடைய அருமையான கவர்ச்சியெல்லாம் ஒரு 'வேசி'க்கு இருக்கலாம்; ஆனால் ஒரு மனைவிக்கு இருக்கக்கூடாதென்று என்னுடைய அடிமனத்திலே ஒரு எண்ணம் விழுந்திருந்தது. ஆனால் செல்லத்துரையர் சொன்னதுபோல, அவளுடன் போக்குகின்ற பொழுது ஆபத்தானதுதான்! என்னுடைய 'நற்சீந்தனை' என்ற தென்றலை, இருந்த இடமும் தெரியாமல் அழித்துவிடக்கூடிய பேய்க்காற்றுத்தான் அந்தப் 'பொழுதுபோக்கு'

செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் என்னிடம் என்ன சொல்லப்போகிறார் என்பது திரேசாவுக்கு உடனேயே தெரிந்திருக்கவேண்டும். அவனாலேதான் அவள் அந்தச் சந்திப்பைத் தடுத்துவிடத் தெண்டித்தாள். எவ்வளவு கபடம்! ஆனால் அடுத்த நாள் அவள் செல்லத்துரையரைப் பற்றிச் சொன்ன விஷயங்களோ...!—என் மூளையே குழம்பி விடும் போலிருந்தது!

அடுத்தநாள், முகத்திலே நேற்றைய கோபத்தை வைத்துக்கொண்டு திரேசா என்னைத் திரும்பிப்பார்க்காமல் இருந்தாள். ஆனால் அவள் திரும்பாமலே கவனித்துக் கொண்டிருப்பாளென்று எனக்குத் தெரியும். செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் அவளுடைய சுயஉருவத்தை எனக்குக் காட்டிவிட்ட பிறகு என்னுடைய மனத்திலே ஒரு வெறுப்பும், பயமும் குடிபுகுந்திருந்தன. திரேசாவோடு 'பொழுதுபோக்கு'வதை இனிச் சடாரென்று துண்டித்துவிட வேண்டு

மென்றுதான் மனச்சாட்சி இடித்துக் கொண்டிருந்தது. 'அவள் இருக்கிற பக்கமே பார்க்காதே' என்று அது வற்புறுத்திற்று. ஆனால் இது தற்காலிகமான கட்டுப்பாடு தான். 'அவளோடு இன்னும் பழக வேண்டும்; இத்தகைய பெண் இன்னும் எவ்வளவு தூரம் போகிறாள் என்பதை அறியவேண்டும்.....' என்ற ஆவல் வெகு சீக்கிரத்தில் கட்டை அறுத்துக்கொண்டு புயுமென்பதும் எனக்குத் தெரிந்துதானிருந்தது.

அவள் பார்க்காத நேரமாகப் பார்த்து நான் அவளை— அவளுடைய முகத் தோற்றத்தைக் கவனித்தேன். அவளுடைய முகத்திலும் ஒரு பய உணர்ச்சி படர்ந்திருப்பது போலத் தோன்றிற்று.

நான் பார்க்காத நேரத்தில் அவள் பார்க்க; அவள் பார்க்காத நேரத்தில் நான் பார்க்க—இப்படி நடந்து கொண்டிருந்த பார்வைச் சவாரி, திடீரென ஒருமுறை மோதிக்கொழுவிக் கொண்டது! அந்தக் கொழுவலை டக் கென்று எடுக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையிலே அவள் முதலில் சிரித்தாளா, அல்லது நான்தான் முதலில் சிரித்தேனோ என்பது தெரியவில்லை. சிரித்து விட்டோம். ஏதோ பெரிய பாரம் மனத்தைவிட்டு இறங்கினது போலிருந்தது. இத்தகைய அழகான சிரிப்பில் சொந்தக்காரி தானா, செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் சொன்ன நடத்தை களுக்கும் உரிமைக்காரியாக இருந்தாள்? அவர் சொன்ன தெல்லாம் பொய்யாக இருக்கக்கூடாதா என்று மனத்தின் மூலையில் ஒரு ஆசை நெளிந்தது. ஆனால், எனக்குத் தெரியும். செல்லத்துரையருடைய முகம் ஒரு பொய்யனுடையதல்ல!

எங்களுக்குள் ஏற்பட்ட சிரிப்பு திரேசாவுக்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தது. அவள் அடக்கமுடியா

மல் இதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த ஆவல் வெளியே வந்து விட்டது. அவள் கேட்டாள்: ‘‘நேற்றுச் செல்லத்துரையர் என்ன மந்திரம் ஒதினார் உங்களுக்கு?’’

[‘ஏன் மாஸ்டர் நீங்கள் அவளிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிட்டீர்களா?’ என்று நான் கேட்டேன். ‘எப்படிச் சொல்கிறது? ஒரு புத்திசாலி அதைச் சொல்லமாட்டான்’ என்றார் நண்பர் சதாசிவம். ‘புத்திசாலிகள் மாத்திரமல்ல; வாலிபத்தின் கவர்ச்சியினால் கோழையாகி விட்டவர்களும் சொல்லத்தான் மாட்டார்கள்..... சரி, சரி; நீங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்’ என்றேன் நான். நண்பர் சொல்கிறார்.]

நான் ஒரு நிமிஷம் திகைத்துத்தான் போனேன். ஏனென்றால்; இவள் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வ தென்பதைப்பற்றி நான் கொஞ்சங்கூட யோசித்து வைக்க வில்லை. ஆனாலும் எனக்குத் ‘தீடர் யோசனை’கள் சமயத்துக்குக் கைகொடுப்பது வழக்கம். நான் சொன்னேன்: அவரா? அவர் ஏதோ சொன்னார்!’

‘‘எனக்குத் தெரியக்கூடாத இரகசியமாக்கும்?’’

‘‘ஓமோம்.....ஒரு பெண்ணைப்பற்றி இன்னொரு பெண்ணுக்குச் சொல்வது தல்லாயில்லைத்தானே?..... அவருடைய சொந்தத்திலே ஒரு பெண் இருக்காம’’ என்று நான் சொல்லும்போதே திரேசாவின் முகத்தில் தென்பு வருவதைக் கவனித்தேன்.

‘‘அந்தப் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தேடுகிறாராமோ?’’

‘‘உங்களுக்குத் தெரியும் போலிருக்கிறதே!’’

‘‘இல்லை; ‘ஒரு பெண் இருக்கிறது’ என்று உங்களிடம் சொன்னால் வெறு என்ன காரணம் இருக்கப்போகிறது..... நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?’’

நான் சிரித்தேன். பிறகு, “இன்னும் நாலைந்து வருடங்களுக்குள் நான் திருமணம் செய்கிற யோசனை கொஞ்சங்கூட இல்லை!” என்று சொல்லி விட்டேன்” என்றேன்.

“உண்மையாகவா?”

“இதில் ஏன் சந்தேகப்படுகிறீர்கள்? உண்மையாகவே சொல்லிவிட்டேன்.”

“அதல்ல; நீங்கள் 4—5 வருடத்தவணை போட்டது... ..”

“அதுவா?.....” என்று ஆரம்பித்த எனக்கு. ஏனோ ஒரு உள்ளக் கிளர்ச்சி வந்துவிட்டது. அந்தக் கவர்ச்சிகரமான அழகியோடு—‘அவள் நெறி தவறியவள்’ என்பதனாலே, அவளைப் பற்றிய காமக் கவர்ச்சி அதிகரித்துவிட்டது—அவளோடு சல்லாபமாக வார்த்தையாடவேண்டுமென்ற ஆவல் என்னுடைய மனச்சாட்சி, புத்தி, திறமை எல்லா வற்றையும் மடக்கிவிட்டு முன்னுக்கு வந்துவிட்டது. அந்த உணர்ச்சி சொல்லிற்று: “.....திரேசா, உங்களைப் போன்ற ஒருவர் பக்கத்திலிருந்து சுதி கூட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது நாலைந்து வருடங்கள்.....”

அவளுடைய முகத்திலே என்ன அற்புதமான ஒளி! “சும்மா இருங்கள்.....செல்லத்துரையர் வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?” என்று கேட்ட அவள் குரல்கூடத் துள்ளிற்று!

“செல்லத்துரையரா, அவருக்கும் எனக்கும் இடையில் வேறு என்ன கதை இருக்கப்போகிறது?” என்று என்னுடைய வாய் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, உள்ளத்தில் ‘உண்மை’ தலை தூக்கிற்று. கணநேர மயக்கம் புதை விலகுவதுபோல விலகி ஒளித்தது. இந்த விஷயம் பம்போடு இன்னமும் விளையாட எண்ணுகிறாயே!”

என்று மனம் சீறிக் கடித்தது. நான் இந்தமாதிரிக் கடிபட்டுக்கொண்டிருக்கையில் “செல்லத்துரையரை இலேசாக நினையாதீர்கள். நேற்று உங்களை அவர் கூட்டிக்கொண்டு போகும்போதே எனக்குப் பெரிய பயம். ஆள் பூனை மாதிரி ஆட்களை முடிந்துவிடுகிறதிலே புனி. அதோடு என்மீது அவருக்குப் பெரிய ஆத்திரமும் உண்டு.....உங்களிடம் சொன்னாலென்ன—சொல்லவுந்தான் வேண்டும். மாஸ்டர்! இந்தக் கிழவருடைய மனைவி இறந்து போனாள், பிள்ளைகள் இல்லை. இந்த வயது சென்றும் இதற்கு ஆசைவிடவில்லை...தன்னைக் கல்யாணம் செய்யும்படி என்னையே கேட்டார்!...”

என் நெஞ்சிலே இடி இடித்தது. செல்லத்துரையர் அந்த மாதிரி இவனைக் கேட்டுவிட்டார் என்று நம்பியல்ல. அந்தப் பெரிய மனிதர் தன்னுடைய காலடியில் இவன் படுவதைக்கூட விரும்பமாட்டாரென்று எனக்குத் தெரியும்... இவன்—இந்த மோகனசுந்தரி—இத்தகைய பெரிய பழியை அவர்மீது போடுகிறாளே! தன்னுடைய உயிணைக் காப்பாற்றுவதற்காக நாகபாம்பு நஞ்சைக் கக்குகின்றது. ஆனால் இவளோ தன்னுடைய—கேட்டுப்போன—மானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக இப்படிப் பெரு நஞ்சைக் கக்குகின்றாளே!...இவனை நினைப்பது கேடு; இவளைப் பார்ப்பது அபாயம்; இவளோடு பேசுவது பெருமோசம், இவனைத் தொடுவதே!...

என் உள்ளம் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கையிலே அவன் மேலும் சொன்னான்: “இதையெல்லாம் சொல்வது எனக்கு விருப்பமில்லை. உங்களிடம் இல்லாதது பொல்லாததைச் சொல்லி, உங்கள் வெள்ளை மனதைக் கெடுத்தாலும் கெடுத்து விடுவார் என்ற பயத்தினாலேயே சொன்னேன்... அதெல்லாம் இருக்கட்டும், உங்களிடம் இன்றைக்கு முக்கியமான ஒரு விஷயம் கேட்கமேணுமென்று இருக்கிறேன்: நீங்கள் மறுக்கக்கூடாது!”

‘ஏது, இவள் இப்போதே திருமணத்துக்கு உறுதி வாங்கப் போகிறாளோ!’ என்று நினைத்தேன். என் மனத்தின் சிரிப்பு உதட்டிலே நெளிய, ‘‘சொல்லங்கள்’’ என்றேன்,

‘‘சொன்னபிறகு ‘மாட்டேன்’ என்று சொல்லமாட்டீர்களே?’’

‘‘என்னால் முடியுமானால் செய்கிறேன்.’’

‘‘முடியாததைக் கேட்பேனா,...மாஸ்டர்! இன்றைக்கு என்னுடைய பிறந்த நாள். இன்றைக்குப் பின்னேரம் நீங்கள் தேனீர் பருக எங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டும்.’’

‘‘இன்றைக்கு...’’

‘‘பார்த்தீர்களா, ஏதாவது சாட்டுச் சொல்வீர்களென்று எனக்குத் தெரியும்...அதெல்லாம் நான் கேட்க மாட்டேன். தீங்கள் வராவிட்டால்.....’’

இவளோடு இப்படி கதையை வளர்ப்பதில் எனக்கு மனம் செல்லவில்லை. எப்படியாவது பேச்சை நிறுத்துவதற்காக ‘சரி, வருகிறேன்’ என்றேன். நான் என்ன அரிச்சந்திரனா, இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்திலே கூடப் பொய் சொல்லாமலிருக்க?

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு பையன் ஒரு ‘தந்தி’யைக் கொண்டு வந்து என்னிடம் தந்தான். எனக்குத்தான் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டுக்கிடந்த என மனம் தந்தியைப் பார்க்க முன்னாலே பதறத்தொடங்கிவிட்டது. ஒருவேளை அதனுள்ளிருந்த பயங்கரச்செய்தியின் சக்திதான் என்னைக் கலக்கிறதோ?...

பதறும் கைகளினால் தந்தியைப் பிரித்துப்படித்தேன்..

[மாஸ்டர்! பத்திரிகைகளிலே தொடர்கதை எழுதுகிறவர்கள் 'அடுத்தது என்ன' என்ற ஆவலைக் கிளப்பக் கூடியதாக 'தொடரும்' என்று போடுவார்கள். அதுமாதிரி நீங்களும் 'ஏதோ பயங்கரச் செய்தியுடைய ஒரு தந்தி வந்தது. பதறும் கைகளினாலே அதைப்பிரித்தேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பேசாமலிருக்கிறீர்களே; அது என்ன அப்படிப் பொல்லாத விஷயம்? சொல்லுங்கள்!"] என்றேன் ஏதோ ஒரு பெருந்துயரமான நினைவைப் பெருமூச்சாக வெளியே தள்ளிவிட்டு. நண்பர் சதாசிவம் சொல்கிறார்.]

“அந்தத் தந்தியிலே என்ன இருந்ததென்றா கேட்கிறீர்கள்—நான் என்னுடைய தாயாரை உயிருக்குயிராய் நேசிப்பது உங்களுக்குத் தெரியும். எல்லோருக்குமே தெரியும். ஆனால் என்னுடைய தகப்பனாரிடம் நான் கொண்டிருந்த பேரன்பு—நன்றி—மரியாதை எல்லாம் என் நெஞ்சு நிறைய இருந்தது. ஆனால் வெளியிலே தெரிந்ததில்லை. என் தகப்பனாரிடம் நான் கொண்டிருந்த அன்பையும், பக்தியையும் என் தாயார்கூடச் சரியாக உணர்ந்திருக்கமுடியாது. ஏனென்றால் நான் அப்பாவோடு அதிகம் பேசுவது கிடையாது. ஏதும் அலுவலில்லாமல் அவர் இருக்கும் பக்கத்துக்குக்கூடப் போகமாட்டேன். நான் அவரிடம் கொண்டிருந்த மரியாதைகள் இதற்குக் காரணம்...அவருக்கு நான் ஏதோ பெரிய கடமைப்பட்டிருப்பதுபோலவும், நான் என்னதான் செய்தபோதிலும் அந்த நன்றிக்கடன் தீராது போலவும் என் உள்ளத்திலே ஒரு எண்ணம் படர்ந்து நிறைந்திருந்தது. அவருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்க—கடமை செய்ய ஒரு சந்தர்ப்பம் வராதா என்று என் மனம் என்ருமே ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது.....ஐயா, அது தீராத ஏக்கமாகவே நின்று விட்டது. ஆம், அந்தத் தந்தி என்னுடைய அருமைத் தந்தையாருடைய மரணச் செய்தியைத்தான் சுமந்து வந்திருந்தது. செய்தியை வாசித்தபிறகு நான் இந்தச் சாதா

ரண்மான உலகத்தில் இல்லை. பெரிய சந்தோஷம்— இன்பம் ஏற்பட்டால் இந்த உலகத்தையே அது மறைத்து விடுமென்று எழுதுவார்கள். அதேமாதிரி பெரிய துன்பமும் — கவலையும்— இந்த உலகத்தை நமக்கு மறைத்து விடுகின்றன. நான் எப்படி யாழ்ப்பாணம் வந்தேன், எனது தந்தையின் மரணச் சடங்குகளை எப்படிச் செய்தேன் என்பதெல்லாம் கொஞ்சங்கூட எனக்கு நினைவில்லை. ஏதோ மற்றவர்கள் சொன்ன கட்டளைகளை என் உடம்பு நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தது. மனம் துயரச் சமுத்திரத்திலே அழுங்கிச் செயலற்றுவிட்டது. யாரோ சொன்னார்கள். “கடைசி நேரத்தில் ஏதோ கண்ணிலே முழிக்க முடியாவிட்டாலும், ‘கடமை’ செய்யவாவது கொடுத்து வைத்துவிட்டார்!” என்று.

‘கடமை’

என் தகப்பனாருக்குச் செய்யவேண்டுமென்று என் மனம் துடித்துக்கொண்டிருந்த நன்றிக்கடன், இந்தக் கடமை தானா?

அந்தத் துயரத்திலும் எனக்குச் சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது!

[‘அதன் பிறகு எப்போது கொழும்புக்குப் போனீர்கள்?—பிறகு நடந்ததைச் சொல்லுங்கள்.’]

பிறகு நான் கொழும்புக்குப் போகவேயில்லை. தகப்பனாருக்குப் பிறகு ‘குடும்பத் தலைவன்’ என்ற பொறுப்பை தான்தானே ஏற்கவேண்டியிருந்தது! உத்தியோகம் பார்த்தால் மாத்திரம் போதுமா? காணி, பூமி; அது, இது என்று எத்தனையோ பொறுப்புகள்! எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அம்மாவைத் தனியாக விட்டு விட்டு நான் எப்படிப் போகமுடியும்?.....எனக்கு உள்ளூர்ப் பள்ளிக்கூடத்திலேயே இடம் கிடைத்துவிட்டது! —ஐநூறு ரூபாய் செய்த வேலை ஐயா! அது கிடக்கட்டும். இதற்குப்பிறகு

‘அம்மாவின் ஆய்க்கினை தாங்கமுடியாமல்’ கல்யாணமும் செய்துகொண்டேன்.....

[‘திரேசா?’]

அவளுடைய நினைவுகள் மங்கிமறைந்துவிட்டன. என் ‘இல்லா’ளாய் மாத்திரமில்லாமல் ‘உள்ளா’ளாயும் வந்து வாய்த்த செல்லம் என்ற சூரியப்பிரகாசத்துக்கு முன்னே அந்த மின்மினியின் பகட்டு இருந்த இடமும் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. இந்த நிலையிலேதான் நான் அன்று படம் பார்க்கப் போனேன்; அங்கே திரேசாவை—அவளுடைய பழைய மினுமினுப்போடும் அவளுடைய ‘கணவன்’ என்ற பண்டத்தோடும் சந்தித்தேன்.

[‘அடேயப்பா! ஒரு மாதிரி பாரதக் கதைபோல இழுத்துப் பறித்து கதையை முடிக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறதே!..... அது சரி; ஏதோ. ‘கல்யாணமான பிறகுதான் உண்மையான காதலைக் காணமுடியும், அதற்குத்தான் பெரிய சக்தி இருக்கிறது’ என்று கதை சொல்ல ஆரம்பித்தீர்களே, கடைசியில் கதைக்கும் கருத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு, கோகுலாஷ்டயிக்கும் குலாம் காதலுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புதானே?’

‘நான் இன்னும் கதையே சொல்லவில்லையே!’

‘என்ன!.....’

‘ஓமோம், கதை ஆரம்பித்த இடத்திலேதானே இருக்கிறது? நான் ஆரம்பிக்கு முன்னர் நீங்கள் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி விடுத்து விடுத்துக் கேட்டீர்கள்..... அனுமார் வால்மாதிரி அந்த விருத்தாந்தம் வளர்ந்து போனதே தவிர, கதை ஒரு அடிகூட நகரவில்லையே!’

‘சரியாய்ப்போச்சு!.....இனியாவது உங்கள் ‘கதையைச் சொல்கிறீர்களா?’

‘இனி, நீங்கள் குறுக்கே கேள்வி கேட்டாற்கூட நான் வீண் அலம்பல் அலம்பப் போவதில்லை.....கச்சிதமாய் சிறுகதை இலக்கணத்தோடு முடிக்கப்போகிறேன்’

‘அச்சா, நமது எழுத்தாளர் உலகத்துக்கு உங்களைப் போன்ற ஒருவர்..... சரி, சரி; கதையைச் சொல்லுங்கள்!’

நண்பர் சதாசிவம் சொல்கிறார்:

‘என்ன மாஸ்டர்! மறந்துவிட்டீர்களா?.....’

தேன் பூசிய குரலிலே திரேசா கேட்டது என்னைப் பார்த்துத்தான்! படம் ஆரம்பமாக இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள் கூட இல்லை. பிரகாசமான மின்சார விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டபின் நிலவு போன்ற ஒரு மெல்லிய வெளிச்சத்திலே—அந்த வெளிச்சம், அந்தச் சூழ்நிலை மனிதரின் மனத்தையும் பாதிக்கிறதா!..... திரேசாவைப் பற்றிய பழைய நினைவுகளெல்லாம் ஒரு கணநேரத்தில் வந்து போனபிறகும்—அவள் எந்தத் ‘தர’மான பெண் என்பதை நினைவுகூர்ந்த பிறகும், அவளுடைய குரலிலே என் மனம் இனிமையை நுகர்கிறதா! அவளுடைய தோற்றத்திலே அழகை—கவர்ச்சியைக் காண்கிறதா! மயக்கம்—கயமை மயக்கம் ஏற்படுகிறதா!

‘ஓ.....’ என்று நான் நாக்கைக்கடித்துக் கொண்டே எழுந்தேன்—‘ஐயையோ, இதுவரை உங்களைக் கவனியாமல், உங்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறேனே!’ என்று சொல்வதன் ‘முத்திரை’ தான் இந்த நாக்குக் கடிப்பு.

எனக்கு இரண்டு வரிசைக்கு முன்னால்தான் அவளும் ‘அவ’ரும் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னாலிருந்த வரிசைக்கு நான் போனேன். திரேசாவின் எண்ணத்திலே

பொங்கிய பழைய நினைவுகள் அவளுடைய முகத்தின் கவர்ச்சிக்குச் சிகரம் அமைத்தன. 'அவ'ருடைய முகத்தை நான் அதிகம் கவனியாது விட்டாலும், ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புத் தான் அதை அலங்கரித்திருக்க முடியுமென்று நினைக்கிறேன். 'அவ'ருக்கு நேரே பின்னாலிருந்த நாற்காலியில் நான் போய் உட்கார்ந்தேன். திரேசா சாடையாகத் திரும்பினாலும் என்னைப் பார்க்கலாம்; பாவம்'—அவள் கணவர் என்னைப் பார்ப்பதானால் உடம்பை முறுக்கித் திரும்பிப் பார்க்கலாம், கழுத்து வலியெடுக்கும்வரை!—நான் வேண்டுமென்றே இப்படி ஒரு நிலையை சிருட்டித்துவிட்டதாக நினைக்கவேண்டாம். தற்செயலாக இப்படி அமைந்து விட்டது.

“மறந்து போனீர்களா மாஸ்டர்?.....”

அவளுடைய குரலும் பாவமும் ஏதோ மிக உரிமையோடு கதைப்பதுபோலிருந்தது. 'பக்கத்திலே 'அவ'ர் இருக்கிறாரே; இவள் இப்படிக்கதைக்கிறாளே;—அந்த மனுஷன் என்ன நினைப்பாரோ!.....' என்று எனக்குக் கொஞ்சம் யோசனை. நான் தலையை அசைத்து அவரைச் சுட்டிக்காட்டி "அவருக்கு எங்கே வேலை?" என்று கேட்டேன்.

அவள்தான் சொன்னாள்: "கொழும்பிலேதான்—சாம்ஸ் கொம்பனியில் கிளாக். மூன்று நாள் லீவில் வந்தவர். நாளைக்குப் பின்னேரம் போகவேணும்....."—அவள் அவரைப்பற்றி அறிமுகப் படலத்தை நீட்டிக் கொண்டிருக்கையில் அவர் மெல்லத்திரும்பிப் பாதிமுகத்தைக் காட்டி ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தார். அந்த முகத்திலே 'இவர் ஒரு பாவம்; அப்பாவி' என்று ஒருவரும் எழுதிவைக்க வில்லை. எழுதவேண்டிய தேவையுமில்லை. இந்த உலகத்திலே இதுவும் ஒரு இயற்கையா? இப்படி ஒரு 'மாதிரி' யான பெண்களுக்கு வந்து சேருகிற கணவன்மார் பெரும்பாலும் அப்பாவிக்களாகத்

தான் இருப்பார்களா? அல்லது சூரதி சூரர்களும் இத்தகைய பெண்களோடு வாழத் தொடங்கியவுடன் ஆணவங் கெட்டு விடுகிறார்களா?.....

படம் ஆரம்பித்துவிட்டது! தமிழ்ப்படமல்ல; ஆங்கிலப் படம். விறுவிறுப்பாக ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் திரேசாவைப்பற்றிய எண்ணம் சற்றே நெஞ்சில் உறங்கிக் கிடந்தது. அந்த உறக்கத்திலும், அவள் இரண்டு மூன்று தரம் திரும்பிப் பார்த்தது கனவு கண்டதுபோல் சூரபகம் வருகிறது.

இடையிலே 'இடைவேளை' வர, 'பளிச்'சென்ற பிரகாசமான வெளிச்சம் தியேட்டரைப் பகலாக்கியது. அந்தப் 'பகல்' வெளிச்சத்திலே உட்கார்ந்திருப்பது என் மனத்திடத்தைக் கலைத்து—என்னைக் கோழையாக்கி, ஒரு பயத்தை உண்டாக்கிற்று. மெல்லச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன், யாராவது தெரிந்தவர்கள் வந்திருக்கிறார்களா என்று. நல்ல வேளை! அப்படி ஒருவருமே இல்லை....

திரேசா திரும்பிப் பார்த்தாள். சிரித்தாள். அந்த வெளிச்சத்துக்கும் மேலாக அவளுடைய சிரிப்பு வெளிச்சம் போட்டது.

“படம் எப்படி?” என்று கேட்டாள். ‘பரவாயில்லை’ என்றேன்.

என்ன நினைத்தாளோ தெரியாது; உடனே ‘அவ’ருடைய பக்கம் திரும்பி ஏதோ இரகசியம் பேசினாள்.

அவர் எழுந்தார். திரும்பி என்னைப் பார்த்து ஒரு புன்சிரிப்புச் சிரித்தார். ஏனோ எனக்குப்பரிதாபமாக இருந்தது. “இருங்கள்; வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு வெளியே நடந்தார்.

அவர் மறைந்ததும், “அவரை எங்கே கலைத்துவிட்டீர்கள்?” என்று நான் கேட்டேன்.

திரேசா தாராளமாக என் பக்கம் திரும்பிக்கொண்டு, “ஏன் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” என்றாள்!

இவள் இதுவும் கேட்பாள்; இன்னமும் கேட்பாள். நான் தான் தெரியாததனமாக வாயைக் கிடைத்துவிட்டேன். அல்லது தெரிந்துகொண்டுதான்—இப்படியான ஒரு பதிலை எதிர்பார்த்துத் தான் நானும் கேட்டேனோ!.....

திரேசா தன்னுடைய ‘ஹான்ட் பாக்’ கிலிருந்து அவசர அவசரமாக ஒரு கடதாசித் துண்டை எடுத்து அதில் ஏதோ எழுதினாள். பிறகு அதை என்னிடம் தந்து “இதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

“இது என்ன மந்திரம்?”

“மந்திரமில்லை. இதில் எங்கள் வீட்டு விலாசம் இருக்கிறது.....நீங்கள் நாளைக்குக் கட்டாயம் எங்கள் வீட்டுக்கு வரவேணும்”

“ஏன் நாளைக்கு ஏதும் விசேஷமோ?”

“நீங்கள் வருவதே ஒரு விசேஷந்தானே?”

“நாளைக்கு ‘அவர்’ பயணம் போகிறாரே; அந்த நேரத்தில் நான் வந்தால் இடைஞ்சலாயிருக்குமோ?”

“அவர் 4 மணிக்கே புறப்படுகிறார். மாங்குளத்தில் யாரையோ சந்திக்கவேணுமாம். நீங்கள்.....”

“நானும் வருவதானால் 4 மணிக்குப் பிறகுதான் வர முடியும். அவர் போன பிறகு.....?”

“நீங்கள் அவரையா பார்க்க வரப்போகிறீர்கள்?”

“வேறு யாரைத்தான் அங்கே வந்து பார்ப்பீர்கள்?”

“என்னைக்கண்டால் உங்களுக்குப் பிடிக்காதாக்கும்?”

“ திரேசா..... ”

“ மாஸ்டர்!.....ஏதோ சந்தர்ப்பங்கள் எத்தனையோ பேரைப் பிரித்து, ஒவ்வொரு திக்கில் போட்டுவிடுகின்றன... என்னுடைய நெஞ்சில் அன்று எழுதிய படம் இன்னும் அழியவில்லை.....ஸ்!.....அவர் வருகிறார்.....உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள் மாஸ்டர்? ”

என்னுடைய பிடரியிலே யாரே அடித்தது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி. ஆனாலும் அவள் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லத் தவறவில்லை.

“ இரண்டு. மூத்தது ஆண்; பிறகு பெண் குழந்தை. ”

‘ அவ’ரும் வந்து அமர; விளக்குகளும் அணைந்தன. ‘ இடைவேளை’ முடிந்துவிட்டது!

அவர் திரேசாவிடம் எதையோ கொடுத்தார். பிறகு என்னிடம் ஒரு சிகரட்டை நீட்டினார். “ எதற்கு உங்களுக்கு விண் சிரமம் ” என்று சொல்லிக்கொண்டே வாங்கினேன். சிகரெட்டை நான் பற்றவைத்ததும், திரேசா திரும்பி என்னிடம் கையை நீட்டி, “ இந்தாருங்கள் மாஸ்டர்! ” என்றாள்.

இருட்டு. அவளுடைய கணவரின் தலைக்குப் பின்புறமாக அவளுடைய கை என் பக்கம் நீண்டிருக்கிறது. அதிவிருந்த ‘ ரொவ்வி’யை எடுக்க என் கை உயர்ந்தபோது, — வெறுங் கோழை! — அது உள்ளக்குள் பதறிக்கொண்டிருந்தது!

நான் மெதுவாக ஒரு ‘ ரொவ்வி’யை எடுத்தேன். எடுத்து விலகு முன்பே அவளுடைய விரல்கள் குவிந்தன என்னுடைய விரல்கள் அவற்றுக்கிடையே அகப்படும் அகப்படாமலும் மீண்டும் வந்துவிட்டன!

இது என்ன, இவ்வளவு புழுக்கமா? — வெயர்த்துக் கொட்டுகிறதே!

கணநேர மயக்கம்—இன்ப மயக்கம்—இல்லை. கயமை மயக்கம், திரைப்படத்தின் தொடர்பைக்கூட நினைவிலிருந்து அறுத்துவிட்டது!

ஏதோ ஒரு விதமாகப் படம் முடிந்துவிட்டது.—கதா நாயகனும் காதலியும் கட்டியணைத்து முத்தமிடுகின்ற அந்தத் தோற்றம் கண்களை விட்டு மறைவதற்கு முன்பே விளக்குகள் வெளிச்சம் போட்டுவிட்டன. வெளிச்சத்தைக் கண்டவுடனேயே திரும்பி என்னைப் பார்த்த திரேசாவின்கண் பார்வையில் இருந்தது நானா அல்லது அந்தக் கதா நாயகனா என்று சொல்ல முடியாது.....

எழுந்து விட்டோம்.

என் மனத்திலே ஒரு நிம்மதியா, இந்த 'மாயை'யை விட்டு நீங்கிப் போகிறேனென்று! அல்லது ஏக்கமா, கைக்குக் கிட்ட வந்த இன்பம் கலைந்துபோகிறதே யென்று!...

வெளியே வந்துகொண்டிருந்தோம். அவர் முதலில்; பிறகு அவள்; அவளுக்குப்பின் நான்.— நிச்சயம் இந்த வரிசை ஒழுங்கை அவள் வேண்டுமென்றே ஏற்படுத்தியிருப்பாள்!

வாசற் கதவருகே—

ஒரு சிறு நெருக்கடி—அந்த நெருக்கடியில் 'அவ'ர் வெளியே போய்விட்டார். ஐயோ பாவம், திரேசாவும் போவதற்கிடையில் இரண்டு மூன்று பேர் புகுந்துவிட்டார்கள்!!

திரேசா டக்கென்று திரும்பினாள் என்னிடம்.

“மாஸ்டர்! கட்டாயம் காத்திருப்பேன்.....”

“என்ன விசேஷமென்றால்?”

“.....எவ்வளவோ இருக்கிறது. சொல்லுங்கள், வருவீர்களா மாட்டீர்களா?”

“வருகிறேன்—”

இருவரும் வாசலை அணுகினோம். வளையலணிந்த ஒரு மென்மலர்க்கை திரும்பி வந்து என் விரலைப் பிடித்து ஒரு

நசுக்கு நசுக்கிற்று..... தொடர்ந்து இரு கயல் மின்கள்
என்னைப் பார்த்து ஒரு கள்ள மயக்கம் செய்தன.....

அடுத்த நாள்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை யாதலால் இரண்டு மணிக்குத்
தான் ஆடிப் பாடிச் சாப்பாடு முடிந்தது. நான் சாய்வு
நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு ஏதோ ஒரு பத்திரிகையை
விரித்து வைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.— படிக்க முடிய
வில்லை; மனம் எங்கேயோ மேயப் போய்விட்டபின், வெறும்
சதைப் பொருளான கண்ணுக்கு எங்கிருந்து பார்வை
வரும்?

என் மன அரங்கிலே திரேசா நாட்டியம் ஆடிக்கொண்
டிருந்தாள்.

அவளுடைய பார்வை—

அவளுடைய சிரிப்பு—

அவளுடைய பேச்சு—

அவளுடைய செய்கை—என் விரல்களிலே அவள் விளை
யாடியது!

எனக்குப் போதை ஏறிவிட்டது!

நான் எழுந்தேன், செல்லத்துக்கு ஏதாவது ஒரு சாட்
டுச் சொல்லிவிட்டுத் திரேசாவைச் சந்திக்கப் போவதற்
காக.

“பா..... ஆ..... ப்பா..... ஆ.....” என்று ‘பா ப’ர
இராகம் போட்டுக்கொண்டு தத்தகப் பித்தக என்று
நடந்து வந்தான் என் அருமைச் செல்வன். அவனுக்கு
இரண்டு வயது கூட நிரம்பவில்லை. அதற்கிடையில் எவ்
வளவு சுட்டித்தனம்! நான் திரும்பிப் பார்த்ததும்— இந்த
உலகத்தின் அழகுச் சக்தி அத்தனையும் தன் முகத்திலே
தவழ ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தான். அந்தச் ‘சின்னஞ்சிறு
கிளி’யின் மோகனத்திலே என்னை — என்னுடைய எண்
ணங்களைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, “வா கண்ணா!” என்று
ஓகையை நீட்டினேன். அவன் கையிலே ஒரு கடதாசி.

அதை வாசித்துக்கொண்டு 'கா.....கா' என்று என்னைன்னவோ அபிநயம் பிடித்தான். அந்த உயிர்த்துடிப்பை விவறுமனே இந்த வரி எழுத்துகளிலே வார்க்க முடியுமா?

கடைசியில் அந்தக் கடதாசியை என்னிடம் தந்து விட்டு ஏதோ ஒரு பெரிய காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டது போல வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

இது என்ன? ஏதோ கடிதம் போலல்லவா இருக்கிறது!—அதுவும் செல்லத்தின் எழுத்து..... ஒகோ, செல்லம் கடிதத்தை எழுதி வைத்துவிட்டு, ஏதோ வேறு பாராக்கில் மிணைக்கெட. இவன் தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டான் போலிருக்கிறது!

செல்லம் யாருக்கு எழுதியிருக்கிறான், என்ன எழுதியிருக்கிறான் என்று நான் அறிய ஆவல் கொண்டதில் வியப்பில்லை. கணவனும் மனைவியுமானாலுங்கூட ஒருவர் கடிதத்தை மற்றொருவர் பார்க்கக்கூடாதென்ற 'நாகரீக'ப் பழக்கம் எங்களிடையே கிடையாது.

கடிதத்தை வாசித்தேன்:

'அன்புமிக்க தோழி,

பல நாட்களாகச் சந்திக்காத உன்னை நேற்றுச் சந்தித்தேன். அதுவும் நீயே என்னைத் தேடி வந்திருந்தாய். என்னுடைய நட்பைப் பெரிதாகக் கருதி அன்புடன் வந்த உனது மனம் நோகும்படி நடந்துவிட்டேன். தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துக்கொள். நீயும்—தோழிகளும் சேர்ந்து ஆரம்பிக்கப்போகும் 'அகில இலங்கைத் தமிழ் மகளிர் முன்னேற்றக்கழக'த்தில் நானும் நிச்சயம் பங்குபற்றுவேனென்றுதான் நீ வந்திருப்பாய். நான் மறுத்தது உனக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தையும் வருத்தத்தையும் தந்திருக்கும். உனக்கு மாத்திரமல்ல; உன்னைப்போன்ற ஒரு அருமையான சினேகிதியின் வேண்டுகோளை மறுப்பதில் எனக்கும் மிகுந்த கவலையே. நான் என்ன செய்வேன்? உங்கள்

கழகத்தில் சேருவதிலோ சந்தாப்பணம் தருவதிலோ எனக்கு ஆட்சேபனையில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் கூட்டங்களுக்கு வந்து பங்குபற்ற வேண்டுமென்று கேட்டாயே, அதைத்தான் என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை..... வெட்கத்தைவிட்டுச் சொல்கிறேன். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையையும் நான் எவ்வளவு ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனென்று உனக்குத் தெரியுமா? நீண்ட ஆறு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரே ஒரு ஞாயிறுதானே வருகிறது? இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒரு நாள் தானே என் கணவர் என்னோடு வீட்டில் இருப்பார்..... தோழி, அவரைப் பிரியமலிருக்கும் அந்த ஒரே ஒரு அருமையான தினத்தை எந்தக் காரணத்துக்காகவும் நான் இழக்க விருப்பமில்லை..... நீ பரிசீலிக்கக்கூடும். எனக்குக் கிடைத்ததுபோல உனக்கும் 'உயிருக்குயிரான' ஒரு அன்புக் கணவர் கிடைத்தால் —பிறகு நீ பரிசீலிக்க மாட்டாய்.....'

கடிதம் எழுதிமுடியாமல் இவ்வளவோடு நின்றுவிட்டது. கடிதத்தில் காணப்பட்ட ஒவ்வொரு சொல்லும் என் நெஞ்சிலே சாட்டைகொண்டு அடித்தது..... திரேசாவைப் பற்றி யெழுந்த கயமை மயக்கம், செல்லத்தின் காதல் மருந்தினாலே கரைந்து இருந்த இடமும் தெரியாமல் ஒழிந்து போயிற்று.....

“இவன் பெரிய மோசம்; ஒன்றையும் வைக்க விடுகிறானில்லை..... ஓ! இதை உங்களிடமா கொண்டு வந்து தந்துவிட்டான்!..... நீங்கள் பார்க்கக்கூடாது..... இங்கே தாருங்கள்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே செல்லம் ஓடிவந்து என் கையிலிருந்த கடிதத்தைப் பறித்தான்.

என் கிட்ட வந்தவளை நான் விடவில்லை!

உள்ளும் புறமும்

“தா—தெய்; தரிகிட—தரிகிட...” என்று தாளக் காரர் ஆரவாரித்தார். பிள்ளையார் கோவிலின் வெளி மண்டபத்திலே சின்ன மேளக்காரி துகள் பறக்க ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். பெண்களும் குழந்தைகளும், அந்த வேடிக்கையைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அவளோ அடிக்கடி கண்ணை வெட்டி, பல்லைக்காட்டி, வெளிச்சம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள், ஆண்பிள்ளைகள் இருந்த பக்கத்தைப் பார்த்து! கிழவர்களுக்கு மனதுள்ளே வாலிபம் துளிர்ந்துக்கொண்டிருந்தது. நிகழ்கால வாலிபர்கள் — குறிப்பிடத்தக்க புள்ளிகள் — பின்னாலே வரிசையாக, ஸ்ரைலாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வரிசையிலே ‘பெற்றோ மாக்ஸ்’ லைற்றின் ஒளி மோத, அங்கிருந்து மோதிரக் கற்கள் டாலடித்தன; கைக்கடிகாரங்கள் பளிச்சிட்டன. இடையிடையே கழுத்துச் சங்கிலிகளும் மின்னின.

“உனைக் கண்டு மயங்காத பேர்களுண்டோ” என்ற பாட்டின் அடியைப் படித்துவிட்டுச் சின்ன மேளக்காரி ‘ஜிகு ஜிகு’ என்று வட்டமாகச் சுழன்று வந்து கொண்டிருந்தாள்...

ஆதிமூலத்திலே, அழுது வடிந்துகொண்டிருந்த தேங்காயெண்ணெய் விளக்குகளும் தானுமாய்ப் பிள்ளையார் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தார்!

பிள்ளையாருக்கும் பெரியவராய், கண்கண்ட கல்நெஞ்சராய்ப் பிரசித்திபெற்ற டொகர்ர் சந்தரமூர்த்தி அவர்களுக்கு இந்த அசலான சந்தர்ப்பத்திலே ஒரு நப்பாசை

தோன்றிற்று. சதிராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த பாதை வழியே சின்னமேளக்காரியின் பக்கமரக இங்கிருந்து மறு பக்கம் போய்ச்சேர வேண்டுமென்பதுதான் அந்த ஆசை. அந்த ஆசையின் வேகத்திலே முகம் பூரிக்க, அங்குமிங்கு மாய் நரைத்துக்கொண்டிருந்த மீசையைக் கையினால் தடவி விட்டுக்கொண்டு எழுந்தார். இடுப்பிலே மல் வேட்டி கசமுசக்க, பட்டையாக மடித்து அரையிலே சுற்றியிருந்த சேலம் பட்டுச் சால்வையின் அகலச்சரிகை தகதகக்க, ஒரு ராஜ நடை போட்டுக்கொண்டு வந்தார். உடலெங்கும் ஒருவித புல்லரிப்பும், ஆயிரக்கணக்கான கண்கள் தம்மையே நோக்குவதுபோன்ற உணர்ச்சியினால் ஒரு பர பரப்பும் மோதிக்கொள்ள ஒருவிதமாகச் சின்னமேளக்காரியின் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தார். அவள் வட்டம் பேரட்டுச் சுழன்று வந்து இவரோடு மோதிக்கொள்ளப் போனவள் மெல்ல மரியாதையாக ஒதுங்கி, ஒரு மோகப் புன்னகையை உதிர்த்தி விட்டு ஆட்டத்தைத் தொடர்ந்தாள். கூட்டத்தின் ஓரத்திலிருந்து 'உஸ்ஸ்' என்று மெல்ல ஒரு சிரிப்பொலி இலேசாகத் தலை தூக்கிற்று. டொக்டரும் அசட்டுச் சிரிப்புடன் இலட்சியத்தை எட்டிப் பிடித்துவிட்ட மன நிறைவுடன் அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஃ ஃ ஃ

சின்னமேளக்காரியின் இந்த 'டான்'சையும் அதன் காரணகர்த்தாவான—திருவிழா உபயகாரரான டொக்டர் சுந்தரமூர்த்தியின் பக்திப் பெருக்கையும் பற்றி எழுதிக் கொண்டிருப்பதென்றால்—ஆஹா, ஆனந்தந்தான்! அதை எழுதிய எனக்கும், படிக்கிற உங்களுக்கும், படிப்பதைக் கேட்கிற உங்கள் நண்பர்களுக்கும்கூட மோட்ச உலகத்திலே இடமொதுக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால்,

சுந்தரமூர்த்தி அவர்களின் பக்திச் செல்வம் இந்த வருடம் ஏன் இவ்வளவு தூரம் கடல்மடை திறந்தாற் போலப் பெருக்கெடுத்து இருக்கிறது என்ற விஷயத்தைக் கொஞ்சம் ஆராயப் புகுந்தால் — ஐயோ, நெஞ்சு துடிக்குதையோ, இந்த நிலை கெட்ட மாந்தரை நினைத்து விட்டால்!

ஃ த ஃ

அன்று வெள்ளிக்கிழமை, சுந்தரமூர்த்தி அதிகாலை யில் எழுந்து குளித்துவிட்டு, 'அனுட்டானம்' பார்த்து விபூதியைத் தண்ணீரிலே குழைத்துப் பட்டையாகக் குறிகளை இழுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ளே ஒரு மூலையில் புனிதமாக மாட்டப்பட்டிருந்த சுவாமி படங்களுகே போனார். அங்கே ஒரு தட்டில் பூக்களும், விபூதி, கற்பூரம் சாம்பிராணிக் குச்சி முதலியனவும் தயாராக இருந்தன. பூக்களை எடுத்துப் படங்களின் மேலிருந்த சிறு வளையங்களிலே சொருகினார். இரண்டு படங்கள்; ஒன்று பிளளையார் — வருகிற விக்கினங்களையெல்லாம் தீர்த்து வைப்பதற்கு; செய்கிற பாவங்களையெல்லாம் மன்னித்துக் கடைத்தேற்றுவதற்கு. மற்றது இலட்சுமி — செல்வத்தை அள்ளிக் குவிப்பதற்கு.

பூக்களைச் சார்த்திவிட்டுச். சாம்பிராணிக் குச்சிகளைக் கொளுத்தி வைப்பதற்காக நிமிர்ந்தார். அட. தூண்டாமணி விளக்கைக் கொளுத்தவேயில்லை போய்த் தொலைகிறது; அவர் தான் கொளுத்திவிடலாமென்றாலும் விளக்கில் திரி கூட இல்லை! சுந்தரமூர்த்திக்குச் சற்றுக்கோபம் வந்தது. 'மீனாட்சி!' என்று அவர் கூப்பிட்ட சத்தத்தின் வேகத்தைக் கேட்ட அவருடைய இல்லான், 'ஏன் ஐயா, கூப்பிட்டியளா?' என்று கேட்டுக் கொண்டே தொப்புத் தொப்பென்று நடந்து வந்து கதவருகே நின்றான்.

“இந்த விளக்குக் கொளுத்துகிறதில்லையோ? திரி கூடப் போடவில்லை.”

“திரிகூடப் போடவில்லையா? அந்தக் கழுதையிடம் எத்தனை தரம் சொன்னேன். மூதேவி வர வர மோசமாய்ப் போகுது!.....பாக்கி! பாக்கி!” என்று அந்த மீனாட்சியம்மாள் அலறினாள்.

‘பாக்கி’ என்று சொல்லப்பட்ட அந்தப் பாக்கியலட்சுமி ‘அம்மா!’ என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

“உனக்கு எத்தனை தரமடி சொல்கிறது? விளக்குக்குத் திரி போட உனக்கு என்ன கேட்டி வந்தது?” என்று சோல்லிக்கொண்டே அந்த பத்து வயதுச் சிறுமியின் கையைப் பிடித்துத் தா நரவென்று இழுத்துக்கொண்டு பின்பக்க விறாந்தைக்குப் போனாள் மீனாட்சியம்மாள். அங்கிருந்து வந்த ‘சுளர் சுளர்’ என்ற பிரம்படியின் ஓசையும் ‘அம்மா! அம்மா! ஒரு நாளும் இல்லையம்மா!.....சின்னம்மாதான் பேப்பர் வாங்கி வரச் சொல்லிப் போகச் சொன்னா!.....ஐயோ, அம்மா! அம்மா!’ என்ற பரிதாபமான குரலும் பூசையறையிலே இருந்த டொக்டரின் செவிகளில் புகுந்து மனத்திலே திருப்தியை உண்டாக்கின. படத்திலே — கண்ணாடிச் சட்டத்தினுள்ளே கிடந்த அந்தத் தெய்வங்கள் கூடத் திருப்திப்பட்டனவோ!

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் பாக்கியம் ஒரு கையில் திரியும், மறு கையில் தேங்காயெண்ணெய்ப் போத்தலும், கண்களில் நீரும், கன்னத்தில் நகக்கீரலும், முதுகிலே பிரம்பின் அடையாளங்களுமாக வந்து சேர்ந்தாள். அவளுடைய தலைமயிரை எப்படி வர்ணிப்பது, என்ன உபமானத்தைச் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. கார்மேகம் போன்ற கூந்தலையும், மயில் தோகை போன்ற—கடல்

அலைபோன்ற, -புகை போன்ற -இன்னும் எத்தனையோ விதமான கூந்தல்களைப்பற்றியெல்லாம் நிறையப் படித்திருக்கிறோம். ஆனால், இந்தப் பாக்கியின் கூந்தலையாரோ வர்ணிப்பார்! அழகான முகம்தான், ஆனாலும் பேணுவாரற்று பெட்பழிந்து போயிற்று. இடுப்பிலே ஒரு சேலை. அதிலே ஒரு நீளப்பீற்றல் அதன் நிறம் ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒரு விஷயம்!

அதோ, அந்தக் கண்ணாடிச் சட்டத்திற்குள்ளே இருக்கிற உயிரற்ற-படமாகிய-பாக்கிய 'லட்சுமி'யையும், இந்த உயிருள்ள பாக்கியலட்சுமியையும் ஒத்துப் பார்க்கும் போது...ஐயோ இந்தப் பேதை பெண்ணும் அப்படி ஒரு படமாகப் பிறந்திருக்கக்கூடாதா? எத்தனை பூசைகள், படையல்கள்!.....படமாக இல்லாவிட்டால், சிலையாக, கல்லாக, மரமாக, மண்ணாங்கட்டியாக, -ஏதேனும் உயிரற்ற படமாகப் பிறத்திருக்கக் கூடாதா? இவளுக்கு உயிர் என்று ஒன்று இருந்தால்தானே, எட்டு ரூபாவுக்கும் சாப்பாட்டுக்குமாக கதி கெட்டுக் கலங்குகிறாள்!

சுந்தர மூர்த்தி சாப்பிராணிக் குச்சியைக் கொளுத்திப் படங்களின் கீழ் அணியிலே மாட்டிவிட்டுக். கற்பூரத்தைக் கொளுத்தி விபூதித் தட்டிலே வைத்து விட்டு கண்களை மூடி, இருகைகளையும் ஏந்திக்கொண்டு - ஆகா, என்ன பரவச நிலை!... அவர் வாய் ஏதோ முணு முணுத்தது.

“பொல்லாப் பிழையும் இல்லாப் பிழையும்.....”

திடீரென்று வாசலிலே, “சிவசிதம்பரம்’ சிவசிதம்பரம்!” என்று வார்த்தைகள் கணீரென்று ஒலித்தன. சுந்தரமூர்த்தி டக்கென்று கண்ணைவிழித்துத் திரும்பி..

“வாருங்கோ சாமி! வாருங்கோ சாமி!” என்று இருகைகளையும் நீட்டி உபசரித்தார்.

“சிவசிதம்பரம்...இன்றைக்கு என்னவிசேஷம்; எல்லாம் கொஞ்சம் வெள்ளெனவே நடக்கிறது?” என்று சிவானந்தசாமி விசாரித்தார்.

“ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகுமுன்னே வேறு ஒரு இடத்துக்குப் போகவேணும் சாமி! அதனாலேதான்...”

டொக்டருக்குச் சிவானந்தசாமி என்றால் உயிர். அந்த வீட்டிலே சாமியின் சொல்லுக்கு உயர்ந்த மதிப்புண்டு. சாமி தள தள வென்றும் கொழு கொழு வென்றும் வேஷம் குறையாமல் பூமிக்குப் பாரமாய் டொக்டரின் ஆத்மீக வழிகாட்டியாய் விளங்கினார்.

“இன்றைக்கு நானும் ஒரு பயணம் வெளிக்கிட உத்தேசம்.....”

“எங்கே சாமி? எனக்கு இதுவரை ஒன்றும் சொல்லவில்லையே,”

“சிவசிதம்பரம்! எனக்கே தெரியாததை நான் எப்படிச் சொல்லியிருப்பேன்? இராத்திரிதான் கதிரமலையான் கனவிலே வந்தான். ‘என்னடா என்னை மறந்து விட்டியோ?’ என்றான்...”

“சாமி கதிரமலையானை மறந்தாலும், அவன் சாமியை மறக்கவில்லை!” என்று டொக்டர் பக்திப் பரவசமாகச் சிரித்தார்.

“சிவசிதம்பரம்!.....” அவனுக்கு எப்போதும் பக்தனின் நினைவு இருக்குந்தானே!”

“அப்போ சாமிக்கு..... இருங்கோ சாமி; வந்து விட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு டொக்டர் அந்த அறையை

விட்டு வெளியே போனார். அடுத்த அறையில் பெட்டி திறக்கும் சத்தம்கேட்டது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் திரும்பி வந்த டொக்ரர், விழுதித்தட்டிலே பத்து ரூபா நோட்டுகளில் ஐந்து சேர்த்த ஒரு முடிம்பை வைத்து அதைச் சாயியின் முன்பாய் நீட்டி 'சாயி!' என்றார்.

“சிவசிதம்பரம் இது என்ன இது?”

“இல்லைச் சாயி! ஏதோ என்னால் ஆனது, ஏற்றுக் கொள்ள வேணும்!”

“ம். கதிரமலையான் சித்தம்!” என்று சொல்லிச் சாயி எடுத்துக்கொண்டார்.

சுந்தரமூர்த்திக்கு ஒரு ஆறுதல், காலையில் தான் அந்தக் காசு வந்தது. அந்த ஐம்பதோடு இன்னும் ஒரு இருநூற்றைம்பது சேர்த்து முந்நூறு ரூபாவாக வந்தது. அட்வகேட் முருகேசு அதிகாலையில் வந்து ஒரு இரகசிய வேலைக்காக அதைக் கொடுத்தார். அந்த இரகசிய வேலையைக் கவனிப்பதற்காகத்தான் இன்று ஆஸ்பத்தி சிக்குப் போகுமுன்னர் அட்வகேட் முருகேசு வீட்டுக்கு அவர் போகவேண்டியிருந்தது. அந்த வேலையைச் செய்வது ‘பாவம் பழியோ’, என்று உள்நெஞ்சிலே இதுவரை ஒரு தாக்கமிருந்தது. அந்தக் காசிலே ஒரு பகுதியை இப்போது ஒரு ‘நல்ல’ விஷயத்தில் சாயிக்குக் கொடுத்து விட்டதால் மனம் ஆறுதல் அடைந்தது! அட்வகேட் முருகேசுவின் செல்வப் புதல்வி — கணவன் சிங்கப்பூரில் இருக்க, இங்கே அவளுக்கு வயிற்றிலே ஏதோ தொந்தரவாம். அதை நீக்கி விடவேண்டுமென்று அட்வகேட் பெரிதும் வேண்டிக் கொண்டார். இது பெரிய பாவமா? பழியா? அப்படித்தான் ஏதோ அற்ப- திணையந்தனை பாவம் வந்தாலும், டொக்ரர் செய்து வரும் எத்தனையோ பெரிய— மலையத்தனை புண்ணியங்களுக்கிடையே இது மறைந்து ஒழிந்து மண்ணாகிப் போகாதா?

டொக்ரரின் உள்ளிப் பளிங்குபோலத் தெளிந்தது
இங்கே சின்ன மேளக்காரி ஒரு பாட்டை முடித்து விட்டு
நிற்கிறசமயம் - ஒருவாலிபன் எழுந்தோடி போய் ஆர்மோனி
யக்காரரின் அருகில் குந்தியிருந்து ஏதோ குச குசத்தான்.
ஆர்மோனியக்காரன் பெட்டியிலே புதிய பாட்டை வாசித்
தான். சின்ன மேளக்காரியும் அதை கவனித்து விட்டு,
"அய்யய்யய்ய-சொல்ல வெட்கம் ஆகுதே!!", என்று
ஆரம்பித்தாள்.

சபையோர்-பக்த சிரோன்மணிகள்-அந்தப்புது ஆட்டத்
தைச் சுவைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வசந்த மண்டபத்திலே எழுந்தருளியப் பிள்ளையார்,
தும்பிக்கையையும் முடி வரிந்து கட்டிவிட்டதனால், மூச்சு
விடவும் முடியாமல் புதிதாய் முளைத்த கைகால்களுடன்
கத்தரித் தோட்டத்து வெருளி மாதிரி 'ஐம்'மென்று
உட்கார்ந்திருந்தார்!

6. பிள்ளையார் கொடுத்தார்?

பிள்ளையார் கோயிலிலே இன்று முன்றாந்திருவிழா. பகல் திருவிழாவை முடித்துக்கொண்டு சனங்கள் சற்று முன்புதான் ஆரவாரத்தோடு வீட்டுக்குப் போனார்கள். இடைநேரத்திலே 'விசேட ஒலிபரப்பி' சினிமாப்பாட்டுக் களைக் கிண்ணாரம் போட்டுக் கதறிக் கொண்டிருந்தது.

‘கன்னியே மாமரி தாயே’

வீட்டிலே ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்த மூர்த்தி மாஸ்டரின் காதுகளில் இந்தப்பாட்டு விழுந்ததும் லேசாக ஒரு புன்முறுவல் பூத்தார். இது என்ன. மறுசமயங்களை மாளப் பேதகஞ் செய்யும் பிஞ்ஞகன், எம்மதமும் சம்மதம் என்ற சமரச சன்மார்க்க நிலைக்கு வந்து விட்டாரா.....’

மூர்த்திமாஸ்டரின் ஆச்சரியம் கரைகடக்கு முன்பே திடீரென்று பாதிப்பாட்டில் ஒலிபரப்பி நின்றுவிட்டது. யாரோ ஒரு வீரசைவர் இந்த விஷயத்தில் குறுக்கிட்டு விட்டாரென்பதை மூர்த்திமாஸ்டர் ஊகித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே வேறு பாட்டுக் கிளம்பிவிட்டது.

‘ஒரு பெண்ணின் மனசைத் தொட்டுப் போனவரே...’

இந்தக் காதல் கீதத்தில் ஒருவரும் குறுக்கிடவில்லைப் போலும்! காதல் எல்லாருக்குமே சொந்தமானது தானே?

மூர்த்தி மாஸ்டர் பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கே பாடசாலையிலிருந்து வந்துவிட்டார். அதற்குப்பிறகுதான் பகல் திருவிழாவும் தொடங்கிற்று. இன்று திருவிழா உபயகாரரோ மூர்த்திமாஸ்டரின் சொந்த மாமா டொக்ரர் சுந்தரமூர்த்தி. டொக்ரரின் பக்திப்பெருக்கும், தர்ம கைங்கரியங்களும், ஏன் கல்நெஞ்சத்தனங்களும் கூட அந்தப்

பக்கமெல்லாம் ப்ரசித்தம். டொக்ரர் நாள்தோறும் செய்துவருகிற தர்மதி தர்மங்கள், அவர் செய்கிற பாபகிருத்தியங்களைச் சமன் செய்துவிடுமென்றாலும், அவருடைய கண்கண்ட தெய்வமான விக்கினேஸ்வரப் பெருமானுடைய மூன்றாந் திருவிழாவுக்கு மூவாயிரம் ரூபாவுக்குக் குறையாமலே செலவிடுவது வழக்கம். அசலான பெரிய மேளம், 'உயர்தரமான' சின்னமேளம், முத்துச்சப்பறம், மின்சார தீபம், விசேட ஒலிபரப்பி, வாணவேடிகை-என்னென்ன செய்யமுடியுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்வதற்கு டொக்ரர் தவறுவதில்லை. 'பிள்ளையாருக்குச் செய்ய உதவாத சொத்து வேறு யாருக்குத்தேவை? அவர் கொடுத்தது (?) தானே!'

இவ்வளவு கோலாகலமான திருவிழாவை சொந்த மாமனாரே நடாத்தியுங்கூட. மூர்த்தி மாஸ்டர் கோயிலுக்குப் போகவில்லை, —கோயிலுக்கு வெகு சமீபத்தில் அவருடைய வீடு இருந்துங்கூடப் போகவில்லை! அடுத்த வீட்டுச் சின்னாச்சிக்கிழவி, "இன்றைக்கெல்லோ பிள்ளையாருடைய சாத்துப்படியையும் சிறப்பையும் பார்க்க வேணும்! என்ன சிறப்பு, என்ன சிறப்பு!" என்று வர்ணித்துங்கூட மூர்த்தி மாஸ்டரின் மனம் அதில் ஈடுபடவில்லை.

டொக்ரர் சுந்தரமூர்த்தி மீது மூர்த்திமாஸ்டருக்குப் பெரிய வெறுப்பு. அவர் தம்முடைய மாமனாராக இருந்த காரணத்தினால் அந்த வெறுப்பு, கோபமாகவும் உருக்கொண்டது. எப்போதாவது வளமாகச் சந்தித்த நேரத்தில் பளார் பளார் என்று நாலு நொருக்குப் போடலாமா என்று நினைக்கும் அளவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. சுந்தரமூர்த்தி மீது மட்டுமல்ல; இந்தச் சமூகத்திலே அவரைப் போன்று சவடாலாக உலாவிவரும் குருவிச்சைகள் எல்லோரிலுமே மூர்த்திமாஸ்டருக்கு ஆத்திரந்தான்! 'உயிர்களிடத்திலே அன்பு செலுத்தும் தன்மையிலே உண்மை

யான தெய்வ பூசனை இருப்பதை மறந்து, ஈன இரக்க மற்ற கொடுமைகளை மனங்கூசாமல் நாஸ்தோறும் செய்து கொண்டு, கல்லிலும் செம்பிலும் கடவுள் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்து, அந்தக் கடவுளையுங்கூடக் காசுக்கும் பணத்துக்கும் வாங்கிவிடப் பார்க்கிறார்களே இந்த முட்டாள்கள்!' என்று பொருமுவார்.

படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டே யோசித்துக் கொண்டிருந்த மூர்த்திமாஸ்டர் கண்ணயர்ந்து போனார். மறுபடி இடையில் கண்விழித்தபோது கோயிலிலிருந்து இன்னிசைக் கானங்கள் காற்றோடு வந்தன. 'ஆர்மோனியம், மத்தளம், தாளம், ஜல் ஜல் என்ற சலங்கைச் சத்தம்..... ஓகோ கோ! சின்னமேளம் தொடங்கிவிட்டது போலும்!

'நித்திரை கொள்ளவும் வழியில்லைப் போலிருக்கிறது' என்று நினைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் படுத்தவர் 'சும்மா முஸ்பாத்தி பார்த்துக்கொண்டு வரலாம்; எத்தனையோ பக்த சிரோம்மணிகளின் தலைகள் சின்னமேளக்காரியின் காலாட்டத்திலே உருளுகிற வேடிக்கையாவது பார்க்கலாம்' என்று நினைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

தெருவுக்கு வந்ததும் நேராகக் கோயில்வாசல் தெரிந்தது ஒளிவெள்ளம்போல மின்சார வெளிச்சங்கள் கண்ணைப் பறித்தன. இரண்டு வீடு தாண்டியதும் மூர்த்தியின் கால்கள் தாமதித்தன. அடுத்த வீட்டில்-வீடா அது? அந்தக் கொட்டிலுக்குள் ஒரு மண்ணெண்ணை விளக்கு உயிருக்கு ஊசலாடுவது தெரிந்தது. மூர்த்திமாஸ்டரின் எண்ணமெல்லாம் அந்தக் குடிசைக்குள் அனுங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆச்சிக் கிழவியிடம் செல்ல, அவர் கால்களும் கோயில் முஸ்பாத்தியை மறந்து அந்தக் குடிசையின் பக்கமாகத் திரும்பின. ஆச்சிமுத்துவை 'ஆச்சிக்கிழவி' என்றுதான் சொல்கிறார்கள். ஐம்பது வயதைத் தாண்டி

விட்டாளென்றாலும், —எதிர்த்தாற்போலிருக்கும் அட்வக் கேட் முருகேசுவின் மனைவிக்குந்தான் ஐம்பந்தைந்து வயதாகிறது. அவளையும் கிழவியென்று சொல்லிவிட முடியுமா? அவளுடைய மொழு மொழுவென்ற உடம்பும், நவநாகரீகமான ஆடை அணிகளும்,—அந்தக் கொவ்வைக்கனி அதரங்களிலே பூசிக்கொள்ளும் 'லிப்ஸ்ரிக்' கும்கூட அவளை ஒரு சினிமா நட்சத்திரம் போலல்லவா படம் பிடிக்கின்றன!— அவள் எப்படியாவது போசட்டும். ஆச்சி முத்து ஆச்சிக்கிழவிதான்! சாயம் கெட்டுப் பழுத்த இலை. எந்தச் சமயமும் அது சருகாக உலர்ந்து விழுந்துவிடும்!

மூர்த்தி மாஸ்டர் படலையடியில் நின்று கவனித்தார். லேசாகப் பேச்சுக்குரல் கேட்டது. படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனார். பத்து வயதுச் சிறுமி ஒருத்தி உற்றுப் பார்த்துவிட்டு "ஆச்சி! வாத்தியார் வந்திருக்கிறார்" என்றாள். 'ஆச்சி' என்றது அவளது தாயாரான ஆச்சிக்கிழவியைத்தான்.

"என், பாக்கியம்! ஆச்சிக்கு இப்பேர எப்படியிருக்கு?" என்று விசாரித்துக்கொண்டே மூர்த்தி மாஸ்டர் பக்கத்தில் போகவும், பாக்கியம் ஒரு பலகையைக் கொண்டுவந்து போட்டாள். மூர்த்தி மாஸ்டர் அவருடைய மாமா வீட்டுச் சோபாவிலே உட்காருவதிலும் பார்க்க மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அந்தப் பலகையிலே உட்கார்ந்தார்.

"எனக்கென்ன வாத்தியார்! எப்படிப் போனாலும் சரிதான். பாவம், இந்தப் பெட்டையை நினைக்கும்போது தான்...." என்று அந்த வாக்கியத்துக்கு ஒரு பெரு மூச்சையே முற்றுப்புள்ளியாகப் போட்டு நிறுத்தினாள் ஆச்சிக்கிழவி.

"நீ இரண்டு நாளில் துள்ளிக்கொண்டு எழுந்து விடுவாய் ஆச்சி! பாக்கியத்துக்கென்ன, ஏதோ படைத்

தவன் படியளக்காமலா விட்டுவிடுவான்'' என்று மூர்த்தி ஆறுதல் சொன்னார். படைத்தவன் அளக்கிறபடி பாக்கியத்தைச் சேருவதுபற்றி அவருக்குச் சந்தேகமாகவேயிருந்தாலும், அதைவிட வேறு எதுவும் சொல்ல அவரால் முடியவில்லை. தொடர்ந்து, ''இன்றைக்குத் திருவிழாவும் அதுவுமாய் பாக்கியத்தை இங்கே விட்டுவிட்டாரே மாமா! அதுவே பெருங்காரியம்?'' என்று சொன்னார். டொக்டர் சுந்தரமூர்த்தி வீட்டிலேதான்—அங்கே அவனைப் 'பாக்கி' என்று சொல்கிறது—பாக்கியம் வேலைக்காரியாக இருந்தான்.

அழுகைக்கும் அனுங்கலுக்குமிடையே ஆச்சிக்கிழவி சொன்னாள்: ''அதுதானே தம்பி இவள் கெடுத்துப்போட்டாள். எனக்குச் சுகமில்லையென்று என்னைப் பார்த்து விட்டு வரவென்று நேற்றுக் கேட்டாளாம். 'அம்மா' விடவில்லையாம். இன்றைக்குக் கேட்டாளாம். இன்றைக்குத் திருவிழா நேரத்திலே விடுவார்களோ? இந்த 'நாய்' பேசாமல் வெள்ளென வந்துவிட்டாள். மத்தியானம் திரும்பிப் போக, அம்மா இனிமேல் வரவேண்டாமென்று கலைத்து விட்டாவாம்!.....மத்தியானம் கொஞ்சம் கஞ்சிகிடந்தது. பொழுதுபட அதுவுமில்லை. நாளைக்கு?.....இந்தக் 'கழுதை'யும் என்னோடு கிடந்து செத்துப் போகப் போகிறாளாக்கும்.....''

மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு உடம்பெல்லாம் ஓடி விறைத்தது. இங்கே பெற்ற தாய் தண்ணீரூற்றுவார் இல்லாமல் சாகக் கிடக்கிறாள்; பிள்ளையை அவளிடம் போகவிடாமல் மறித்து வைத்து.....மாமாவும் மாமியுமாக விக்கினேஸ் வரப் பெருமானின் ஆனந்தக் காட்சியிலே நீந்த நினைக்கிறார்கள்! கடவுளே, பிள்ளையாரே! இதுதானா நீ படைத்த உலகம்? சீ!...சீ!.....சீ!.....ஒரு பெரிய அணுக்குண்டாகச் செய்து இந்த உலகத்தின் தலையிலே போட்டு இதைச் சிதற அடித்தால்!.....

மூர்த்தி மாஸ்டர் யோசித்தார். இன்னும் இரண்டு நாள் போனால்தான் அவருக்கும் சம்பளம் வரும். வீட்டில் ஏதோ இரண்டு ரூபா சொச்சந்தான் இருந்தது. பரவாயில்லை; நாளைக்கு யாரிடமாவது கடன் வாங்கியேனும் ஒரு பத்து ரூபா கொடுக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்த பிறகுதான் மனம் சிறிது ஆறுதலடைந்தது.

“ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே ஆச்சி! நீ வருத்தக்காரி; அவள் குழந்தைப்பிள்ளை. இரண்டு பேரும் சாப்பிடாமல் கிடக்கலாமோ? என்னிடம் ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருக்கலாம். நாள் உனக்கு மகன்மாதிரி.....உனக்கு வருத்தம் சுகமாகிற வரைக்கும் பாக்கியம் வேலைக்குப் போகவேண்டாம். பிறகு நாள் சேர்த்துவிடுகிறேன்..... எல்லாவற்றுக்கும் நாளைக்குக் காலையில் வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு மூர்த்தி மாஸ்டர் எழுந்தார். ஆச்சிக்கிழளி இரண்டு கைகளையும் எடுத்து கண்களை மேலே சொசூகிக் கும்பிட்டாள்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் கோயிலுக்கு வரும்போது ‘சின்ன மேளம்’ முடிந்துவிட்டது. எழுந்தருளிப் பிள்ளையாருக்கும் விசேஷ அலங்காரச் ‘சாத்துப்படி’ முடிந்துவிட்டது. பூசைக்கு ஆயத்தம். திருவிழாவுக்கு வந்திருந்த பக்தர்களில் முக்கால்வாசிக்கு மேல் வீட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். மீதியிருந்தவர்கள் வசந்தமண்டபத்தின் முன்பாகக் கூடியிருந்தார்கள்— அவர்களிலும் சரிபாதிக்குமேல் தெற்கு வீதியில் சும்மியையும், வடக்கு வீதியில் மேளச்சமாவையும் எதிர்பார்த்து நின்றவர்கள்தான்!

மூர்த்தி மாஸ்டர் வசந்த மண்டப வாசலுக்கு வந்ததும் தற்செயலாக டொக்டர் சுந்தரமூர்த்தியின் கண்ணில் பட்டு விட்டார்.

“என்ன தம்பி, இவ்வளவு நேரமும் கண்ணில் படவில்லையே? இங்கே வா!” என்றார் டொக்டர்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் கிட்டப் போனார்.

‘ராஜகோபால் செற் மேளகாறர் வெளியிலே மிச்சக் காச வாங்கிக்கொண்டு போவதற்காகக் காரடியில் நிற்கிறார்கள். நான் போனால் கரைச்சல். இந்தா, இந்த நூறு ரூபாவையும் கொடுத்துப் போகச் சொல்லிவிடு. நான் இங்கே ஏதோ அலுவலாக நிற்கிறேன், வரமுடியவில்லையென்று சொல்லு’ என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒருமடிப்பு நோட்டுகளைக் கொடுத்தார்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் பணத்தை எண்ணிப் பார்த்தவர் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் எண்ணினார்.

‘ஏன் தம்பி, காச குறைகிறதா?’ என்று டொக்ரர் கேட்கையிலேயே, எவ்வளவோ தூரம் சீத்தனையை ஓடவிட்ட மூர்த்தி மாஸ்டர்—நோட்டுகளை எண்ணிமுடித்துக் கொண்டு, ‘சரி; சரியாயிருக்கிறது’ என்று சொல்லிக் கொண்டே வெளியே திரும்பி நடந்தார். கோபுரவாசலுக்கு வந்ததும் நோட்டுகளின் மடிப்பில் கூடுதலாக இருந்த ஒரு பத்து ரூபா நோட்டை எடுத்து மடியுக்குள் வைத்தார்.

‘பாக்கியத்துக்கும் அவளுடைய தாயாருக்கும் இந்த நிர்க்கதியான நேரத்திலே ஒரு பத்து ரூபாயாவது கொடுத்து உதவவேண்டியது, மாமாவின் மிகக்குறைந்த பட்சக் கடமை. அவர் மனம் வைத்துச் செய்யாத கடமையை—ஓகோ! பிள்ளையார்தான் இதைச் செய்விக்கிறாரோ?—ஒருவேளை நான் செய்வது பிழையான பாவகாரியந்தானோ? பரவாயில்லை. இப்படி வருகிற பாவங்களைச் சுமக்க வேண்டியதும் என் கடமைதான்!’

‘ராஜகோபால் செற்’றிடம் நூறு ரூபாவைக் கொடுத்து விட்டு, ஆச்சிக்கிழியின் வீட்டை நோக்கி மூர்த்தி மாஸ்டர் கெதியாக நடந்தார்.

7. வீரம்

மூர்த்தி மாஸ்டர் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போன போது—

கோயில் வெறிச்சென்று கிடந்தது. சென்ற பதினைந்து நாட்களாக 'திருவிழா' என்ற பெயரால் நடந்த ஆர்ப்பாட்டங்களெல்லாம் ஒரு கனவுபோல மறைந்துவிட்டன. தினம் தினம் நூற்றுக்கணக்காக வந்து கூடிய மக்கள்—பக்தர்!—கூட்டத்தினர், கோயில் என்று ஒன்றிருப்பதையே மறந்துவிட்டது போல, அவரவர் வாழ்க்கைப் பிரச்சினையில் இறங்கிவிட்டனர். பிள்ளையாருக்கும் கணபதி ஐயருக்கும் இனி அடுத்த சித்திரை மாதம் வரையும் ஓய்வுதான்.

பதினைந்து நாட்களுக்கு மேலாக ஐயரோடு ஆற அமரக் கதைக்காமலிருந்து மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு விடாய் எடுத்து விட்டது. ஐயருக்கும் அந்தமாதிரி ஒரு மன நிலைதான். 'வாருங்கோ மாஸ்டர்!' என்று மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார் அவர்.

“எல்லாம் ஒரு வழியாய் முடிந்துவிட்டது....” என்று மூர்த்தி மாஸ்டர் ஆரம்பிக்கவும், “எங்கே முடிகிறது? இது களெல்லாம் அந்தந்த இடத்தில் ஒதுக்கி ஒழுங்கு படுத்தி முடிக்க இன்னும் பத்து நாளாவது செல்லும். அதற்குப் பிறகுதான் மனுஷனுக்கு நிம்மதி” என்று தமக்கிருக்கும் பொறுப்புக்களை எடுத்துச் சொன்னார் கணபதி ஐயர்.

“அது சரி ஐயா; முந்தைய நாள் தேரிலன்று யாரோ ஒருவனைப் போட்டு அடித்துவிட்டார்களாமே?”

“ஓமோம், நானும் பார்க்கவில்லை. ஆனாலும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டேன்.....யாரே ஒரு பித ஊர்க்கா

ரன்; கீழ்ச்சாதி — தீண்டத்தகாதவன் — கோயினுக்குள்ளே வந்து நின்றானாம்...”

“சாமியைக் கிட்ட நின்று பார்க்க ஆசைப்பட்டானாக்கும்!”

“அப்படியிருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அந்த மாதிரி ஒரு பக்தி, பக்குவம் உள்ளவன் கட்டு மீறி வர மாட்டான். தெரியாதா, ‘போனாலு’ என்ன என்று ஒரு கெறுக்கு.....”

“பிறகு?”

“இதை யாரோ இனம் கண்டு பிடித்து, சீனித்தம்பி யருடைய மகன் வடிவேலன் இப்போது லீவில் நிற்கிறார்ல்லவா, அவரிடம் சொல்லிவிட்டார்கள்...”

“நல்ல ஆள் சந்தித்தான்!”

“அவர் வந்து இரண்டாம் பேச்சுப் பேசவில்லையாம். அவனை மடியில் பிடியோடு இழுத்துக்கொண்டுபோய் வெளி வீதியில் வைத்துக் கும்பிடக் கும்பிடக் கொடுத்தாராம். அடியென்றால் அடிதானாம். அகோரமாம்!—நேரில் பார்த்தவர்கள் சொன்னார்கள்.....”

“இருக்கும். வடிவேலன் குத்துச்சண்டை மல்யுத்தம் என்று இப்படிக் கொஞ்சம் பழகின ஆளாம்...நல்ல பிள்ளை’ தான் படித்த வித்தையை இப்படிச் சாமி காரியத்தில் உபயோகித்திருக்கிறான்.”

“என்ன இருந்தாலும் அவனை இவர் அவ்வளவு மோசமாக அடித்திருக்கக்கூடாதென்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது ஏதோ கண்டும் காணாமலும் வந்துவிட்டுப்போகிறான். உங்கே ‘திறந்துவிட்ட’ கோயில்களிலெல்லாம் சாமிகள் எழும்பி ஓடிவிட்டனவா? ஆனால் கோயிலடியில் வடிவேலன் மாதிரி ஒரு ஆளும் வேணுந்தான். சும்மா தொட்ட தற்கெல்லாம் நடப்பு நாட்டாண்மை காட்ட வெளிக்கிடு

கிற சண்டியன்மார் இம்முறை வடிவேலன் நிற்கிறார் என்ற தும் மூச்சுக்கூடக் காட்டவில்லை!''

மூர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார்; ஏளனச் சிரிப்பு!

''என்ன சிரிக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்? வடிவேலன் அப்படி ஒன்றும் மோசமான ஆளல்ல. ஓரளவுக்கு நீதி நியாயம் தெரிந்தவர். நான் சும்மா சொல்லவில்லை; பத்துப்பேருக்கு முன்னால் தனியாக நின்று வகை சொல்லக்கூடிய ஆள் உங்களுக்குத் தெரியாதா? கொழும்பிலேயே 'வடிவேலன்' என்றால் சிங்களக் காதையர் முதலாகக் குலைநடுக்கமாம். ஒருமுறை பத்துப் பதினைந்து காதையர் சேர்ந்து இவரை அடித்துக் கொல்லவென்று திட்டம்போட்டு வந்தார்களாம். இவர் துவக்கெடுத்துச் சுட்டதில் அந்த இடத்திலேயே இரண்டு பேர் பிணமாய் விழுந்தார்களாம் மீதிப்பேர் தின்ற இடமும் நெய்யாமல் ஓடிவிட்டார்களாம்...''

மூர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார் ஏளனச் சிரிப்பு!

''நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் சரி. வடிவேலன் ஒரு வீரன்தான், அவருடைய தோற்றமும் ஆளும் உடம்புக் கட்டும்...''

மூர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார் ஏளனச் சிரிப்பு!

ஃ

ஃ

ஃ

கணபதி ஐயரால் 'வீரன்' என்று பாராட்டப்பட்ட— மூர்த்தி மாஸ்டரின் ஏளனச் சிரிப்புக்கு ஆளான— இந்த வடிவேலன் சிறுவயதில் இதே கிராமத்துப் பழுதியிலே அலைந்து விளையாடித் திரிந்தவன். அவனுடைய தகப்பனார் சீனித்தம்பிக்கு கொழும்பிலே உத்தியோகம் பலத்துக் கொண்டதும், வெள்ளத்தையிலே நல்லதாக ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு 'குடும்பத்'தையும் அங்கே அழைத்துக்கொண்டார். அதற்குப்பிறகு சென்ற வருடம் பென்சன் வாங்கியதோடுதான் ஊருக்கு வந்து குந்திக் கொண்டார். வடிவேலன் மட்டும் உத்தியோகத்தின்

நிமித்தம் கொழும்பிலேயே தங்கிவிட்டான். பிள்ளையார் கோயிலில் திருவிழா தொடங்கியதும் அந்த மகனைப் பரர்க்க ஆசைப்பட்ட அவன் அம்மா, கடிதத்துக்கு மேல் கடிதம் எழுதி அவனை வரவழைத்துவிட்டார். அவன் வருமுன்பே அவனுடைய வீரப் பிரதாபம் ஊருக்கு வந்து விட்டது. இரண்டு பேரைச் சுட்டு வீழ்த்தியவன் என்றார்கள். செத்தது ஏழெட்டுப்பேர் என சிலர் விவரித்தார்கள்; இன்னும் சிலரோ. “ஐம்பது அறுபது பேரை ஒடியாகச் சுட்டுப் பொசுக்கிட்டான்” என்று விரிவுரை நிகழ்த்தி வார்கள்.

அது எப்படியிருந்தபோதிலும், அந்த வீர சிகாமணி தன்னுடைய பிரதாபத்துக்குப் பங்கமில்லாமல் பிள்ளையார் கோயில் திருவிழாவிலே அவ்வப்போது தன்னுடைய ‘வீரத்தைக் காட்டிவந்து, கடைசி தாள் தேரிலன்று அந்தத் தீண்டத் தகாதவன்’ மீது தன் கைவரிசையைக் காட்டி வீரத்தின் உச்சிக்கே ஏறிவிட்டான்!

இப்படியாக வடிவேலன் ஊரிலே ஒரு கதாநாயகனாக உலாவிக்கொண்டிருந்தபோது —

கயல் விழி

கயல் விழியைப்பற்றிச் சொல்லமுன்பு, இளங்கோவைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். இளங்கோவைப் பற்றிச் சொன்னால் அவள் தானாக வந்து புகுந்துக்கொள்வாள்.

இளங்கோவைத் தெரியாதவர்கள் அந்த ஊரில் இல்லை. அதற்குக் காரணம் அவன் அந்த ஊர்ப் பாடசாலையில் ஆசிரியனாக இருந்தது மட்டுமல்ல. நல்ல குடும்பத்திலே பிறந்தவன். இன்னும் சொன்னால், அவனுடைய ஒழுக்கமும் நடத்தையுமே அவனுடைய குடும்பத்தின் கௌரவத்தை ஒருபடி உயர்த்தி வைத்திருந்தன. அவன் இதுவரை யாரையும் விரோதித்தவனல்லன். யாரைக் கேட்டாலும் ‘நல்லபிள்ளை’ என்று சொல்வார்கள். அவ

னுடைய உள்ளத்திலே எண்ணங்கள், கொள்கைகள் மலை போலக் குவிந்து கிடக்கும். ஆனால் மூர்த்தி மாஸ்டரைப் போன்ற இரண்டொருவரைத் தவிர வேறு யாரோடும் அவற்றை அளந்து கொட்ட மாட்டான். வேண்டுமென்று மறைப்பதுமில்லை; அநாவசியமாக வாக்குவாதம் செய்வது மில்லை. இதனால் அவன் எப்போதாவது ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் அபிப்பிராயம் சொன்னால் மற்றவர்கள் நிச்சயம் அதற்கு மதிப்புக்கொடுப்பார்கள்.

அதைவிட அவன் ஒரு எழுத்தாளன்! உள்ளத்திலே குழறிக் கொப்பளிக்கிற எண்ணங்களுக்கு எழுத்துருவம் கொடுத்துச் சிறு கதைகள் புனைவான். ஆனால் அவனுடைய கதைகளைப் படிப்பவர்களை அந்த ஊரில் — விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம்.

ஒன்று மூர்த்தி மாஸ்டர், அவரோடு சேர்ந்த பழக்கத்தால் கணபதி ஐயர்; மற்றது—

கயல் விழி!

கயல் விழி எஸ். எஸ். சி. படிக்கிறபோதே அவருடைய புத்தகங்களுக்கிடையில் ஏதாவதொரு கதைப்புத்தகமும் இருக்கும். எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்த பிறகு சென்ற ஐந்தாறு வருடகாலமாக அவன் வீட்டிலிருந்து படித்தான்— அவ்வளவும் கதைகள், கதைகள், கதைகள்!

'கல்கி' யைப் படித்து, 'கு. ப. ரா'வைப் படித்து, புதுமைப் பித்தனை'யும் படித்துச் சுவைக்கிற அளவுக்கு அவன் வளர்ந்துயிட்டான்! வெறுமனே கதையை மட்டும் படித்து விட்டுப் போகாமல், கதாசிரியரை கவனிக்கிற போக்கில் புகுந்ததால், அவருடைய கவனத்துக்கு — கவர்ச்சிக்கு — ஆளானான் இளங்கோ. 'ஆ! எவ்வளவு அருமையாக எழுதுகிறார்!' என்று வாயூறுவான்!

இளங்கோவை அவன் காதலித்தான் என்று என்னால் எழுதமுடியவில்லை. அவன் அவனுக்கு ஒரு காதல் கடிதம்

எழுதவில்லை, எப்போதாவது அருமையாகச் சந்தித்துக் கதைக்கும்போதுகூட 'காதல்' என்ற பேச்சுவந்ததில்லை. சும்மா ஒரு கவர்ச்சி; அவ்வளவுதான்.

இளங்கோவின் நிலையும் இதேதான். தன்னுடைய கதைகளை அவள் பாராட்டும்போது அவனுக்கு உச்சி குளிர்ந்துபோகும். கதைகளை எழுதும்போதே 'இதைக் கயல்விழி படிப்பாள்' என்று எண்ணுகிற மனநிலை அவனுக்கு உண்டாயிற்று. யாராவது ஒரு நல்ல விமர்சகர் தன்னுடைய கதையைப்பற்றிப் பத்திரிகையில் அபிப்பிராயம் எழுதினால் அதைப் படிப்பதில் எவ்வளவு ஆர்வம் இருக்குமோ, அவ்வளவு ஆர்வம் கயல்விழியின் அபிப்பிராயத்தை அறிவதிலுமே ஏற்பட்டது.

இவர்கள் இருவருக்குமிடையில் இருந்த உறவில், சாதாரண 'எழுத்தாளன்—வாசகி' என்ற தொடர்போடு இனக்கவர்ச்சியும் சேர்ந்திருந்தது என்பதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

ஆனால் 'காதல்'—

அது இன்னும் வரவில்லை. இன்னும் சில மாதங்கள் இப்படிப் பழகி வந்தால் அது வந்துவிடக்கூடும். அதற்கிடையில்தான்—

வடிவேலன் வந்து சேர்ந்தான்! அவனைப் பார்த்தது முதல், அவனுடைய வீரப்பிரதாபத்தைக் கேள்விப்பட்டது முதல், அந்தக் கம்பீரமான வாலிபனைத் தமது மருமகனாக ஆக்கிக்கொண்டால் நல்லதென்று கயல்விழியின் தகப்பனார் நினைக்கலானார். 'நல்ல குடும்பம்; உத்தியோகம்; அழகு; ஆண்மை'...இவற்றைவிட வேறென்ன வேண்டும் ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளைக்கு?

சாடையாக அப்பாவும் அம்மாவும் இதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது, கயல் விழியின் காதலும் விழுந்தது. அவளுடை மனம்—

அதிர்ந்து விடவில்லை; ஒரு கணம் இளங்கோவின் எண்ணம் வந்துபோயிற்று; ஆம், அது போய்விட்டது! அவனை அவள் காதலித்திருந்தால்தானே அது போகமாட்டேனென்று குழப்பம் செய்திருக்கும்? அது போய்விட்டதும் அவள் நெஞ்சிலே வடிவேலன் வந்து சிரித்தான். ‘ஆம், இவர் அழகர்; வீரர்; கொழும்பிலே நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கிறவர்...’

ஃ ஃ ஃ

கணபதி ஐயர் சொன்னார்:

‘மாஸ்டர், சீனித்தம்பியருடைய மகன் வடிவேலனுக்கும் நடராசருடைய மகன் கயல்விழிக்கும் ஒரு பேச்சுக்கால் இருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது..... இன்னும் கதை வெளியில் வரவில்லை...’

மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு யாரோ தாக்கியது போலிருந்தது. ‘ஆ! கயல்விழிக்கா?—அவள் நல்ல பெண்ணல்லவா!.....’

‘ஓம்... வடிவேலனுக்கு மென்ன...’

மூர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார்; ஏளனச் சிரிப்பு!

ஃ ஃ ஃ

விட்டோடு இருந்த கதை இன்னும் வெளியே போகவில்லை. விரைவில் போக இருந்தது. அதற்கிடையில்—

அது 1958-ம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 29ம் திகதி.

அன்றுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பேய்க்கூட்டம் வெறியாட்டம் ஆடிற்று. வருங்காலத்தமிழன் தன்னுடைய சரித்திரத்தைப் பார்த்து வெட்கித் தலைகுணியக் கூடியதாக அன்று ஒரு ரௌடிக் கூட்டம் தெருவெல்லாம் அட்டகாசம் செய்தது. கீழ்த்தரமான கொள்ளைக்காரர்களும், எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கியது இலாபமென்ற கருத்துடைய சில சுயநலப் பிசாசுகளும் அந்த ரௌடிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டன.

எங்கெங்கு சிங்களவருடைய கடைகள் இருந்தனவோ, அங்கெல்லாம் இந்தப் 'போர்வீரர்கள்' படையெடுத்தார்கள்! எத்தனையோ கஷ்டமும் நஷ்டமும் பட்டுச் சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள்கள் நடுறோட்டிலே தீயிவிடப்பட்டன! விலை மதிப்புள்ள பொருள்களைக் குப்பை கஞ்சல்போல நெருப்பிலே போட்டு எரித்தனர் அந்தக் குப்பைகள்!

இந்தக் குப்பைக் கூட்டத்திலே இருந்தவர்கள் சில நூறு பேர்தான். ஆனால் இதைச் சகிக்காத ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் தனித்தனியாக நின்றார்கள்; இவர்களோ கூட்டமாகக்கூடித் திரண்டிருந்தார்கள்!

நல்லவேளையாகச் சிங்களவர்கள் அனைவரும் பெரலீஸ் நிலையத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்கள். அவர்களில் பலரை மனிதர்களான தமிழர்களே—அங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிட்டார்கள்.

இந்தக் கொடுமை யாழ்ப்பாண நகரத்தில் நடந்த அன்று மாலையிலே—

இங்கே இந்தக் கிராமத்தில்—

பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சற்றுத் தள்ளிச் சந்தியில் ஒரு 'பேக்கரி.' சென்ற பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக பண்டா தன்னுடைய குடும்பத்தோடு அந்தப் பேக்கரிக்குப் பின்னால் உள்ள வீட்டிலிருந்து, இந்த ஊரில் தானும் ஒருவனாக—நன்மை தீமைகளில் பங்கு கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறான்.

அன்று மாலை பண்டாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் ஒரு கூட்டம்; இருபது முப்பது பேர் இருக்கும். அந்தப் படைக்குத் தளபதியாக நின்றான் வடிவேலன்!

வ—8

“சட சடவென்று வீட்டுக்குக் கல்லெறி விழுந்தது.

வீட்டுக்குள் ஒருவரும் இல்லையென்று தெரிந்தது. வேலையை வெட்டிக் கதவுகளை உடைத்துச் சிலர் உள்ளே புகுந்துவிட்டார்கள்.

“எல்லோரும் வெளியே வாருங்கள்...டேய் கொண்டு வர நெருப்புப் பெட்டியை!” என்று வடிவேலன் உத்தர விட்டான்.

நெருப்புப் பெட்டி கைக்கு வருவதற்குள்—

யாரோ ஒருவன் ஓடி வந்து வடிவேலனின் காதுக்குள் சீசான்னான்: “பண்டாவையும் பெண்சாதி பிள்ளைகளையும் மூர்த்தி மாஸ்டர் கூட்டிக்கொண்டு போய்த் தன்னுடைய வீட்டிலே வைத்திருக்கிறாராம்!”

வடிவேலன் ‘மூர்த்தி மாஸ்டரா?’ என்று ஒரு கணம் நின்றான். பிறகு “அது எதுவாயிருந்தாலென்ன இந்த விஷயத்தில் எவருடைய முகத்தையும் பார்க்க இயலாது! அவர் தானாக விட்டால் சரி;.....” என்று சொல்லிக் கொண்டே திரும்பி நடந்தான். கூட்டமும் நெருப்புப்பெட்டியை மறந்து ஓட்டமும் நடையுமாக அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றது.

ஆம், அது மூர்த்தி மாஸ்டர் வேலைதான்! பட்டணத்திலே நடைபெற்ற அக்கிரமத்தை அன்று மத்தியானம் கேள்விப்பட்டதும் அவர் ஆத்திரப்பட்டார். ஆனால் ஆத்திரத்திலும் சிந்தித்துச் செயலாற்றத் தவறவில்லை. உடனடியாக அவர் பண்டாவின் வீட்டுக்குச் சென்று, அவனுடைய குடும்பத்தையும், பெறுமதியுள்ள பொருள்களையும் தம் முடைய வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டார். பிறகும் நிலைமையைக் கவனித்துக்கொண்டு எச்சரிக்கையாகவே இருந்தார்.

பண்டாவின் வீட்டை நோக்கிப் ‘பட்டாளம்’ புறப் படப்போகிற செய்தியை எப்படியோ அறிந்துகொண்டு,

முன்னரே யோசித்து வைத்திருந்தபடி இளங்கோவைக் கூப்பிட்டுத் தம்முடைய வீட்டில் காவலிருக்கும்படி விட்டு விட்டு, தாம் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்தார், மூன்று மைல்களுக்கப்பாலுள்ள பொலிஸ் நிலையத்தை நோக்கி.

இங்கே —

மூர்த்தி மாஸ்டரின் வளவுக்குள் ஆரவாரத்துடன் நுழைந்தது கூட்டம். ஒழுங்கையில் சத்தம் கேட்டபோதே, பண்டாவின் குடும்பம் இருந்த அறையைப் பூட்டித் திறப்பை எடுத்து ஒளித்து வைத்துவிட்டு இளங்கோ தயாராக நின்று கூட்டத்தை வரவேற்றான்.

‘பண்டாவை வெளியே விடு!’

‘தமிழா, தமிழனுக்குத் துரோகம் செய்யாதே,’

‘பழிக்குப் பழி வாங்குவோம்!’

இந்தச் சத்தங்களுக்கிடையே ஒரு மிருகத்தின் குரல் கேட்டது.

‘அவனுடைய குமரியை மட்டும் என்னிடம் விடு, நான் போய்விடுகிறேன்!’

கூட்டம் ‘கொல்’ என்று சிரித்தது! ‘நாய்கள். இவர்கள் அக்கா தங்கைகளுடன் பிறந்ததில்லைப்போலும்!’

வடிவேலன் முன்னுக்கு வந்தான்.

இளங்கோ, எதிர்கொண்டான்.

‘‘மூர்த்தி மாஸ்டர் எங்கே?’’

‘‘அவர் இல்லை.’’

‘‘பண்டாவுக்கு நீர்தான் காவலோ?’’

இளங்கோவும் உணர்ச்சி துடிக்கும் இளைஞன்தான். வடிவேலனின் கேலிக்குரல் அவனுக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டிற்று. ஆனால் அதை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னான்:

“வடிவேல், அவர்கள் யாருக்கு என்ன தீமை செய்தார்கள்? இவ்வளவு காலமும்...”

“உம்முடைய உபதேசம் எனக்குத் தேவையில்லை!” என்று வடிவேலன் வெடித்துச் சீறினான். பிறகு பின்னால் திரும்பி, “போங்கள்! உள்ளே போய் இழுத்து வருங்கள்!” என்றான்.

“நில்லுங்கள்’ ஒருவரும் உள்ளே நுழையக்கூடாது!” என்று இளங்கோ கைகளை அகல விரித்தான்; ஆனால் இருபது முப்பது கைகளுக்கு முன்னால் அவனுடைய இரண்டு கைகள் வலுவிழந்து மடிந்தன.

அவன் உடம்பெல்லாம் துடித்துப் பதறியது. எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிகள்!

உள்ளே போனவர்கள் திரும்பி “கதவு பூட்டியிருக்கிறது!” என்றார்கள்.

வடிவேலன் இளங்கோவைப் பார்த்துக் கேட்டான்; “திறப்பு எங்கே?”

இளங்கோ, “என்னிடமே அதை வரங்கப்போகிறீரா?” என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

“மரியாதையாகக் கேட்கிறேன்...”

“நீர் எப்படிக் கேட்டாலும் சரிதான்!”

“ச்சீ. தமிழ்த்துரோகி...”

ஆம். அந்த வீரசிகாமணி, தமிழ்த்தாதா, தமிழையே தனி மூச்சாகக் கொண்ட வள்ளல் அப்படித்தான் விளித்தான்; அதுவும் இளங்கோவைப் பார்த்து விளித்தான்.

“ச்சீ, தமிழ்த்துரோகி! நீ சிங்களவனுக்கு உதவிசெய்யப் போகிறாயா?...கொட்டா திறப்பை”

இளங்கோ பதிலே பேசவில்லை. பேசும் சக்திக்கு அப்பால் நின்றான் அவன்,

மறுகணம் —

அவன் கன்னத்தில் வடிவேலனின் கை கேட்டது:
“கொட்டா திறப்பை!”

யாரோ ஒருவன் பின்னால் நின்று உதைத்தான். ஒரு
வன் குத்தினான். மற்றவன் அடித்தான்.

ஒரு பாட்டம் முடிந்ததும் வடிவேலன் விலக்கினான்.

“எங்கேயடா திறப்பு?”

“நாய்களே! நீங்கள் என்னைக் கொன்றாலும்...”

வடிவேலன் கூட்டத்துக்குச் சொன்னான்: “இவனைப்
பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம். நீங்கள் கதவை உடையுங்
கள். வருவதற்கெல்லாம் நான் இருக்கிறேன்!”

எல்லோருக்கும் முன்பாக இளங்கோ துள்ளி எழுந்
தான்; ஓடினான் கதவடிக்கு; கதவின் முன்னால் முதற்கத
வாக நின்றான்!

அவனை அடித்து இழுத்தார்கள். கதவிலே காந்தம்
இருந்ததோ? அது இளங்கோ என்ற இரும்பைத் தன்னிடம்
இழுத்து இழுத்து ஒட்டிக்கொண்டது!

கதவுக்கு விழுந்த உதைகளில் பாதி இளங்கோவின் மீது
வீழுந்தன. காலிலே, கையிலே, முதுகிலே, நெஞ்சிலே
வயிற்றிலே...

வீரம்!

அந்த உணர்ச்சியைப் பார்க்க அகில உலகமே
அங்கே வந்திருக்கவேண்டும்! உதவியற்ற ஒரு மனிதருடும்
பத்தை. கொடூரமான இனவெறியர்களின் கையிலிருந்து
காப்பாற்றுவதற்காகத் தன்னுடைய உடம்பிலே அவ்வ
ளவு வேதனைகளையும் தாங்கிக்கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்கி
றானே, அவனுடைய நெஞ்சிலே நிரம்பி நிற்கும் வீர
உணர்ச்சியைப் பாடுவதற்குக் கம்பனால் முடியாது. அவன்

பாடிய 'வீரம்' வேறு! புதுயுகக் கவிஞர்கள், முடியுமானால் நீங்கள் பாடுங்கள்! மொழி என்ற ஓசையிலே அதற்கு உருவம் கொடுக்க முடியுமானால், பேனா மன்னர்களே! நீங்கள் செய்து பாடுங்கள்!

யாரோ ஒருவன் எதனாலேயோ அடித்த அடி இளங்கோவின் தலையில் பட்டு —

கேவலம், வெறும் இரத்தத்தைதான் அவர்களால் வெளிப்படுத்த முடிந்ததே தவிர, அவனுடைய உறுதியில், வீரத்தில் ஒரு துளிக்கூட அவர்களால் வெளியேற்ற முடியவில்லை.

அவனுடைய உடம்பு என்ன இரும்பா? இன்னும் சில நிமிடங்களில் —

நல்ல வேளை!

வெளியே மோட்டார்ச் சத்தம் கேட்டது.

மூர்த்தி மாஸ்டர் வந்துவிட்டார்!

'பொலிஸ்' என்று ஒரு குரல்.

'பொலிஸ், பொலிஸ்' என்று அதைப் பிரதிபலித்துப் பல குரல்கள். 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்று வீராதிவீரர்கள் ஓடுகிற காட்சி — அது என்ன கனவா?... எல்லாம் மங்கலாக...மங்கலாக....

இளங்கோவின் உடல் சோர்ந்து விழுந்தது!

ஃ

ஃ

ஃ

ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்த இளங்கோவை ஊரே திரண்டு வந்து பார்த்தது. அவனுடைய வீரத்தைப் புகழ்ந்தது. அவனை அடித்து உதைத்தவர்கள்கூடப் பலர் வந்து பார்த்தார்கள். தாங்களும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்குமளவுக்கு அவர்கள் பெரிய

மனிதர்களல்லர்; ஆயினும் அதற்காக மனதுக்குள்ளே பச்சாதாபப்பட்டார்கள்— மனிதர்கள் தான்!

மூர்த்திமாஸ்டர் இளங்கோவை விட்டு அகலாமலிருந்தார், கூட இருந்து அவனைப் பார்ப்பது தமக்கு ஒரு பெறுபேறு என்று அவர் கருதினார். ஒரு வாரம் கழித்து அவனுக்குக் கொஞ்சம் தென்பு வந்த பிறகு மூர்த்தி மாஸ்டர் சொன்னார்: ‘‘அன்று நான் பிழைசெய்துவிட்டேன். நான் போனா கையோடு பொலீசை அழைத்துவரலாமென்ற எண்ணத்துக்கு முதலிடம் கொடுத்து, உம்மை வீட்டிலே விட்டு விட்டுப் போனேன். இவ்வளவு தூரம் நடக்குமென்று தெரிந்திருந்தால், நான் நின்றுகொண்டு உம்மை அங்கே அனுப்பியிருப்பேன்...’’

‘‘நல்லவேளை மாஸ்டர்! அப்படிச்செய்திருந்தால் எனக்குக் கிடைக்க இருந்த ஒரு பெரிய இன்பம் எட்டாமல் போயிருக்கும்!’’

இளங்கோவின் புன்சிரிப்பையும் முகமலர்ச்சியையும் கவனித்த மூர்த்தி மாஸ்டர், ‘‘எதைச்சொல்கிறீர்கள்?’’ என்று கேட்டார்.

இளங்கோ மெதுவாகத் திரும்பி தலையணையை உயர்த்தி, அதற்குக் கீழிருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்து மூர்த்தி மாஸ்டரிடம் கொடுத்து; ‘‘நேற்றுக் கயல்விழி என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தான். போகும்போது இதைத் தந்துவிட்டுப் போனான்.....பரவாயில்லை நீங்கள் படித்துப் பாருங்கள் மாஸ்டர்’’ என்றான்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் படித்தார் —

அன்பேரே, ஒரு கசாப்புக் கடைக்காரனை வீரனென்று நினைத்தேன். உங்கள் செயலை அறிந்த பிறகு.....எனக்கு என்ன எழுதுவதென்று தெரியவில்லை. இப்போது என்

மனத்தில் திரும்பத் திரும்ப நினைத்து இரசிப்பது உங்கள் கதைகளையல்ல, உங்களை!...எனக்கு என்ன எழுதுவ தென்று தெரியவில்லை.

உங்கள்
கயல்விழி

கடிதத்தை மனதுக்குள் படித்துவிட்டு மூர்த்தி மாஸ்டரும் முகமலர்ந்து சிரிந்தார். “தம்பி இனி உமக்கு எல்லா நோவும் மாறிவிடும்.”

இளங்கோவுக்குச் சிறிது வெட்கமாகவும் இருந்தது. அதை மறைப்பதற்குப் போலும், “அவள் எழுதியிருக்கிற அழகைப் பார்த்தீர்களா? இரசிப்பது என்னுடைய கதைகளையல்லவாம்...” என்றாள்.

“...இனி அவளும் ஒரு ‘எழுத்தாளி’ ஆகிவிடுவாள்!” என்று சொல்லி மூர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார். அது ஏளனச் சிரிப்பல்ல. மகிழ்ச்சியின் சிரிப்பு!

8. வெறி

“கொஞ்சம் இங்கே பாருங்கள்!...தலையைச் சாடையாக இந்தப் பக்கம் சாயுங்கள்; அந்தப் பக்கமல்ல. இந்தப் பக்கம்...போதும் சரி, சரி;.....எங்கே சாடையாகச் சிரியுங்கள்...”

பூவழகியினால் இதற்கு மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. நெஞ்சுக்குள்ளே நிறைந்து தொண்டைக்குழியில் பொங்கிக் கொண்டு நின்ற சிரிப்பை இதுவரையும் அடக்கி அடக்கி வைத்திருந்தாள். சாடையாகச் சிரிக்கச் சொன்னதுதான் தாமதம், படிபெற்று சிரித்துக் கொட்டிவிட்டாள். சிரிப்பு எப்போதும் தனித்து நிற்பதில்லையே! பக்கத்தில் நின்ற பூவழகியின் தோழி தங்கமலரும் சிரித்தாள்.

பெரிய கமெராவுக்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டு போட்டோ எடுக்கத் தயாராக நின்ற சம்பந்தன்—‘சரியான நல்ல ‘போஸை’க் கெடுத்துவிட்டீர்களே!’ என்று கோபப் வேண்டியவன், அவனும் சிரித்தான். பிறகு “நீங்கள் இப்படிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தால் இன்றைக்குப் போட்டோ எடுத்த மாதிரித்தான்; நான் ‘டபிள் சார்ஜ்’ போட்டு விடுவேன்!” என்றான்.

“அப்படியானால் உடனே ஒரு ‘போட் பலகை’ எழுதி முன் பக்கம் தொங்க விடுங்கள்: ‘சிரிக்கிறவர்களுக்கு டபிள் சார்ஜ்; அழுகிறவர்களுக்கு அரைச் சார்ஜ்’ என்று!—உங்கள் ஸ்ரூடியோ அழுது வடிந்துகொண்டிருக்கும்” என்றாள் பூவழகி.

“அதனாலென்ன, உங்களைப் போன்றவர்கள் அழுதால்கூட அதிலும் ஒரு நல்ல ‘போஸ்’ இருக்குமே!” என்றான் சம்பந்தன்.

இந்த வார்த்தைகளை வெறும் வாயினால் அவன் சொன்னதாகத் தங்கமலர் நினைத்தான். ஆனால் பூவழகிக்கோ அவை வெறும் வார்த்தைகளாகத் தோன்றவில்லை. அவன் கரும்பு வில்லை வளைத்துத் தொடுத்துவிட்ட மலர்ப் பாணங்களாகத் தோன்றின. அவள் கன்னங்களில் சிவப் பேறிற்று. எங்கிருந்தோ ஒரு நாணம் ஓடிவந்து அவள் முகத்தில் படர்ந்து அழகு செய்தது.

பொதுவாகப் பெண்களின் உருவத்திலே கலை அழகைக் கண்டு ரசிக்கின்ற சம்பந்தனுக்கு, பூவழகியின் வடிவிலே அந்தக் கலைக்கும் மேலான ஏதோ ஒன்று இருப்பதாகத் தோன்றிற்று.

ஒரு வழியாகப் போட்டோ எடுத்து முடித்துக் கொண்டு தோழிகள் இருவரும் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய ஊரான நல்லபுரத்துக்குப் போகிற பஸ் சீக்கிரமே கிடைத்ததுமல்லாமல் இருவருக்கும் வசதியாக ஒரு ஆசனமும் கிடைத்துவிட்டது!

“என்ன பூ, உன்னோடு உயிரை விடுகிறாரே அந்த ஸ்ரூடியோ மனேஜர்! என்ன சங்கதி?” என்று கேட்டாள் தங்கமலர்.

“என்ன செய்துவிட்டார் அப்படி? அவர் ‘பிஸினஸ்’ காரர்; எல்லோரோடும் அப்படித்தான் நடந்து கொள்வார்” என்றாள் பூவழகி.

“அதுதான் பார்த்தேனே, நாங்கள் வாசலில் தலை காட்டியவுடன் ஓடி வந்து உபசரித்தார். போட்டோ எடுப்பதற்கும் தானே வந்தார். அத்தனை ‘கிளாக்’மார் இருக்கவும் தானே வந்து பில் போட்டுத் தந்தார். இவை தான் போகட்டும்; எங்களுக்கு முன்னால் போட்டோ எடுத்தவர் களுக்கு பத்து நாள் தவணை போட்டாரே, எங்களுக்கு மட்டும் எப்படி முன்றே நாட்களில்—சனிக்கிழமையே

தருவதாகச் சொன்னார்?’ என்று தங்கமலர் கேட்டாள்.

தங்கமலர் சொல்லச் சொல்லப் பூவழகியின் உள்ளத்தில் இனந்தெரியாத ஒரு மகிழ்ச்சி துள்ளிக் குதித்தது. வெட்கமாகவும் இருந்தது. “நான் முன்பும் சில தடவைகள் அவருடைய ஸ்ரூடியோவில் வந்து போட்டோ எடுத்திருக்கிறேன். அதனால் கொஞ்சம் பழக்கமுண்டு. அதோடு எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் அவருடைய மாமா வீடு இருக்கிறது. எப்போதாவது அங்கே வரும்போது...”

“ஓ! அங்கே வரும்போது கதைத்துப் பேசிக் கா...”

“சீ, சுமமா இஔ தங்கம், அப்படியொன்றுமில்லை. ஸ்ரூடியோவுக்கு வந்தபோதுதவிர ஒருநாட் கூட அவரோடு நான் கதைத்ததில்லை...”

இவ்வளவில் பூவழகிக்குக் கொஞ்சம் உசார் வந்து விட்டது. தோழியிடம் சாடையாக மனதைத்திறக்கவேண்டும் போல் ஒரு புழுகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவள் தொடர்ந்து, “தங்கம், அவரைப்பார்த்தால் மிக நல்ல பிள்ளையாகத் தோன்றுகிறது!” என்றாள்.

“ஓ! அதோடு மிக அழகாகவும் இருக்கிறார்!” என்று கூறித் தங்கமலர் விஷமமாகச் சிரித்தாள்.

“போ, போ; உனக்கு எப்பவும் கேலிதான்” என்று அவளை முழங்கையால் இடித்தாள் பூவழகி.

இதற்கிடையில் நல்லபுரம் வந்துவிட்டது.

தங்கமலரின் வீடு முன்னுக்கு வரவும் அவள் முதலில் இறங்கிவிட்டாள். அவள் பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கினாளே தவிர, பூவழகியின் உள்ளத்தை விட்டு இறங்காமல், ‘அதோடு மிக அழகாகவும் இருக்கிறாரே;...அதோடு மிக

அழகாகவும் இருக்கிறாரே' என்று ஓயாமல் குசுகுசுத்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

ஃ ஃ ஃ

இதற்குப் பிறகு இலங்கையில் பத்துக் கோர மரணங்கள் நடந்துவிட்டன; எழுபத்தைந்து பேர்கள் வரை காய மடைந்துவிட்டனர்.

அதாவது மூன்று நாட்கள் கழிந்துவிட்டன!

அன்று சனிக்கிழமை, தோழிகள் இருவரும் யாழ்ப்பாணம் போய், போட்டோப் பிரதிகளை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வந்தார்கள். வரும்போது தங்கமலர் ஏதோ ஒரு விஷயத்தை அழுக்கி வைத்துக்கொண்டு அதன் சாயலை விஷமச் சிரிப்பாகச் சிரித்துக்கொண்டே யிருந்தாள். 'என்ன சங்கதி? என்ன சங்கதி?' என்று பூவழகி இரண்டு மூன்று தரம் கேட்டாள். 'ஓன்றுமில்லை' என்று தங்கமலர் மழுப்பினாள். பிறகு 'வீட்டுக்கு வா; சொல்கிறேன்' என்றாள்.

தங்கமலர் தன்னுடைய வீட்டருகில் இறங்காமல் பூவழகியுடன் இறங்கி அவளுடைய வீட்டுக்குப் போனாள். அறைக்குள்ளே போனதும் மேசைமேல் ஸ்ரான்டில் சொருகியிருந்த பூவழகியின் போட்டோவை எடுத்தாள். பிறகு, தான் மறைத்து வைத்திருந்த ஒரு படத்தை எடுத்து அதில் சொருகி மேசையீது வைத்து விட்டு, "பூ; படம் எப்படியிருக்கிறது!" என்றாள்.

பூவழகி பார்த்தாள். திறந்த கண்களை மூடாமல்—மூட முடியாமல் பார்த்தாள்.

அது சம்பந்தனின் போட்டோ!

"இது என்ன தங்கம்!" என்று கேட்ட பூவழகியின் குரலில் வெறும் பயம் மட்டுமல்ல, உள்ளே ஒரு மகிழ்சியும் ஒளித்திருந்தது.

“இதுவா? தெரியவில்லையா உனக்கு திருவளர் செல்வன் சம்பந்தன்; ‘கலை ஒளி ஸ்ருடியோ’வின் உரிமையாளர்... என் தோழி ஒருத்தியின் உள்ளத்திலே...”

“போதும், போதும், உன்னுடைய ஆலாபனையை நிறுத்திக்கொள்... அது சரி தங்கம், இது உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது?” என்று பூவழகி கேட்டாள்.

“திருடினேன்!” என்று பளிச்சென்று ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொன்னாள் தங்கமலர். பிறகு “எனக்காகவல்ல;உனக்காகக் கண்ணே, உனக்காக!” என்று இராகம் இழுத்துச் சிரித்தாள்.

“யாராவது பார்த்திருந்தால் எப்படியிருக்கும்?—... நீ பெரிய மோசம்!” என்று தோழியைக் கண்டித்தாள் பூவழகி.

“நீ பெரிய பயந்தாங்கொள்ளி... சும்மா மனசுக்குள்ளேயே நினைத்து ஆசைப்பட்டால் போதுமா? எல்லாம் காரியத்தோடுதான் செய்திருக்கிறேன். இனி திங்கட்கிழமை வருவேன். ஏதாவது புதினமிருந்தால் சொல்லு” என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கமலர் போய்விட்டாள்.

அவள் போனதும் பூவழகி கதவைச் சாத்திவிட்டு ஓடிப்போய் சம்பந்தனுடைய படத்தைக் கையில் எடுத்தாள். அப்படித் திருப்பிப் பார்த்தாள்; இப்படித் திருப்பிப் பார்த்தாள். ‘அவருடைய கண்ணும், பார்வையும், தலை இழுப்பும், கள்ளச் சிரிப்பும், ஆளைப்பார் ஆளை!’ என்று; மனதுக்குள் செல்லம் கொஞ்சினாள். பிறகு—

ஃ ஃ ஃ

திங்கட்கிழமை பூவழகிக்கு ஒரு கடிதம்வந்தது. சம்பந்தன் எழுதியிருந்தான்.

“என் அன்பே,

உமக்குக் கடிதம் எழுதலாமா எழுதலாமா என்று ஆசைக்கும் பயத்துக்குமிடையே திண்டாடிக்கொண்டிருந்த எனக்கு, சனிக்கிழமை நீர் செய்த துணிகரமான வேலையால், உறுதி வந்துவிட்டது. அந்த ஸ்ரான்டிஸ்டிரூந்த என்னுடைய படத்தை எடுத்துக்கொண்டு உம்முடைய படத்தை அதில் வைத்துச் சென்றீரல்லவா? உமது மனவிருப்பத்தை எவ்வளவு நுட்பமாகத் தெரிவித்திருக்கிறீர்?

சில நாட்களாக எனக்கு எந்த நேரமும் உமது எண்ணத்தான். எத்தனையோ பெண்கள் வருகிறார்கள்; போகிறார்கள், அவர்களுள் உம்மைப்பற்றி மட்டுமே என் சிந்தனை செல்வதை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். இருவருடைய கருத்தும் ஒருமித்தபோதுதான் இப்படி ஒரு மன நிலை ஏற்படும் போலிருக்கிறது!

இப்போது என்ன எழுதுவதென்று தெரியாமல் ஒரே மகிழ்ச்சிக்குழப்பமாக இருக்கிறது. நான் மாமா வீட்டுக்கு வரும்போது உமது வீட்டுக்கும் வரலாமா? எவ்வளவோ கதைக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

அன்பான பதிலை மிக ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உமது

சம்பந்தன்.

கடிதத்தைப் படிக்கப் படிக்கப் பூவழகி மேலே மேலே பறந்துகொண்டிருந்தாள். ஒரே புளகம்! திரும்பத் திரும்பப் படிக்கிறாள், படிக்கிறாள்; படிக்கிறாள். அவன் என்ன தேனூறும் கவிதையா எழுதியிருக்கிறான்?

தங்கமலர் வந்தாள். முதலில் வெகு நேரம் கடிதம் வந்த விஷயத்தைப் பூவழகி மறைத்துவிட்டுக் கடைசி

யில் ஒரு மாதிரி ஒப்புக்கொண்டாள். ஆனாலும் அந்தக் கடிதத்தைத் தங்கமலருக்குக் காட்டவேயில்லை! பரவாயில்லை. நீ எனக்கு அதைக்காட்ட வேண்டாம். ஆனால் ஒழுங்காக உடனே ஒரு பதில் எழுதிப் போட்டுவிடு. பாவம், அவர் தபாற்காரன் வரும் வழிமேல் விழிவைத்துக் கொண்டிருப்பார்” என்றாள் தங்கமலர்.

“பதிலா? எல்லாம் யோசித்துப் பார்த்துச் செய்யலாம்” என்று பூவழகி இழுத்தாளே தவிர, அன்றைய தினமே பதில் கடிதம் தயாரித்து அனுப்பிவிட்டாள்.

இப்படியாகத்தானே இவர்களது காதல் நாளொரு கடிதமும் வாரமொரு சந்திப்புமாக வளர்ந்துகொண்டு வருங்காலத்திலே,

பூவழகியின் தகப்பனார்—

உங்களுக்குத் தெரியுமே, முன்பு அரசாங்கத்திலே பெரிய பதவியிலிருந்து இளைப்பாறியிருப்பவர், இப்போது நல்ல புரம் கிராமச் சங்கத் தலைவராயிருக்கிறவர், திருவாளர் நல்லசிவம் பிள்ளை.—அவர்தான் பூவழகியின் தகப்பனார். புகழ்ச்சிக்காகச் சொல்லவேண்டியதில்லை. மிகப் பெரிய பணக்காரர் என்று சொல்லாவிட்டாலும் அந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தில் கொஞ்சம் பெரிய மனிதர் என்று பெயர் வழங்கியவர். பூவழகி அவருக்கு ஒரே பிள்ளை. அதனால் செல்லப் பிள்ளையும்.

இந்த வருடம் பூவழகிக்கு எங்கேயாவது ஒரு நல்ல இடத்தில் திருமணத்தை முடித்துவிடவேண்டுமென்று நல்லசிவம் தீர்மானித்துக்கொண்டார். இரண்டொரு இடத்தில் பேச்சுவார்த்தைகளும் நடக்கத் தொடங்கின.

பூவழகிக்கு இது தெரியவந்ததும் பகீரென்றது. எவ்வளவுதான் செல்ல மகளானாலும் ‘அப்பா, நான் மிஸ்டர் சம்பந்தனைக் காதலிக்கிறேன். அவரைத்தான் திருமணம்

செய்துகொள்வேன்' என்று சொல்லுகிற அனலுக்கு வளர்ச்சி பெறாத பேதை. என்ன செய்வாள்? நெஞ்சக்குள்ளே குமைந்து குமைந்து வேதனைப்பட்டாள்.

இவள் வேதனைப்படுவது தங்கமலருக்கு எப்படியோ மனத்துவிட்டது

அவள் ஓடோடியும் வந்தாள்.

“நீ ஏன் யோசிக்கிறாய் பூ? எல்லாம் ஒழுங்காக நடக்கும். சம்பந்தனைப்பற்றி எல்லா விபரங்களும் நான் விசாரித்து வைத்திருக்கிறேன். அவருடைய தமக்கை ஒருத்தி எங்களுடைய சொந்தத்துக்குள் கல்யாணம் முடித்து மலாயாவில் இருக்கிறா. சாதி, சமயம்; பொருள், பண்டம், அறிவு, அழகு எல்லாவிதத்தாலும் உனக்குச் சம்பந்தன் மிகப் பொருத்தமானவர்தான். எப்படியாவது உன் அப்பாவுக்குத் தெரியப்படுத்திவிட்டால் அவரே பேசிச் செய்து வைப்பார்...” என்றாள் தங்கமலர்.

“அப்பாவுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறது! என்னால் முடியவே முடியாது!” என்றாள் பூவழகி.

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே!” என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கமலர் போனாள்.

‘தங்கம், உன்னுடைய மனசு தங்கம்!’ என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள் பூவழகி.

தங்கமலர் சொன்னமாதிரியே செய்துவிட்டாள். பூவழகியின் பக்கத்து வீட்டிலிருந்த எழுத்தாளர் சிற்றம் பலத்தின் மனைவி மங்கையற்கரசியைத் தங்கமலருக்குத் தெரியும். மங்கையற்கரசி மூலம் சிற்றம்பலத்துக்குப் பாய்ச்சி, சிற்றம் பலத்திலிருந்து நல்ல சிவத்துக்குப் போகவிட்டாள் செய்தியை.—ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை என்பார்களே. அப்படி!

ஒரு வார காலமாக நல்லசிவம் இதே வேலையாகத் திரிந்தார். சம்பந்தனின் குடும்பத்தைப் பற்றிய விபரங்கள் திருப்தியாக இருந்தன. போட்டோ எடுக்கிற சாட்டில் ஒருநாள் கலை ஒளி ஸ்ரூடியோவுக்குப் போய் சம்பந்தனைப் பார்த்தார். அவனைப் பிடிக்காமலிருக்குமா? ஸ்ரூடியோவை நோட்டம் பார்த்தார். இருபத்தையாயிரமாவது பெறும் என்று ஒரு மதிப்பும் போட்டார். வீட்டுக்கு வந்ததும் பூவழகியைக் கூப்பிட்டு, “பார்த்தால் பூனை மாதிரியிருக்கிறாய்; நீ சரியான ஆளடி. பிடித்தாலும் பிடித்தாய் புரியக் கொம்பாகப் பிடித்திருக்கிறாயே!” என்று கேலி செய்தார். “போங்ககளப்பா!” என்று வெட்கமும் மகிழ்ச்சியும் துள்ளக் கூறிவிட்டுப் பூவழகி உள்ளே ஓடினாள்.

பிறகு மிக விரைவாகக் காரியங்கள் நடந்தன. பூவழகிக்கு நாற்பதாயிரம் ரூபா பெறுமதியான வீடு வளவும், பதினையாயிரம் ரூபா ரொக்கப்பணமும், ஐயாயிரத்துக்கு நகையும் கொடுப்பதென்று பேசி தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால் முகூர்த்தம் வைப்பதற்கு மட்டும் இன்னும் ஐந்து மாதங்கள் காத்திருக்கவேண்டுமென்று சம்பந்தனின் தகப்பனார் கேட்டுக்கொண்டார். ‘மலையாவில் இருக்கிற என்னுடைய மகள், தான் இல்லாமல் தம்பியின் கல்யாணம் நடக்கக்கூடாதென்று எழுதியிருக்கிறாள். அவள் ஆயத்தம் செய்து வந்து சேர நாலு மாதமாவது செல்லும். இப்போது கார்த்திகையா? மார்கழி, சாத போனால், மாசி மாதம் கூடாது; பங்குனிக்கு நாள் வைக்கலாம்’ என்றார். நல்ல சிவம் ஒத்துக்கொண்டார்.

கல்யாணம் நிச்சயமானதும் சம்பந்தனுக்கும் பூவழகிக்கும் கட்டு அவிழ்த்துவிட்டது மாதிரி இருந்தது.

‘பண்டாரநாயக்கா மாண்டாலென்ன, தகநாயக்கா ஆண்டாலென்ன, என்று காதலரிருவரும் தாமும் தம்முடைய

உலகுமாக இருந்தனர். பாவம் தங்கமலரைக் கவனிப்பாரேயில்லை!

இவர்கள் இப்படி இன்பமாக இருப்பது பிரம்மச்சாரி தகநாயக்காவுக்குப் பிடிக்கவில்லைப்போலும்! திடீரென்று ஒருநாள் பாராளுமன்றத்தைப் போட்டு உடைத்தார்.

ஆம், தேர்தல் வந்தது!

நல்லசிவம்பிள்ளை போகிறவர்களிடமெல்லாம் தேர்தலைப் பற்றியே கதைக்கத் தொடங்கினார். “தேர்தலில் போட்டியிடுவதைப்போல மடைத்தனம் வேறில்லை. உண்மையாகத் தன்னுடைய ஊருக்காகப் பாடுபடுகிறவன் பாராளுமன்றத்தில் போய் என்ன செய்யப்போகிறான்?—கிராமச் சங்க வ்ஷயம் வேறு—பாராளுமன்றத்திலே பேரும், புகழும், லஞ்சமும், கட்சி வெறியுந்தானே கண்ட மிச்சம்!” என்பார்.

சில சமயம் “ஒரு படிப்போ, அறிவோ, அந்தஸ்தோ இல்லாத வெறுந் தடியன்களெல்லாம் கேட்கிறார்களே, இவர்களெல்லாம் நாட்டை ஆண்டால் நன்றாய்த்தானிருக்கும்!” என்பார்.

நல்லசிவத்தின் உள்மனதுக்கும் உள்ளே ஒரு பாராளுமன்ற ஆசை கிடந்து நெளிவதை, சில கழுக்குக் காரர்கள் கண்டு கொண்டார்கள். விடுவார்களா!

“ஐயா, உங்களைப்போன்ற ஆட்கள் கட்டாயம் கேட்க வேண்டும்!” என்றார்கள்.

“சேச்சே!” என்று சொல்லி அவர் சிரித்தார். அடிமனத்திலே கிடந்து நெளிந்த அந்த ஆசையின் உருவம் அந்தச் சிரிப்பிலே தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“இதெல்லாம் பெரிய கோடி சீமான்கள் பார்க்க வேண்டிய வேலை. தேர்தல் என்றால் சும்மாவா? இல்லையில்லையென்றால் முப்பதினாயிரம் நாற்பதினாயிரமாவது

வேண்டும். எங்கள் தரவளி ஆட்கள் இதிலே தலையிட்டால் நடுவழியில் கிடந்து மாயவேண்டும்.''

கிராமச் சங்கத்தில் ஏதாவது அலுவல் பெற வந்திருப் பவர் எப்படியாவது நல்லசிவத்தைப் 'பிளீஸ்' பண்ணுவதி திலேயே கருத்தாக இருப்பார்:

“ஐயா நீங்கள் கேட்கிறதானால் அந்த மாதிரியெல் லாம் தேவையில்லை. ஆட்க் கூடுதலாகப் பார்த்தாலும் ஒரு பத்தாயிரம் ரூபா போதுமென்னப் போதும். நீங்கள் ஒரு சதம் செலவழிக்கவில்லையென்றாலும் எங்களுடைய பக்கம் முழுவதும் உங்களுக்குத்தான். நீங்கள் மட்டும் 'ஓம்' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள். கட்டுக் காசுக்குக் கூட நானே நாலு ஐந்து பேரைச் சேர்த்துக் கட்டுகிறேன்” என்று தூபம் போட்டார்.

“சேச்சே, அப்படி ஒருவேளை நான் கேட்கிறதென்றா லும் வேறு ஆட்களை ஒரு சதம்கூடச் செலவழிக்க விட மாட்டேன். எனக்காகப் பாடுபடுவதுமல்லாமல் காசையும் செலவழிக்கலாமோ?” என்றார் நல்லசிவம். பூவழகிக்குச் சீதனம் பேசி வைத்த பதினையாயிரத்தைவிட, வங்கியில் கிடந்த இன்னொரு பத்தாயிரம் ரூபா அப்படியே உருண் டோடி வந்து அவருடைய நெஞ்சிலே கலகல வென்று சத்தமிட்டது.

ஒரு கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தார். ‘வென்றாலும் சரி, தோற்றாலும் சரி; ஆயிரம் ரூபாவுக்கு மேல் ஒரு சதம் செலவழிக்கிறதில்லை’ என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். அடி மனத்திலே கிடந்து துடித்த ஆசை, வெளிமனத்திலே வந்து தாளம் போட்டது. பிறகு பகிரங்க மாக வெளியிலே வந்து கூத்தாடத் தொடங்கியது.

‘பூவழகியின் திருமணம் பங்குனியில் வருகிறதே; என்று ஒரு நிமிஷம் யோசித்தார். ஒரு நிமிஷந்தான்.

பிறகு 'தேர்தல் மார்ச் 19ம் திகதிதானே; பங்குனிக்குக் கடைசி என்றால் ஏப்ரலில் மாதமாகிவிடும். — அது நடத்தி விடலாம்' என்று சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டார்.

தை மாசத்தில் தேர்தலுக்குக் கட்டுப் பணம் கட்டிய வுடனேயே, நல்லசிவத்தின் தேர்தல் ஆசை பேராசையாக மாறிவிட்டது.

'ஆறாயிரமென்ன, பத்தாயிரமுமே போகட்டும் பூவழியின் திருமணம் முடிந்துவிட்டால் பிறகு எனக்கு ஏன் இந்தப் பணத்தை? சாக முன்னர் ஒரு எம். பி.' என்ற பெயரை எடுத்துவிட வேண்டும்' என்று நினைக்கலானார்.

தேர்தலுக்குப் பதினைந்து நாட்களிருக்கையில் இந்தப் பேராசை, ஆவேசமாக மாறிற்று. பத்தாயிரத்துக்கு மேல் இன்னும் மூன்று நாலு ஆயிரம் கடன்வாங்க வேண்டுமென்று ஒடித்திரிந்தார். வசதியாகக் கிடைக்கவில்லை. பூவழியின் சீதனப் பணம் பல்லைக் காட்டிச் சிரித்தது. 'தேர்தல் முடியட்டும்; எங்காவது மாறிக் கொடுக்கலாம்' என்று நினைத்துக்கொண்டு அதில் ஐயாயிரத்தை எடுத்தார்.

தேர்தலுக்கு ஒரு வாரமே இருக்கையில் நிலைமை சரியான போட்டியாக இருந்தது. இன்னுமொரு ஐந்தே ஐந்து ஆயிரங்கள் இல்லாவிட்டால் தோல்வி கண்டு விடுவார் போலத் தோன்றிற்று.

மனிதனுக்கு வெறி மூட்டுகின்ற வேலை மதுவுக்குமட்டும் ஏகபோகச் சொத்தல்ல; ஆசைக்கும், கோபத்துக்குங் கூட அந்த உரிமையுண்டு.

நல்லசிவத்துக்கு வெறி வந்து விட்டது!

தேர்தலில் வெற்றி காணவேண்டுமென்ற ஒரே வெற்றி மயக்கம் தம்முடைய பொருளாதார நிலையையும், மகளின் திருமணத்தையுங்கூட மறைத்துவிட்டது.

1960-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 19-ம் திகதி.

476 வாக்குகளால் நல்லசீவம் தோல்வியடைந்தார்.

வெறி அடங்கிவிட்டது! ஆனால்—

வேதனை நிறைந்துவிட்டதே!

பூவழகியின் சீதனப் பணத்தை இவர் கோட்டை விட்ட விஷயம் எப்படியோ சம்பந்தனின் தகப்பனாருடைய செவிக்கு எட்டிவிட்டது. இனி இந்தச் சம்பந்தம் சரிவரானு என்ற மாதிரி இடை ஆட்கள் மூலம் அவர் சொல்லி அனுப்பினார்.

சம்பந்தன் பதறினான்.

பூவழகி துடித்தாள்.

அவளுடைய முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூட நல்ல சீவத்துக்குத் துணிவில்லை. அவருடைய உள்ளம் காய்ந்து கறுத்து உக்கிக்கொண்டிருந்தது. அகத்தின் அவலம் முகத்தைச் சுட்டது. 'பொலிடோ'லைப் பற்றிய எண்ணம் மூளையின் ஆழத்தில் தோன்றிப் பயமுறுத்த ஆரம்பித்தது.

ஃ ஃ ஃ

“ஐயையோ!” என்றாள் கயல்விழி.—அவள் இந்தக் கதையைப் படித்துக்கொண்டிருந்தவள்.

“என்னது?” என்றாள் இளங்கோ.—இதை எழுதிக் கொண்டிருந்தவள்.

“பாவம், பூவழகி!—அவளுடைய தகப்பனாரைக் கொன்றுவிடாதீர்கள்!”

இளங்கோ தன் மனைவியை நிமிர்ந்து பார்த்தான். “நான் என்ன செய்ய முடியும்? கதைபோகிற போக்கில் அவர் பொலிடோலைக் குடித்துவிடுவாரே!” என்றான்.

“உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு அவரை அனுப்பி வையுங்கள். எப்படியாவது அங்கே அவரைக் காப்பாற்றிவிடுவார்கள்!”

“உடனே எப்படி அனுப்புவது? யாரையாவது பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவர் குடிக்கமுடியுமா? அல்லாமலும் பொலிடோல் கொடிய விஷம்.—ஆள் தவறவே முடியாது!”

கயல்விழி யோசித்தாள். பூவழகியின் காதலை நினைக்க நினைக்க அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. பிறகு ஏதோ துணிந்தவள் போல் “உங்களால் முடியாவிட்டால் என்னிடம் விடுங்கள். நான் காப்பாற்றி, பூவழகிக்கும் சம்பந்தனுக்கும் கல்யாணமும் செய்து வைக்கிறேன்!” என்றாள்.

“உன்னால் முடியுமானால் செய்!” என்று கூறி இளங்கோ விலகிக்கொண்டான். கயல்விழி எழுதத் தொடங்கினாள்.

ஃ ஃ ஃ

1960-ம் ஆண்டு பங்குனி மாதக் கடைசியில் திருவளர் செல்வன் சம்பந்தனுக்கும் திருவளர் செல்வி பூவழகிக்கும் சுருக்கமான முறையில் ஆனால் சிறப்பாகத் திருமணம் நடைபெற்றது.

ஃ ஃ ஃ

“இது என்ன இது! கதையை நாசமாக்கிவிட்டாயே!” என்று இளங்கோ குதித்தான்.

“ஏன், என்ன?” என்றாள் கயல்விழி.

“சீதனப் பணம் இல்லாமல் சம்பந்தனுக்கும் பூவழகிக்கும் எப்படிக்க கல்யாணம் நடக்கமுடியும்? சம்பந்தனின் தகப்பனார் ஒருபோதும் இதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டார். சம்பந்தனோ தகப்பனாருடைய முகத்தை முறித்துக் கொண்டு போகமாட்டான்!”

“அப்படியா?” என்று கேட்டாள் கயல்விழி. பிறகு, “கொஞ்சம் பொறுங்கள். கதை இன்னும் முடியவில்லை!” என்று சொல்லிவிட்டு எழுதத் தொடங்கினாள்.

ஃ ஃ ஃ

கல்யாணச் சந்தடி முடிந்து மூன்றாம் நாள். சம்பந்தன் தனியாக இருக்கும்போது நல்லசிவம்பிள்ளை சந்தித்தார்.

“தம்பி, நான் உமக்கு எவ்விதம் கைம்மாறு செய்யப் போகிறேனோ தெரியவில்லை!” என்றார்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் பெரிதாக நினைக்காதீர்கள் மாமா!” என்றான் சம்பந்தன்.

“அது சரி தம்பி; உம்மிடம் பத்தாயிரம் ரூபா இருந்த விஷயம் உமது தகப்பனாருக்குத் தெரியாதா?நீர் அவரிடம் ஒளித்திருக்க மாட்டீரே!” என்று கேட்டார் நல்ல சிவம்.

“உண்மைதான். அவருக்குத் தெரியாமல் நான் பணம் வைத்திருப்பதில்லை..... என்னுடைய ஸ்ரூடியோவோடு ‘புளொக் மேக்கிங்’ பகுதி ஒன்று சேர்ப்பதற்காக வங்கியில் கடன் கேட்டிருந்தேன். அந்த விஷயம் அப்பாவுக்குத் தெரியாது. பணம் கிடைத்த பிறகு சொல்லலாமென்று இருந்தேன். நல்ல சமயத்தில் பணம் கிடைத்தது. இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவரிடம் மறைத்து நடப்பதில் தவறில்லை என்று தோன்றியதால் உங்களிடம் அந்தப் பணத்தைத் தந்துவிட்டேன்” என்றான் சம்பந்தன்.

ஃ ஃ ஃ

“அச்சா!” என்றான் இளங்கோ. “கள்ளி, நீயும் பூனைமாதிரி இருந்துகொண்டு புலியாகப் பாய்ந்துவிட்டாயே! இப்போது ஒரு சந்தேகம். இந்தக் கதையில் தோதல் வெறியா. பத்தாயிரம் ரூபாயைத் தாரை வார்த்த சம்பந்தனுடைய காதல் வெறியா முக்கிய இடம் வகிக்கிறது?”

“இரண்டு வெறிகளாகவுமே இருக்கட்டும்” என்றான் கயல்வழி.

9. கற்பு

மாலை நாலரை மணி. பிள்ளையார் கோயில் கணபதி ஐயர் வீட்டின் முன் விறாந்தையிலே மூர்த்தி மாஸ்டரும் ஐயரும் கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கெங்கெல்லாமோ சுற்றி வந்து கடைசியில் இலக்கிய உலகத்திலே புகுந்தார்கள்.

“மாஸ்டர், நீங்கள் ‘கலைச்செல்வி’யைத் தொடர்ந்து படித்து வருகிறீர்களா?” என்று கேட்டார் ஐயர்.

“ஓமோம், ஆரம்பத்திலிருந்தே ‘பார்த்து’ வருகிறேன். ஆனால் எல்லா விஷயங்களையும் படித்திருக்கிறேனென்று சொல்லமுடியாது. ஏன், என்ன விசேஷம்?”

“‘கலைச்செல்வி’ பழைய பிரதி ஒன்றை இன்றுதான் தற்செயலாகப் படித்துப் பார்த்தேன். அதிலே ஒரு சிறு கதை...”

“யார் எழுதியது?”

“எழுதியவர் பெயரைக் கவனிக்கவில்லை. அந்தச் சம்பவம்தான் மனத்தை உறுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது.”

“சொல்லுங்கள், நினைவு வருகிறதா பார்க்கலாம்?”

“மூன்றாம் வருஷம் இலங்கையில் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டதல்லவா; அந்தச் சூழ்நிலையை வைத்துக் கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. குளக்கட்டை உடைத்துக்கொண்டு ஒரு கிராமத்துக்குள் வெள்ளம் பெருகி வருகின்றது; சனங்கள் உயரமான இடத்தைத் தேடி ஓடுகிறார்கள். அந்த ஊரில் ஒரு பணக்காரனின் வீட்டுக்கு ‘மேல்வீடு’ம் இருக்கின்றது; அங்கே அவன் தனியாக இருக்கிறான்; வெள்ளத்துக்கு அஞ்சி ஒரு ஏழைப்பெண்—இளம் பெண் அந்த மேல் வீட்டுக்குச் செல்கிறான்; பணக்காரன் அவளைப் பதம் பார்க்க முயல்கிறான்; அவள் இசையவில்லை; அவன் பலாத்

காரம் செய்தேனும் அவளை அடைந்துவிடத் துணிந்து விட்டான். அவள் உயிரைவிடக் கற்பையே பெரிதாக மதிப்பவள். மேல் வீட்டிலிருந்து கீழே குதித்து உயிரைத் துறந்தாள். கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்டாள்..... இந்தக் கதையைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்?"

"என்ன நினைக்கிறது? புராண காலத்தில் இருந்து திருப்பித் திருப்பிப் படித்த 'கருத்து'த்தான். கதையை அமைத்த முறையிலும் வசன நடையின் துடிப்பிலுந்தான் இந்தக் கதைக்கு வாழ்வு கிடைக்கும். நான் படிக்கவில்லை. படித்தால்தான் அதைப்பற்றிச் சொல்லலாம்."

"நான் கதைக்கு விமர்சனம் கேட்கவில்லை மாஸ்டர். புராண காலத்திலிருந்து படித்ததாகச் சொன்னீர்களே, அந்தக் 'கருத்தை'ப்பற்றித்தான் உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன என்று கேட்கிறேன்."

"எதைக் கேட்கிறீர்கள் ஐயா? தனது கற்பைக் காப்பாற்ற உயிரைத் துறந்தாளே, அதைப்பற்றியா?"

"ஓமோம், அதையேதான்."

"ஒரு பெண்ணின்—மூக்கியமாகத் தமிழ்ப் பெண்ணின் சிறப்பே அதில்தானே இருக்கின்றது! மானம் அழிந்தபின் ஐராமாமை இனிதென்பதல்லவா தமிழன் கொள்கை?"

ஐயர் பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு, "நீங்களும் இப்படிச் சொல்கிறீர்களா?" என்று கேட்டார்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் திகைத்தார். தான் என்ன தவறுதலாகச் சொல்லிவிட்டாரா? இந்த ஐயர் என்ன இப்படிக்கேட்கிறார்?

ஒரு நிமிஷ நேரம் மெளனம் நிலவற்று. ஏதோ எண்ணித் துணிந்துவிட்டவர்போல கணபதி ஐயரே மீண்டும் மெளனத்தைக் கலைத்தார்.

“மாஸ்டர், எனக்கும் என் மனைவிக்கும் மட்டும் தெரிந்த ஒரு இரகசியத்தை உங்களுக்குச் சொல்லப்போகிறேன்—உங்களுக்குச் சொல்லலாம்; சொல்வதால் ஒரு தீமையும் ஏற்படாது. இதைக் கேட்டபிறகு ‘கற்பு’ பிரச்சனையைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

ஃ ஃ ஃ

போன வருஷம் பெரியந்தனை முருகமூர்த்தி கோயிலில் நான் பூசை செய்துகொண்டிருந்தது உங்களுக்குத் தெரியும். அங்கே தமிழர்கள் தொகை ஐம்பது பேர்கூட இருக்காது. விசேட தினங்களுக்கு மட்டும் பிற இடங்களிலிருந்தெல்லாம் வந்து கூடுவார்கள். சிங்களவர்கூடப் பலர் கோயிலுக்கு வந்து அருச்சனை செய்விப்பது வழக்கம்.

சிங்களவர்—தமிழர் கலகம் துவங்கினவுடனே அங்கே இருந்த தமிழர்களில் முக்கால்வாசிப் பேரும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடிவந்துவிட்டார்கள். நான் பூசையை விட்டுவிட்டு எப்படிப் போகமுடியும்? என் மனைவியைப் போகும்படி சொன்னேன். எனக்கு வருவது தனக்கும் வரட்டுமென்று அவள் மறுத்துவிட்டாள். சிங்களவரும் அக்கோயிலிலே கும்பிட வரும் வழக்கம் இருந்ததால் கோயில் விஷயத்தில் தலையிடமாட்டார்கள். எங்களுக்கும் ஆபத்து நேராது என்ற துணிவில், அவளை மேலும் வற்புறுத்தாமல் விட்டு விட்டேன்.

ஒரு புதன்கிழமை, அன்று பேபிநோனா என்ற சிங்களக் கிழவி—அவள் எங்களோடு நன்கு பழகியவள். கோயிலுக்கும் நான் தவறாமல் வருகிறவள்—அவள் சொன்னாள். “நீங்கள் இனி இங்கேயிருப்பது புத்தியில்லை ஐயா. காலியிலிருந்து சில முரடர்கள் மூன்று லொறிகளில் வருகிறார்

களாம். வருகிற வழியெல்லாம் தமிழர்களை இல்லாத கொடுமை செய்கிறார்களாம். இன்றிரவோ நாளையோ இந்தப்பக்கம் வரக்கூடுமென்று கதைக்கிறார்கள். நீங்கள் இப்போதே புறப்பட்டு பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் விடுங்கள். பிறகு பொலீஸ் துணையோடு கொழும்புக்குச் செல்லலாம்' என்றாள்.

அவள் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு 'அப்பனே முருகா! என்னை மன்னித்துக்கொள்' என்று மனதுக்குள் வேண்டிக் கொண்டு கையோடு கொண்டு போகக்கூடிய பொருள்களை இரண்டு பெட்டிகளுள் சேகரித்தோம். என் மனைவியின் நகைகளையும்—நூலில் கட்டிய தாலியொன்றைத் தவிர— எல்லாவற்றையும் கழற்றிப் பெட்டியில் பூட்டினோம், இந்த ஆயத்தங்கள் செய்வதற்குள் மாலை ஐந்துமணியாகிவிட்டது. நாங்களும் புறப்பட ஆயத்தமானபோது பேபி நோனா அவசரம் அவசரமாக ஓடிவந்தாள். "ஐயா, ஐயா, சில்வா வும் வேறு இரண்டு பேருமாக வாறான்கள். அம்மாலை அவன்கள் கண்ணில் படாமல் எங்கேயாவது ஒளித்திருக்கச் சொல்லுங்கோ! கேட்டால் 'நேற்றே ஊருக்குப் போய் விட்டா' என்று சொல்லுங்கோ. நான் இங்கே நின்றால் எனக்கும் ஆபத்து; உங்களுக்கும் ஆபத்து, கவனம் ஐயா!" என்று சொல்லி விட்டு பேபி நோனா ஓடி மறைந்துவிட்டாள்.

சில்வாவை எனக்குத் தெரியும்; ஆள் ஒரு மாதிரி. 'ஐயா, ஐயா' என்று நாய்மாதிரிக் குழைந்து ஐம்பது சதம், ஒரு ரூபா என்று இடைக்கிடை என்னிடம் வாங்கியிருக்கிறான். ஆள் காடைத் தரவளியாதலால் நானும் பட்டும் படாமலும் நடந்து வந்திருக்கிறேன். இரண்டொரு நாள் என் மனைவியை ரோட்டில் தனியாகக் கண்டபோது அவனுடைய பார்வையும் சிரிப்பும் நன்றாக இருக்கவில்லையென்று அவள் சொல்லியதுண்டு.

இப்போது அவன் வருகிறானென்றால்...

எனக்கு ஒருகணம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. யோசிக்கவும் நேரமில்லை. விட்டுக்குள் உயரத்திலே பரண் மாதிரி மூன்று மரங்களைப்போட்டு அதன்மேல் சில பழைய பெட்டிகளைப் போட்டிருந்தது. என் மனைவியை நான் தூக்கி அந்த மரங்களின்மேல் விட்டு மெதுவாக அந்தப் பெட்டிகளின் பின்னால் மறைந்திருக்கும்படி விட்டேன். பிறகு எங்கள் பயணப் பெட்டிகளை எடுத்துச் சற்று மறைவாக ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டேன். பிறகு, முன் விறாந்தைப் பக்கம் வந்தேன். நானும் வர அந்தக் காதையர்களும் வாயிலில் நுழைந்தார்கள். எனக்கு உள்ள மனது நடுங்க ஆரம்பித்துவிட்டது. இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு, "என்ன சில்வா, இந்தப் பக்கம்?" என்று சிரிக்க முயன்றேன்.

"சும்மாதான், நீங்கள் இருக்கிறீர்களா, இல்லாவிட்டால் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் கம்பி நீட்டி விட்டீர்களா என்று பார்க்கத்தான் வந்தேன்" என்றான்.

"முருகனை விட்டு நான் எங்கேதான் போகமுடியும்?" என்று சொன்ன என் குரலே தெளிவாக இல்லை.

"எங்களுக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் குடிக்கவேண்டும்" என்றான் சில்வா. நான் சரியென்று குசினிப் பக்கம் போனேன். எனக்குப் பின்னால் அவர்கள் தொடர்ந்து வருவதை உணர்ந்தேன். ஆனாலும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. ஒரு செம்பில் தண்ணீரை வார்த்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தேன். எனக்கு முன்னால் அந்த மூன்று காதையர்களும் நின்றார்கள். செம்பைப் பிடித்த எனது கையில் நிதானமில்லை.

"அதுசரி ஐயா, எங்கே அம்மாவைக் காணவில்லை"?

நான் திரும்பித் திரும்பி மனத்துக்குள் ஒத்திகை பார்த்து வைத்திருந்த வசனங்களை ஒப்புவித்தேன்: "அவ நேற்றே ஊருக்குப் போய்விட்டாவே."

‘பளிர்’ என்று என் கன்னத்தில் ஒரு அறை விழுந்தது! செம்பும் தண்ணீரும் உருண்டு சிதறிற்று. என் கண்களுக்குப் பார்வை வருமுன்பே என் மடியில் கையைப் போட்டு ஒருவன் இழுத்தான்; மற்றக் கையினால் வயிற்றில் ஒரு குத்து விட்டான்.

“தமிழ்ப் பண்டி. பொய்யா சொல்லுகிறாய்? இன்று காலையிற்கூட உன் பெண்டாட்டியைப் பார்த்தேனே!”

மற்றவன் கேட்டான்: “சொல்லடா! அவளை யார் வீட்டில் கொண்டு போய் ஒளித்து வைத்திருக்கிறாய்?” எனக்கு நெஞ்சிலே கொஞ்சம் தண்ணீர் வந்தது. இந்த முரடர்கள் நான் அவளை வேறு யார் வீட்டிலோ ஒளித்து வைத்திருப்பதாக நினைத்துவிட்டார்கள். ஆகையால் இந்த வீட்டில் அதிகம் பார்க்கமாட்டார்கள். என் உயிர் போனாலும் சரி; அவள் மானம் நிலைக்கட்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

“என்னடா பேசாமல் நிற்கிறாய்?”

குத்து! அடி! உதை!

குத்து! அடி! உதை!

குத்து! அடி! உதை!.....

நான் இயக்கமின்றிக் கீழே விழுந்துவிட்டேன். அம்மட்டிலும் அவர்கள் விடவில்லை. இரண்டுபேர் என்னைப் பிடித்துத் தூக்கினார்கள்,

“அவள் இருக்கிற இடத்தை நீ சொல்லமாட்டாய்?..... கடைத் தெருப்பக்கம் காலியிலிருந்து மெலாறியில் வந்திருக்கிறான்கள். அவர்களிடம் உன்னைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால், உன்னைத் தலைகீழாகக் கட்டித் தூக்கித் தோலை உரித்த பிறகு கீழே நெருப்பைக் கொளுத்தி சுடுவான்கள், உனக்கு அதுதான் சரி!.....வாடா!” என்று சொல்லி இழுத்தார்கள். என்னால் நடக்கவும் முடியவில்லை. அவ்வளவு அடி அகோரம். அவர்கள் என்னை இழுத்துக்

கொண்டு நடு வீட்டுக்கு வந்து வீட்டார்கள். மேலே என் மனைவி.....அந்த அறையையும் கடந்து வெளியே காலை வைத்து விட்டார்கள்.

“நில்லுங்கள்! நில்லுங்கள்!” என்ற கூச்சலோடு என் மனைவி பரணிலிருந்து குதித்தாள்.

“அவரை விட்டு விடுங்கள்!” என்று அலறிக் கொண்டே என்னிடம் ஓடி வந்தாள்.

அவர்கள் என்னை விட்டு விட்டார்கள். ஆறு முரட்டுக் கரங்கள் அவளை மறித்துப் பிடித்தன.

பிறகு.....

என்னை ஒரு மேசையின் காலோடு பின்கட்டாகக் கட்டினார்கள். அவளை—என் மனைவியை—குசினிப்பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். இரண்டொரு நிமிஷங்களில் அவளுடைய அலறல் கேட்டது. பிறகு அவள் அலறவில்லையோ, அல்லது நான்தான் இரத்தம் கொதித்து, மூளை கலங்கி, வெறிபிடித்து, மயங்கிவிட்டேனோ!

மறுபடி எனக்கு நினைவு வரும்பொழுது அதே மேசையடியில் யாரோ ஒருவருடைய மடியில் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தேன். என்னை அவ்விதம் ஆதரவாகத் தூக்கி மடிமீது வைத்திருப்பது யாரோ என அறிய ஒரு ஆவல். கண்களைத் திறந்து பார்த்தேன்.

என் மனைவி!

மானம் அழிந்த என் மனைவி.....

எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக ஊறிப்போன ‘கருத்து’ என்னைச் சித்திரவதை செய்தது. மானத்தை இழந்த என் மனைவியின் மடிமீது தலை வைத்துப் படுத்திருக்கிறேனே;என் உடம்பு கூனிக் குறுகியது. எழுந்து வெளியே நிலத்தில் விழுந்துவிட வேண்டுமென்று மனம் உன்னிற்று.

என் முகத்திலே ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்; இன்னொன்று, இன்னொன்று, என் முகமும் அவள் கண்ணீரால் நனைய, மனம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

மூன்று விஷப் பாம்புகள் அவளைக் கடித்து இன்பத்தை உறிஞ்சின. அவள் உடலும் உள்ளமும் வேதனையால் துடித்தன. எரிந்து போகிற உடலை யாரோ என்னவோ செய்தார்கள். மனம் சிறிதும் சம்பந்தப்படாதபோது அவளுடைய மானம் போய்விடுமா? செய்யாத குற்றத்துக்கு அவள் தண்டனை அடைய வேண்டுமா? மனம் சம்பந்தப்படாதபோது வெறும் உடலுக்கு நேர்ந்த தீங்கினால் மானம் அழிந்துவிடுமென்றால் பிரசவத்துக்காக டாக்டரிடம் போகும் பெண்களெல்லாம்—

என் மனத்தில் எழுந்த அருவருப்பை வெளியே இழுத்தெடுத்துத் தூரவீசினேன், பரிதாபப்படவேண்டிய; பாராட்டப்படவேண்டிய என் மனைவியின் பெருமை என் நெஞ்செல்லாம் நிறைந்தது. மெதுவாக அவள் கைகளைப் பற்றி என் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டேன்.

பிறகு பொலீஸ் வந்தது. பேபி நோனாதான் அந்த உதவியைச் செய்தாளென்று பின்னால் தெரிந்துகொண்டேன். என்னவோ கஷ்டங்களெல்லாம் பட்டு, அகதி முகாமில் கிடந்துமுன்று எப்படியோ இங்கே வந்து சேர்ந்தோம்.....

ஃ ஃ ஃ

‘இப்பொழுது சொல்லுங்கள் மாஸ்டர். பலாத்காரத்தினால் ஒரு பெண்ணின் உடல் ஊறு செய்யப்பட்டால் அவள் மானம் அழிந்துவிடுமா? அதற்காக அவள் உயிரையும் அழித்துவிட வேண்டுமா?..... அப்படி உயிரை விட்டவளைப் பத்தினித் தெய்வமென்று கும்பிடவேண்டுமா? கணவன் இறந்தவுடன் உடன்கட்டை ஏறியவள்-அப்படிச் செய்வதே கற்புடைய மகளிர் கடமை என்ற சமூகக் கருத்தினால் உந்தப்பட்டு ஏற்றப்பட்டவள் பத்தினித் தெய்வமா,

அல்லது பகுத்தறிவற்ற சமுதாயத்துக்குப் பலியான பேதையா?..... சொல்லுங்கள் மாஸ்டர்...!”

கணபதி ஐயர் உணர்ச்சி மேலீட்டால் பொருமினார்.

“என்னை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் ஐயா! இப்படித்தான் பரம்பரை பரம்பரையாக இரத்தத்தில் ஊறிப் போன பல விஷயங்களைப்பற்றிச் சிந்திக்காமலே அபிப்பிராயம் கொண்டுவிடுகிறோம். நான்கூட எவ்வளவு முட்டாள்தனமாக அபிப்பிராயம் சொல்லிவிட்டேன்..... ஐயா, பகுத்தறிவு, பகுத்தறிவு என்று சொல்லிக்கொண்டு தேவையில்லாத விஷயங்களிலெல்லாம் வாய்விச்சு வீசுகிற பலரை எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உண்மையான ஒரு பகுத்தறிவு வாதியை இன்றைக்குக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்” என்று சொன்னார் மூர்த்தி மாஸ்டர். ஐயர் வீட்டுச் சுவரிலே இருந்த மகாத்மா காத்தியின் படம்— அதிலே ஐயரின் சாடை தெரிவதுபோலத் தோன்றிற்று மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு.

10. ஒரு கணம்

மேசையிலே வெள்ளைக் கடதாசி கிடக்க, ஒரு கையிலே பேனாவைத் தயாராக வைத்துக்கொண்டு—ஆனால் ஒன்றும் எழுதாமல், மற்றக் கையால் நாடியைத் தடவிக்கொண்டு கண் பார்த்ததை மனம் பார்க்காமல்—ஆமாம், கற்பனையுலகிலே மிதந்துகொண்டிருக்கிறாரே—

இவர் பெரிய எழுத்தாளர். இலங்கையில் மட்டுமன்றி, தமிழ் நாட்டிலுமே தமது சிறுகதைகளை உலவவிட்டுப் புகழ் பெற்றவர். 'சிற்றம்பலம்' என்று இவருடைய பெயரைச் சொன்னால் உங்களுக்குத் தெரியாது. இவருடைய வாழ்க்கையில் வந்துபோன இந்த 'ஒரு கணம்' நிகழ்ச்சி இவருக்குப் பெருமை தரத்தக்கதல்ல; ஆதலால் இவருடைய பிரசித்திபெற்ற புனைபெயரை இங்கே உபயோகப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை.

சிற்றம்பலம் என்ற இந்தப் பெயரும் இவருடைய சொந்தப் பெயரல்ல; இது 'ஒரு' பெயர்; புனை பெயரென்றே சொல்லலாம். இவர் எழுதிய ஒரு கதையில்— நூற்றுக்கணக்கான இவருடைய கதைகளில் நீங்கள் அதை எங்கே தேடிக்கண்டு பிடிக்கப் போகிறீர்கள்?— ஒரு கதையில் 'சிற்றம்பலம்' என்று ஒரு கதாபாத்திரம் வருகிறார். மிக நல்ல உயர்ந்த பாத்திரம். அதைப் படித்துவிட்டு அந்தச் சிற்றம்பலம் இவர்தான் என்று பூவழகி—

ஓ! பூவழகியைப்பற்றி இப்போது சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. பூவழகி, சிற்றம்பலம் வீட்டிற்குப் பக்கத்தின் இருப்பவள். அழகி; மென்மையானவள்; இனிமையானவள். அதோடு குறுகுறுப்பும், குறும்புத்தனமும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ரசிகத்தனமும் — அவளைச் சிற்றம்பலத்துக்கு

மிகவும் பிடிக்கும்; மிகவும் பிடிக்கும்!—இங்கே காதல் கூதல் ஒன்றுமில்லை. சிற்றம்பலம் கல்யாணமானவர்; நல்ல மனிதர்; பண்புள்ளவர். அவள் கண்ணிப்பெண் களங்கமில்லா நெஞ்சினள்.

இந்தப் பூவழகிதான் இவருக்குச் 'சிற்றம்பலம்' என்ற பெயரை வைத்தாள். அந்தக் கதாபாத்திரமாகத் தம்மை அவள் மதிப்பிடுவதுபற்றி. இவருக்குக் கொஞ்சம் பெருமையு மூண்டு.

சிற்றம்பலம் 'வெறும்' எழுத்தாளரல்லர்; அதாவது எழுதுவதை மட்டுமே தொழிலாகக் கொண்டவரல்லர். இவர் ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தர். எழுதுவது சொந்த மனத்திருப்திக்காக. ஆனாலும் அதன்மூலம் மாதம் ஐம்பது, நூறு என்று 'அன்பளிப்பு'களாகப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்.—அது ஒரு கௌரவமும்.

இப்பொழுது இந்த மாலைப் பொழுதிலே இவர் நரடியைத் தடவிக்கொண்டு கற்பனைக் குதிரையில் பறந்து கொண்டிருந்தது 'கதை'க்காகவல்ல. இங்கிருந்து இருபத்தைந்து மைல்களுக்கப்பால் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் இவர் பறந்துபோய் நிற்கிறார். அங்கே ஒரு வீட்டில் இவருடைய 'செல்லக்கிளி'—

இவருக்கு அவள் 'செல்லக்கிளி' 'மங்கையர்க்கரசு' என்ற அழகான பெயரை விட்டு விட்டு, 'செல்லக்கிளி' என்று கூப்பிடும்போது இவருடைய இதயத்தின் ஒலி அதிலே கேட்கும். 'மனைவியைத் தலையிலே தூக்கி வைத்திருக்கிறார்' என்று சிலர் கேலியாகச் சொன்னார்கள். 'ஓமோம், அவள் இதற்குத் தகுதியானவள்தான்' என்று இவர் மனதுக்குள்ளே பெருமைப்பட்டார்.

இவருடைய செல்லக்கிளிக்கு இது முதற் பிரசவம்—முதற் பிரசவமென்ன, முப்பதாவது பிரசவமாயிருந்தாலும்

அவள் தாய் வீட்டுக்குப் போயிருக்க வேண்டியவள்தான். சிற்றம்பலம் அவள்மீது உயிரையே வைத்திருந்தார் என்பதில் சிறிதளவும் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் வீட்டுக் காரியமென்று ஒரு துரும்பை எடுத்துப் போட்டறியாதவர். அவளை இங்கே வைத்துக்கொண்டு பத்திய பாகமாக எல்லாம் கவனிக்க இவருக்குத் தெரியாது. தெரிந்ததையும் உசாராய்ச்சி செய்கிற ஆளுமல்ல.

ஒரு மாதத்துக்கு முன்னால் மங்கையர்க்கரசி சுகமாக ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றுவிட்டாள். இதற்கிடையில் முன்று நாலு தரம் சிற்றம்பலம் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை போயிருந்த போது, விரைவில் தன்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி அவள் விண்ணப்பம் செய்திருந்தாள்.—பேதை அந்தச் சொகுசான இடத்தைவிட்டு விட்டு; இங்கே இந்த ஒரு துரும்பை எடுத்துப் போட்டறியாத கணவருடன் வந்துவிட்டு வேண்டுமென்று எதற்குத்தான் துருதுருக்கிறாளோ!

சிற்றம்பலத்துக்கும் இங்கே ஒரேயடியாய் 'வெறிச்' சென்று கிடந்தது. சில நேரங்களில் பைத்தியம் பிடித்த மாதிரியிருக்கும். இருந்தாலும் அவளுடைய நன்மையைக் கருதி இன்னும் சில வாரங்களுக்காவது அங்கே இருக்கக் கூட்டுமென்று நினைத்தார். இங்கே இவருக்குச் சாப்பாட்டுக் கரைச்சல் இல்லை. பக்கத்தில் பூவழகி வீட்டில் அதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத்தான் மங்கையர்க்கரசி போனாள். மத்தியானம் அலுவலகத்துக்குப் பக்கத்தில் எங்கேயோ சாப்பிட்டுக் கொள்வார். காலையும் மாலையும் பூவழகி கொண்டு வந்து கொடுத்து, இவர் சாப்பிடுகிறவரையும் கூட இருந்து இலக்கிய சர்ச்சை செய்துவிட்டுப் போவாள். சில நேரங்களில் சாப்பாடு முடிந்தாலும் சர்ச்சை முடியாது.

இப்போது, இந்த மாலைப்பொழுதிலே, இவர் நாடியைத் தடவிக்கொண்டு யோசித்து—ரசித்து எழுதிக் கொண்டிருப்பது ஒரு கடிதம்,—இவருடைய செல்லக்கிளிக்கு!

‘.....இங்கே வருவதற்கு என்ன அவசரம் இப்போது? என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு குறைவுமில்லை. இங்கே குழந்தையையும் வைத்துக்கொண்டு இங்கே தனியாகப் பெரிய கஷ்டமாக இருக்கும் உமக்கு! இன்னும் சில நாட்களாவது உவ்விடமிருந்து விட்டுப் பிறகு வரலாம். நான்நான் வாரந்தவறாமல், வந்து பார்க்குகிறேனே!...’

—இப்படி எழுதலாமா என்று மனதுக்குள்ளே சொல்லி ஒத்திகை பார்த்தார்.

‘கிளிக்!’

திடீரென்று மின்சார விளக்கின் ஒளி பளிச்சிட்டது.

சிற்றம்பலம் திடுக்கிட்டு ‘அந்த’ உலகத்திலிருந்து இந்த உலகத்திற்கு வந்து திரும்பிப் பார்த்தார்.

எதிரே—

பூவழகி!

கையிலே சாப்பாட்டுத் தட்டுடன் ஒரு வானத்து மோகினிபோலச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஏனோ, அவளைப் பார்த்ததும் அவரால் உடனே ஒன்றும் பேச முடியவில்லை.

‘என்ன, இருட்டியதுகூடத் தெரியாமல் ‘எழுத்து’ நடக்கிறதா?’—பூவழகி கேவியாகக் கேட்டாள்.

‘‘இல்லை. எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்...’’

‘‘நேற்றுச் சொன்னீர்களே, அந்தக்கதை—தொடங்கி விட்டீர்களா?’’

“இல்லை, இது வேறே!”

“வேறு கதையா?”

“இல்லை. வேறு விஷயம். கடிதம்—மங்கையரிக்கரசிக்கு,”

“ஓ!”

“என்ன, ஓ?”

“ஒவ்வொரு நாளும் எழுதுகிறீர்களே பக்கம் மக்கமாக..... ‘அவ’ கொடுத்து வைத்தவ. நீங்கள் சுவையாக எழுதுவீர்கள். எழுத்தாளரல்லவா?”

“உனக்கென்ன தெரியும்! அவ எழுதுகிற கடிதங்கள் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் தெரியுமா?”

“இருக்கும், உங்களுக்கு மட்டும்!”

சிற்றம்பலம் சிரித்தார்; பதில் சொல்லவில்லை.

இதற்கிடையில் சாப்பிடவும் தொடங்கிவிட்டார்.

பூவழகி சொன்னாள். “நீங்கள் ‘அகில’னின் ‘பாண்டிவிளக்’கைக் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும்!”

“படிக்காவிட்டால் விடமாட்டீர்போலிருக்கிறதே?”

“என் சினேகிதி ஒருத்தி ‘கல்கியில் வந்ததை எடுத்துக் கட்டி வைத்திருக்கிறாள். அதை இரவல் கேட்டிருக்கிறேன், உங்களுக்காக!”

“நன்றி...என் நண்பர்கள் சிலரும் அந்தக் கதையைப் பற்றிப் புகழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவர் அந்தக் கதையையே எனக்குச் சுருக்கிச் சொல்லிவிட்டார்!”

“அதை ஏன் கேட்டு வைத்தீர்கள்?...பிறகு படிக்கும் போது சுவை குறைந்து போகும்!”

“திருப்பித் திருப்பிப் படித்தாலும் சுவைக்கும் என் தாரர்களே!”

“ஓமோம், என்ன அருமையாக எழுதியிருக்கிறார்”...

“அதிலே கதாநாயகனுக்கு-அவன் பெயரென்ன?... ”

“தணிகாசலம்.”

“அந்தத் தணிகாசலத்திற்கு மூன்று நான்கு காதலிகளாமே?”

“கதையைப் படித்தீர்களானால் இப்படித் தணிகாசலத்தைக் கேலி செய்யத் தோன்றாது. ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் எந்த ஒரு ஆண்பிள்ளையும்...”

“ஆண்பிள்ளைகளைப்பற்றி அதிகம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறீரா...”—சிற்றம்பலம் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் தெரிந்தது கேலியா, அசடா? அவர் தொடர்ந்து சொன்னார்: “அந்தப் பெண்களில் ஒருத்தி முக்கியமானவள்—ஒரு ரசிகையாமே?”

“ஓமோம், பாவம்...”

“அவளைப்பற்றி அந்த நண்பர் சொன்னபோது எனக்கு உம்முடைய நினைவுதான் வந்தது...” இதைச் சொன்னபோது அந்தக் கதாநாயகன்—எழுத்தாளன் தணிகாசலமாகத் தம்மையே நினைத்துப்பார்த்தார் சிற்றம்பலம். மறு நிமிஷம் ‘சை!’ என்று உள்ளத்தை உதறி அந்த நினைவைக் கலைத்தார்.

“சும்மா போங்கள், உங்களுக்குக் கேலிதான்” என்று பூவழகி முகத்தை நெளித்தாள். சிற்றம்பலம் சாப்பிட்டு முடித்து தட்டில் கையைக் கழுவியவர், நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தார். அவருக்கு எதிரே மேசையில் சாடையாகச் சாய்ந்துகொண்டு அவள் நின்ற அழகு.....கதை பேசும் அவளுடைய கண்கள்; பட்டுப்போன்ற அழகிய கன்னங்கள்; இனிய உதடுகள்.....இவை இவை அவரை என்ன செய்கின்றன...?

சிற்றம்பலம் சடாரென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, வேறு ஏதாவது கதைக்கலாமென்று மூயற்

ஒரு கணம்

சித்தார். என்னவோ உடம்பெல்லாம் பதறுவதுபோன்ற ஒரு உணர்ச்சி; உடம்பல்ல. உள் மனந்தான் பதறிக்கொண்டிருந்தது...

சிற்றம்பலத்தின் இதயத்திலே இப்படி ஒரு புகைப் படலம் பொங்கி எழுந்து குமுறுவதைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாத பூவழகி, தன்னுடைய தோற்றத்திலே இப்படித் திடீரென்று ஒரு 'கவர்ச்சி' சிற்றம்பலத்தின் கண்களுக்குத் தெரிவதைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாத பூவழகி சொன்னாள்: "போன கிழமை நானும் தங்கமும் சேர்ந்து போட்டோ எடுத்தோமென்று சொன்னேல்லவா? அந்தப் போட்டோ இன்றைக்கு வந்திருக்கிறது..."

"எங்கே பார்ப்போம்" என்று வாய் திறந்து கேட்கச் சிற்றம்பலத்தினால் முடியவில்லை. குரல் நடுங்குமோ என்ற பயம். பேசாமல் கையை நீட்டினார்.

பூவழகியும் படத்தை நீட்டினாள்,

சிற்றம்பலம் அதை வாங்கியபோது—

நிச்சயமாக அவர் வேண்டுமென்று செய்யவில்லை. கை பதறிக்கொண்டிருந்ததாலோ — தற்செயலாகவோ அவளுடைய விரல்களோடு அவருடைய விரல்கள் உராய்ந்தன.

அவர் கையை எடுக்கவில்லை.

அவளால் எடுக்க முடியவில்லை.

அவளுடைய முகத்தை அவர் பார்க்கவில்லை. குனிந்து அந்த மெல்லிய அழகிய விரல்களைப் பார்த்தார். அவற்றை மெதுவாகப் பற்றினார். குனிந்து முத்தமிட்டார்...

முத்தமிட்டுவிட்டு நிமிர்ந்தவர், பூவழகியின் முகத்தைச் சந்தித்தபோது—

ஐயோ!

உதயத் தாமரை இப்படி உருக்குலைந்துவிட்டதே! அந்த முகத்தில் அவர் கண்ட உணர்ச்சிகள்.....

உணர்ச்சியர்!

உணர்ச்சி எங்கேயிருந்தது? அதன் உயிரே போய் விட்டதே!

அதைப் பார்க்க முடியாமல் படாரென்று முகத்தை மேசைமேல் கைகளுக்கிடையில் புதைத்துவிட்டார்.

பூவழகி—

அவளுடைய நிலை அசாதாரணமானது. இரத்த ஓட்டமே நின்றுவிட்டதுபோலத் தோன்றிற்று.

தானே தடவி வளர்த்த பசு என்றாவது ஒருநாள் புலியாக மாறிக் கடித்துவிட முடியுமா?

என்ன இது!

அவருடைய பிடியிலிருந்து விடுபட்ட கையினால், அவருடைய கன்னத்தில் 'ஒன்று' வைக்க அவளால் முடியவில்லை. வைக்கக்கூடியவள்தான்; ஆனால் அவரிடமா!

'பேயே, பிசாசே!' என்று அவளால் ஏச முடியவில்லை. ஏசக்கூடியவள்தான்; ஆனால் அவரிடமா!

உணவு கொண்டுவந்த பாத்திரங்களை அவளுடைய கைகள் ஒன்று சேர்த்தன.

"நான் போய் வருகிறேன்" என்று அவளுடைய வாய் சொல்லிற்று

அவருக்கு அது கேட்டதோ?

அவள் போய் விட்டாள்.

ஃ

ஃ

ஃ

கதை எப்படி முடியப்போகிறதென்று எனக்குத் தெரியும்!" என்றாள் கயல்விழி. இதுவரை அவள் இந்தக் கதையை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"எப்படி?" என்று கேட்டான் இளங்கோ. அவன் தான் இதை எழுதிக்கொண்டிருந்தவன்.

“கு. ப. ரா. எழுதியிருக்கிறாரே ,மோகினி மயக்க’
மோ என்னவோ என்று ஒரு சிறு கதை. அதிலே ஒரு
பெண். அடுத்த வீட்டுப் பெயன் ஒருவன்; அவளை மாமி
மாமி என்று அழைக்கிறவன். ஒருநாள் அவள் ஊஞ்சலிலே
ஓய்யாரமாக உட்கார்ந்திருக்க, அந்த இளைஞன் வந்து
எதிரே இருந்த ரவிவர்மா படத்து மோஹினி போல அவள்
இருக்கிறாளென்று சொல்ல. அவளுடைய உள்ளத்திலும்
ஒரு சலனம் ஏற்பட்டு, ‘நெற்றியில் பொட்டு வைத்திருக்
கிறேனா பார், என்று கேட்கிறாள்; அவன் அவளை நெருங்
கியபோது.....எப்படியோ திடீரென்று மாயை விடுபட்டு
அவன் திரும்பி ஓடி விடுகிறான் — அந்த இருவரும் இனி
மேல் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்க மாட்டார்கள். சந்திக்க
விரும்பமாட்டார்கள், என்ற தத்துவத்துடன் கதை முடி
கிறது. உங்கள் கதைக்கும் வேறு கதி ஏது?’”

“கொஞ்சம் பொறு. ‘கு. ப. ரா. ஒரு கோணத்தி
விருந்து பார்த்தார். வேறு கோணங்களும் இருக்கின்றன’
என்று சொல்லிவிட்டு இளங்கோ எழுதத் தொடங்கினான்.

ஃ

ஃ

ஃ

மேசையீது விழுந்த சிற்றம்பலத்தின் தலை வெகு
நேரம் அப்படியே கிடந்தது. அது கனத்து இருண்டு பெரும்
பாரமாகத் தோன்றிற்று.

அவரீது அவரே கொண்ட வெறுப்பு ‘ச்சி’...என்று
இரண்டு மூன்று தரம் வாய்வழியே வெடித்தது. ஒவ்வொரு
தரமும் தலையைத்தூக்கி மறுபடியும் மேசையீது கிடந்த
கைகள் மீது மோதிக்கொண்டார்.

வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு எழுந்து அறைக்குள்ளா
கவே அங்கு மிங்குமாக நடந்தார்: மீண்டும் அறைக்கு வந்

தார். எங்கேங்கே நடந்து திரிந்தாரென்பது அவருக்கு நினைவில்லை.

வேதனைக் குவியல்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக அவர் எங்கேயோ ஓடிக்கொண்டிருந்தார்; கால்கள் அங்கு மிங்குமாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன.

‘ஐயையோ, நானா இதைச் செய்தேன்! நானா? நான் தானா?...’

கைகள் தலைமயிசைப் பற்றி இழுத்துச் சிதறிவிட்டிருந்தன. அழுது அழுது கண்கள் வீங்கிவிட்டன.

‘செல்லக்கிளி இதை அறிந்தால்—

‘அவள் என்னைத் தேவாதி தேவனாக நினைத்திருக்கிறாளே; நான் நாயினும் கேடாகி நிற்கிறேனே’

அவர் உடம்பு நடுங்கி நெளிந்தது.

பூவழகி—

‘அவள் என்னை இலட்சிய மனிதனாக எண்ணியிருந்தாளே ஆண் குலத்தையே அவள் நம்பாதபடி செய்து விட்டேனே!...’

‘ஏன் செய்தேன்?’

‘அவளுடைய பெண்மையைச் சூறையாட வேண்டுமென்ற வெறி எனக்கு ஏற்பட்டதா?’

‘இல்லை; ஒருபோதும் இல்லை!’

‘பின்?’

‘ஒரு அன்பான குழந்தையை — அழகான குழந்தையை அணைத்துக் கொள்கிறோமே, அப்படியா?’

‘அல்ல; அப்படியும்ல்ல!’

‘பின்?’

‘என்னவோ ஒன்றும் புரியவில்லை. உள்ளுணர்ச்சி எப்படியிருந்தபோதிலும் வெளிப் பார்வைக்கு.....’

‘கடவுளே, நான் ஏன் அப்படி நடந்தேன்? நானா? நான்தானா?’

நல்லவேளை! எப்படியோ கடைசியில் நித்திரை என்ற நிம்மதி உலகத்திலே சிற்றம்பலம் புகுந்துவிட்டார். இல்லா விட்டால் முளை கலங்கியிருக்கும்!

ஃ

ஃ

ஃ

அடுத்தநாட் காலை பூவழகி சரப்பாடு கொண்டுவந்த போது—

சிற்றம்பலம் திகைத்துப் போனார். அவர் அவளைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவளுடைய முகத்தில் வழக்கமான—களங்கமற்ற அதே புன்சிரிப்பு.

சிற்றம்பலத்தினால் அவளுடைய முகத்தை எதிர் கொள்ள முடியவில்லை. கொஞ்ச நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு, எங்கேயோ பார்த்தபடி “என்னை மன்னித்துவிட்டீரா?” என்று கேட்டார்.

“முதலில் என்னால் தாங்க முடியவில்லை. இரவு வெகு நேரம்வரை அதைப்பற்றியே மனத்தை அலட்டிக்கொண்டிருந்தேன். விடிந்து கண் விழித்தபோது மனமும் தெளிந்தது...”

நன்றிப் பெருக்காலோ என்னவோ சிற்றம்பலத்தின் கண்கள் கலங்கி, நீரால் நிறைந்தன. தளதளத்த குரலில் அவர் சொன்னார்: “ஓமோம். அது நானல்ல...அந்தக் கயவனை அடுத்த கணமே கொன்று தீர்த்துவிட்டேன், இனிமேல் எழுந்திருக்க முடியாதபடி!”

“நானும்...அந்த ‘ஒரு கண’த்தை என்னுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியிலிருந்து எடுத்துத் தூர விசிவிட்டேன்...

விட்டுத் தள்ளுங்கள்; இனி அந்தப் பேச்சு வேண்டாம்; நினைக்கவும் வேண்டாம்.''

சிற்றம்பலம் நிமிர்ந்து அவனாடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தார். ஒளியைக் கண்டதும் ஓடிவிடும் இருளைப்போல அவருடைய உள்ளத்தில் கவிந்திருந்த இருளெல்லாம் மறைந்து ஒரு நிறைவு ஏற்பட்டது.

அன்று அவர் தமது மண்ணவிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 'செல்லக்கிளி, இனி என்னால் உம்மைப் பிரிந்திருக்க முடியாது. அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வருவேன்; புறப்பட்டு வர ஆயத்தமாக இரும்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

11. புதுயுகப் பெண்

அத்தப் பெரிய வீட்டின் மரண அமைதியைக் கலைத்துக்கொண்டு சுவர்க்கடிகாரம் ஓலமிட்டது. இரவு மணி பதினொன்று. சமையற்கார 'ஆயா'வும் வேலைக்காரப் பையனுங்கூடத் தூங்கிவிட்டார்கள்.

கடிகாரத்தின் 'டிக் டிக்' ஓசை பெரிதாக கொதித்துப் பொங்கிய அந்த வீட்டு 'எஜமானி'யின் இதயத் துடிப்புப் போலக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. தானேதான் அந்த வீட்டு 'எஜமானி' என்று நினைத்தபோது அந்த நிலையிலும் கண்மணிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

சிரிப்பா அது? இதயக் குமுறலில் வெடித்த குமிழி.

அந்த நகரத்திலேயே செல்வாக்கான, 'கௌரவமான' குடும்பங்களில் அவளுடைய குடும்பமும் ஒன்று. அவளுடைய கணவர் முகாந்திரம் நல்லநாதர் என்றால்—ஆகா, எவ்வளவு பெரிய மனிதர்!

நல்லநாதர் செல்வத்திலும் செல்வாக்கிலும் பெரிய மனிதரல்லர்; வயதாலும் பெரிய மனிதர்தான். அவருக்கு வயது நாற்பத்தைந்து. ஆனால் ஏழைத் தமிழாசிரியரின் பெண்ணாகப் பிறந்த கண்மணியினால் அவரோடு சேர்ந்து 'பெரிய மனுஷி'யாக வாழ முடியவில்லை. அந்தப் பேதைக்கு வயது இருபத்தொன்றுதான். இரண்டாந்தாரந்தான். அதனாலென்ன, எவ்வளவு பெரிய மனிதர்! எவ்வளவு கௌரவம். செல்வம்! அவளே முழு மனத்தோடு விரும்பித் தானே—அதாவது காதலித்து?—முகாந்திரத்தாரைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டாள்!

இப்போது இரவு. இரவு பதினொரு மணிக்குப் பிறகு—

அந்த அருமைக் காதலனின் நல்வரவுக்காகக் காத்துக் கிடக்கிறாள் இந்தக் 'காதலி.'

ஆனால், இவளுடைய இதயம் ஏன் கொதிக்கிறது? இந்தப் பெரிய வீடு முழுவதும் இவளுடைய பெருமூச்சின் காற்று நிரம்பிப் புழுங்குவதேன்? மூன்றே வருட இல்வாழ்வுக்குள் முப்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்துவிட்டவள்போல இவள் சலித்துக்கொள்ளுவதேன்? ஏன், ஏன்? —

'நாற்பத்தைந்து வயதுக் கணவனுக்கு இருபத்தொரு வயது மனைவி' என்றதும், அவளுடைய பெருமூச்சுக்கு இளம் கதாசிரியர்கள் வேறு காரணம் கற்பிக்கக் கூடும். கெம்பீர நடைபோடும் அந்த அரபிக் குதிரையின் லகாளை அவள் கணவனால் சரியாகப் பிடிக்க முடியவில்லை என்று சொல்வார்கள்; அவளுடைய உடற் பசியைத் தீர்க்க அவரால் முடியவில்லை என்று எழுதுவார்கள். உண்மை அப்படி அல்ல. உலகில் எத்தனை எத்தனையோ விதமான மனிதர்களைப் பார்த்த பிறகு இந்த உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளத் தான் வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையில் அவளுடைய உடல் பசித்து ஏங்கவில்லை. அந்தப் பசி எப்போதோ செத்துவிட்டது! அவள் முன்பு எதிர்பார்த்தது கணவனின் அன்பு, ஆதரவு. இப்போது அதைக்கூடக் கேட்கவில்லை. ஒரு சாதாரண மனிதத் தன்மையை மட்டுமே அவரிடம் வேண்டி நிற்கிறாள். அதுகூடக் கிடைக்காதபடியால்தான் அவளுடைய உள்ளம் குமைகிறது; கொதிக்கிறது; பெருமூச்சுப் பிறக்கிறது,

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னால்—

அப்போது கண்மணியும் இன்பக் கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்தவள் தான். அவள் நல்ல அழகி. அவளைச் சிறு குழந்தையாகவே விட்டுவிட்டு மறைந்துபோன தாயாரின் மறு உருவமென்று தகப்பனார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறாள்.

அவளுடைய அறிவும் பண்பும் இறக்கின்றனவே, அவற்றை அவள் தகப்பனார்—ஏரம்பு வாத்தியாயர்— நானாக்கு நாள் மெல்ல மெல்ல அவளிடம் புகுத்தி வைத்திருந்தார்.

ஏரம்பு வாத்தியாரை 'ஏழைத் தமிழாசிரியர்' என்று நான் குறிப்பிட்டதற்காகத் தமிழாசிரியர்கள் மன்னிக்க வேண்டும். அவர் இக்காலத்து ஆசிரியரல்லர்; அவருடைய காலத்தில் 'சம்பள உயர்வுப்போராட்டம்' என்பது கதைகளில் கூட வந்ததில்லை. ஓய்வு நேரத்தில் 'பிசினஸ்' செய்கிற வித்தையையும் அவர் கற்றவரல்லர்; ஐந்து பரப்பு நிலத்தைக் கொத்திப் பார்த்திருக்கிறார். ஏதோ கொஞ்ச நெல் விளைந்ததே தவிரப் பொன் விளையவில்லை. இந்த நிலையில் தராதரப்பத்திரமற்ற ஏரம்பு வாத்தியாரை 'ஏழைத் தமிழாசிரியர்' என்று சொல்லாமல் வேறென்ன செய்வது?

ஏரம்பு வெறும் பணத்தினால் ஏழையே தவிர, அறிவுச் செல்வத்திலே திளைத்தவர். அவருடைய அருமை மகள் கண்மணியும் அந்தச் செல்வக்கடலிலே நீச்சலடித்தாள். பாடசாலை மாணவர் சங்கத்திலே 'பேச்சு' என்ற நிகழ்ச்சியிலே பங்கு கொள்ளத் தொடங்கிய அவள், தன்னுடைய பதினேழாவது வயதிலே சமூகத்தொண்டுச் சங்கங்களின் ஆண்டு விழாக்களிலே சொற்பொழிவாற்றுமளவுக்கு முன் வந்துவிட்டாள், கூட்டங்களிலே அவள் வெறுமனே பாடம் ஒப்புவிப்பதில்லை. அவள் உள்ளத்திலே உண்மை ஒளி இருந்ததனாலே அவள் வாக்கினிலும் ஒளி பிறந்தது. பொது மக்கள், அறிஞர்கள், பெரியோர்களின் மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள் அவளை மேலும் மேலும் உயர்த்தின.

—அந்தக் காலத்திலே ஒருநாள்—

பாரதி விழாவிலே கண்மணி சொற்பொழிவாற்றினான்; முகாந்திரம் நல்லநாதர் அந்த விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார். அன்று அவள்மீது அவர் வைத்த கண்—

அவளுடைய கழுத்தில் தாலியைக் கட்டுகிறவரையும் அவர் ஓயவேயில்லை!

நல்லநாதரின் விருப்பத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் முதலில் கண்மணி திடுக்கிட்டாள். எரிச்சலும் வெறுப்பும் கூட வந்தன. பிறகு மெல்ல ஆறுதலாக யோசித்துப் பார்த்த போது, அவளுடைய குடும்பத்தின் வறுமை; தம்பி தங்கைகளின் எதிர்காலம்; ஏன், அவளுடைய எதிர்காலத்தையுமே சிந்தித்துப் பார்த்தபோது, தேடிவந்த சந்தர்ப்பத்தினை நழுவ விடுவது புத்திசாவித்தனமாகத் தோன்றவில்லை. அதோடு, நல்லநாதர் எவ்வளவு நல்லவராக, கண்ணியமானவராகத் தோன்றுகிறார். சமூக விழாக்களிலே பங்கு பற்றுகிறவர்—தலைமை தாங்குகிறவர் நிச்சயம் நல்லவராக, பரந்த மனப்பான்மையுள்ளவராக இருப்பாரென்றே அவள் நம்பினாள்.

பேதை! பிரமுகத்தனம் செய்யும் பெரிய மனிதருக்குள் வெறும் சுயநலம், சுயநலம், சுயநலமாகவே புழுத்துக் கிடப்பதை அவள் அறியவில்லை. அவள் புத்தகங்களைப் படித்திருந்தாள்; பரந்த உலகத்தைப் படிக்கவில்லை. படித்தவர்களையெல்லாம் பண்பாளர்களென்று நம்பினாள்; அவர்களுள்ளே வெறும் பதர்களும் கிடப்பதை அவள் அறிந்ததில்லை.

கண்மணியின் சம்மதம் கிடைத்ததும் வெகு விரைவிலேயே திருமணம் நடந்துவிட்டது. எதிர்ப்பதற்கு ஏரம்பு வாத்தியாரிடம் மனம் இருந்ததே தவிர, சக்தி இல்லையே!

திருமணம் நடந்த பிறகு—

வெகு விரைவிலேயே கண்மணி உலகத்தையும் படித்து விட்டாள்!

'சீவகாருண்ய'த்தைப் பற்றிக் கூட்டங்களிலே சொற்பொழிவாற்றுகிற முகாந்திரத்தார் சனிக்கிழமை முழுருவதற்கு ஆயத்தம் செய்கிறபோது, 'அம்மே அம்மே!' என்று மரண ஓலமிடும் ஆட்டுக்கூடாவின் கதறலைக் கேட்டாள்.

மதுவிலக்கின் அவசியத்தைப்பற்றிப் பத்திரிகைகளுக்கு அறிக்கைகள் விடுகிற 'பீரமுகர்', 'விறண்டி' இல்லாமல் உயிர் வாழ முடியாத நிலையிலிருப்பதைக் கண்டாள்.

இவற்றுக்கு மேலாக—

'பெண்ணுரிமை' பற்றிப் பொதுக்கூட்டத்திலே ஞானமொழிபுகிற பெரிய மனிதர், 'கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார்—இரு கட்சிக்கும் அஃதைப் பொதுவில் வைப்போம்' என்று கர்ச்சிக்கின்ற கனவான், சொந்த வாழ்க்கையிலே நடந்துகொள்ளும் கேவலத்தைப் பார்த்தபோது—

கண்மணி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அவள் அழகி; அதோடு இளமை அவளுக்கு மெருகிட்டிருந்தது.

நல்லநாதருக்கு அவளுடைய அழகும் இளமையும் ஏன் தெரியவில்லை? அவைகள் ஏன் அவரைக் கவரவில்லை? அவளைவிட முதியவர்களான, அவளைவிட அழகில் குறைந்தவர்களான பிற பெண்களை அவர் தேடி ஓடுவதென்?

ஆம், அவள் அவர் 'மனைவி'!

வீட்டிலே இரும்புப் பெட்டிக்குள் கிடக்கும் அசல் வவா மாலையைவிட தெருவிலே போகிறவள் அணிந்திருக்கும் போலி முத்து மாலையைப் பார்த்து ஆசைப்படுகிற சில பெண்கள் உண்டல்லவா! அதே மாதிரித்தான் சில ஆண்

களும். வீட்டிலே அழகான மயில் இருக்க, அதை விட்டு விட்டுத் தெருவிலே போகிற வான்கோழியைப் பார்த்து வாயைப் பிளப்பார்கள்! திருவாளர் நல்லநாதரும் இந்தத் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்தான்!

“டிங்!”

மணி பதினொன்றரை.

‘இவருக்காக நான் ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? நான் ஒருத்தி இருக்கிறேன்—நானும் இரத்தமும் சதையும் உணர்ச்சியும் சேர்ந்த ஓர் உயிர்ப்பிண்டம் என்ற எண்ணம் சிறிதுகூட இல்லாமல் சுற்றித் திரிகிற இவருக்காக நான் ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்?’

எழுந்துபோய்ப் படுக்கையில் விழுந்தாள் கண்மணி.

வெறும் உடம்பைத்தான் படுக்கவைக்க முடிந்ததே தவிர, உள்ளத்தைப் படுக்கவைக்க முடியவில்லையே!

உணர்ச்சி குழறிக் கொப்பளித்தது.

ஒரு விபரீதமான சிந்தனை.

‘இவருக்காக நான் ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? இன்று மட்டுமல்ல, எப்போதுமே—எப்போதுமே ஏன் வாழ வேண்டும்?’

கண்மணி எழுந்தாள். நல்லநாதரின் மேசையண்டை போய் ஒரு கணம் தாமதித்தாள். பிறகு வெறி பிடித்தவள் போலச் சடாரென்று அதன் லாச்சிகளில் ஒன்றைத் திறந்து கையை விட்டு எதையோ எடுத்தாள்.

அது ஒரு கைத்துப்பாக்கி—‘நிவோல்வர்!’

தன் நெற்றிப் பொட்டிலே அதன் முனையை வைத்து அழுத்தினாள்.

புது யுகப் பெண்

163

மறுகணம்.....

‘கிர்-ர்-ர்.....’ என்ற மோட்டார்ச் சத்தம்—நல்லநாதர் வந்துவிட்டார்!

கண்மணி இந்த உலகத்துக்கு வந்துவிட்டாள். என்ன செய்கிறேனென்ற உணர்ச்சியில்லாமலே துப்பாக்கியை இருந்த இடத்தில் வைத்து லாச்சியை மூடினாள். பிறகு வாசலை நோக்கி நடந்தாள்.

வாசலில்—

நல்லநாதர் தனியாக வரவில்லை. எவனோ ஒரு ‘சித்திராங்கி’ அவரை நெருங்கி அணைத்துக்கொண்டு வந்தாள்!

கண்மணிக்கு உடம்பிலுள்ள இரத்தமெல்லாம் உறைந்து விட்டது போன்ற உணர்ச்சி.

நிலைமை இவ்வளவுக்கு வந்துவிட்டதா!

அவளுடைய வீட்டுக்கு, அவளுடைய கணவன், அவளுடைய கண்ணெதிரில், மாளாளமற்ற வேசையை அணைத்துக்கொண்டு வருவதா?

இதையும் பார்த்துக்கொண்டு ‘கணவனே கண் கண்ட தெய்வம்’ என்று இருந்துவிட வேண்டியதுதானா? ‘பொறுமையே பெண்ணின் அணிகலன்’ என்ற பொன் மொழி இந்த இடத்திலும் பொன் மொழிதானா?

ஈ!

நல்லநாதரின் வெறியைத் துச்சமென்று சொல்லக் கூடியதாக கண்மணிக்கு வெறி வந்துவிட்டது!

இந்த யுகத்தில் ‘நளாயினி’க்கு இடயில்லை.

கண்மணி மறைந்து, ‘கண்ணகி’ உதித்துவிட்டாள்!

‘நில்லுங்கள்!’

அவள் போட்ட சத்தம் அந்த மயக்க நிலைமையும் நல்ல நாதரின் நெஞ்சிலே அடித்தது. அந்தத் தேவடியாள் திடுக்கிட்டு அவருக்குப்பின்னால் இடந்தேடினாள்.

நல்லநாதர் கண்ணை திமிர்த்திப் பார்த்தார்.

“நீயா? உனக்கு என்ன வந்தது? பேசாமல் போய்ப் படு!”

கண்மணியின் உதடுகளைப் பிய்த்துக்கொண்டு வார்த்தைகள் வெளிவருவது கஷ்டமாக இருந்தது. வெடித்து வெடித்துச் சொன்னாள்:

“நீ.....நீங்கள்.....அவளைக்கொண்டு இங்கே துழைய முடியாது!”

“த்தூ!.....சனியனே!.....என் குரைக்கிறாய்?..... என்ன செய்து விடுவாய்?!”—‘அவ’ளையும் இழுத்துக் கொண்டு நல்லநாதர் முன்னுக்கு வந்தார். கண்மணி இரு கைகளையும் அகல விரித்து மறித்தாள்.

‘பளாரி’ என்று அவள் கன்னத்தில் ஒரு அடி!

ஒரு நிமிஷம்—அதற்குள் எவ்வளவோ உணர்ச்சிக் கொதிப்புகள்.

கண்மணி விடு விடென்று உள்ளே ஓடினாள்.

தோற்றுவிட்டாளா? பாரதியுக் பெண், பழங்காலத்துக்குப் போய்விட்டாளா?.....

இல்லை. இதோ திரும்பி வருகிறாள். அவள் கையில் அந்தத்துப்பாக்கி! நல்லநாதரின் மார்புக்கு நேரே அதன் முனை!

நல்லநாதர் கெக்கட்டம் போட்டுச் சிரித்தார்.

அந்த வெறி மயக்கத்திலும் கூட, ‘தமிழ்நாட்டுப் பத்தினிப் பெண் கொண்ட கணவனையே சுட்டுக் கொல்

வாளா?' என்ற—இரத்தத்தில் ஊறிப்போன—நம்பிக்கை அவருக்கு.

‘சுடடி! சுடடி!.....உம்.....என்ன தாமதம்?..... சுடடி!.....’ அவர் மீண்டும் நகைத்துக்கொண்டே, கூட வந்தவளை நெருக்கமாக இழுத்து அணைத்து அவன் கன்னத்தில்.....

டுமீல்!

ஆம். கண்மணி சுட்டுவிட்டாள்!

[கண்மணி! உன்னை என்னுடைய ‘கதாநாயகி’ என்று சொல்வதில் எவ்வளவு பெருமைப்படுகிறேன் தெரியுமா?

நீ சுட்டது நல்லநாதரை மட்டுமல்ல; ‘கணவன் என்ன தான் கொடுமை செய்தாலும்’ அவள் பாதத்தைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துப் பூசை செய்யவேண்டுமென்ற புராணக் கொடுமையை மல்லவா சுட்டுவிட்டாய்!]

12. வாத்தியார் அழுதார்

பள்ளிக்கூடம் விடுகிற நேரம். நாலாம் வகுப்புக்குக் கடைசிப்பாடம் வரைதல். முருகேசு உபாத்தியாயர் கரும் பலகையில் ஒரு பெரிய பூசினிக்காயின் படம் வரைந்திருந்தார். அதைப்பார்த்து மாணவர்கள் கொப்பிகளில் வரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சுந்தரம் அந்த வகுப்பிலேயே முதலாம் பிள்ளை. அவனுடைய 'ஆட்டுப் புழுக்கைப்' பென்சிலாலே ஒருமாதிரி பூசினிக்காய்க்கு உருவம் போட்டுவிட்டான். அதன் ஒருபக்கம், மற்றப்பக்கத்திலும் பார்க்கக் கொஞ்சம் 'வண்டி' வைத்து விட்டாற் போலிருந்தது. அழித்துக் கீறலாமென்றால் அவனிடம் றப்பர் இல்லை. பக்கத்திலிருந்த 'தாமோரி' யிடம் இரவல் கேட்டான், தாமோரி, தன்னுடைய பெரிய 'ஆர்ட்டிஸ்ட் றோய்ங்' கொப்பியிலே புத்தம்புதிய வீனஸ் பென்சிலால், பூசினிக்காயென்று நினைத்துக்கொண்டு பனங்காய் மாதிரி ஏதோ ஒரு உருவம் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். சுந்தரம் வடிவாகக் கீறியிருப்பதைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. ஒரு பக்கம் கொஞ்சம் வண்டியாக இருப்பதையும் சுந்தரம் அழித்துத் திருத்துவதை அவன் பொறுப்பானா? "போடா! என்னுடைய றப்பர் தேய்ஞ்சபோம்; நான் தரமாட்டேன்" என்றான்.

சுந்தரம் விரலிலே சாடையாக எச்சியைத் தொட்டு பிழையான கோட்டை அழிக்க முயன்றான். இதுகூடப் பொறுக்கவில்லை தாமோரிக்கு. டக்கென்று எழுந்து, "வாத்தியார்!" என்று ஒரு பெரிய சத்தம் போட்டான்.

மத்தியான இலவச போசனத்தை அரசாங்கத்தார் நிறுத்தப் போவதைப்பற்றிப் பத்திரிகையிலே வாசித்துக் கொண்டிருந்த உபாத்தியாயர் தாமோரி போட்ட சத்தத்தில் நிமிர்ந்து "என்னது?" என்றார்.

வாத்தியார் அமுதார்

167

“வாத்தியார், இங்கே சுந்தரம்..... எச்சிலைத் தொட்டுப் படத்தை அழிக்கிறான்!”

முருகேசு உபாத்தியாயர் அந்த ஊர் மனுஷர்தான். அவருக்குப் பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையான தாமோரியையும் தெரியும்; தந்தையை இழந்தவுடன் ஏழைப் பிள்ளையாகி விட்ட சுந்தரத்தையும் தெரியும். அதோடு இருவரின் குணத்தையும் நன்றாக அறிவார்.

“இங்கே வா சுந்தரம்!” என்றார்.

படபடக்கும் நெஞ்சோடும், அதைப் பிரதிபலிக்கும் முகத்தோடும், இயற்கையாகவே மெலிந்த உடம்போடும் சுந்தரம் வந்தான்.

“நீ எச்சில் தொட்டு அழித்தாயா?”

சுந்தரம் பதில் சொல்லுமுன்பே தாமோரி எழும்பி, “நான் பார்த்தேன் வாத்தியார்!” என்றான்.

“நீ இரடா அங்கே! உன்னை யாரடா கூப்பிட்டது?” என்று விழித்துப் பார்த்த உபாத்தியாயரின் கண்ணில் பொறி பறந்தது! அதைப் பார்த்ததும் சுந்தரத்தின் உடம்பு பதறத்தொடங்கிவிட்டது.

ஆனால் திரும்பிச் சுந்தரத்தைப் பார்த்த உபாத்தியாயரின் முகத்தில் கருணை தவழ்ந்தது, “இங்கே வா, சுந்தரம்” என்று அவனைப் பக்கத்தில் கூப்பிட்டு முதுகில் லேசாகத் தட்டினார். “நீ எச்சில் போட்டாயா?” என்றார்.

“என்னிடம் றப்பர் இல்லை வாத்தியார்; அம்மாவிடம் காசும் இல்லை!” என்ற சுந்தரத்தின் கண்ணில் நீர் நிறைந்துவிட்டது.

“றப்பர் இல்லாவிட்டால் எச்சில் போடக்கூடாது.....” என்றார் உபாத்தியாயர். ஆனால் வேறு என்ன செய்யச் சொல்லலாம் என்று யோசித்தவருக்கு ஒரு யோசனையும் ஓடவில்லை. குனிந்து பார்த்தவர் சுந்தரத்தினுடைய கால்சட்டைப் பையுக்குள்ளே என்னவோ மொத்த

மாகத் தள்ளிக்கொண்டு கிடப்பதைக் கவனித்தார்: “கால் சட்டைப் பையுக்குள்ளே என்ன வைத்திருக்கிறாய்?”

சுந்தரம் பரிதாபமாக உபாத்தியாயரைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை அவரை என்னவோ செய்தது. “ஏன் பயப்படுகிறாய்? நீ நல்ல பையன்; பிழையான காரியம் செய்யமாட்டாய். பயப்படாமல் சொல்லு!” என்றார்.

சுந்தரம் அப்போதும் பதில் சொல்லவில்லை. தலையைக் குனிந்தான். பொல பொலவென்று நாலு சொட்டுக் கண்ணீர் அவன் காலடியில் விழுந்தது. உபாத்தியாயர் அவனை இன்னும் கிட்ட இழுத்து அவன் முதுகைத் தடவிக்கொடுத்து “அழாதே சுந்தரம். அதற்குள்ளே என்ன, புத்தகமா?” என்றார்.

சுந்தரம் இல்லையென்று தலையசைத்தான். பிறகு துடித்துக் கொண்டிருந்த உதடுகளைக் கஷ்டத்துடன் திறந்து மெதுவாக, “வாத்தியார்.....அது.....அது..... கொஞ்சப் பாண்!” என்றான்.

“ஏன், நீ சாப்பிடவில்லையா?... பசிக்கவில்லையா?”

“கூப்பன் அரிசி விலை கூடிப்போச்சென்று அம்மா அரிசி வாங்கவில்லை. வீட்டிலே இருக்கிற தங்கச்சிக்கு சாப்பிடக் கொடுக்கத்தான் அதை வைத்திருக்கிறேன்...”

‘நீ போ சுந்தரம்’ என்று உபாத்தியாயர் வாயால் சொல்லவில்லை; அவரால் சொல்ல முடியவில்லை. ‘அண்ணை பள்ளிக்கூடத்தால் வரும்போது பாண் கொண்டு வருவார் என்று, பசியோடு வழி பார்த்திருக்கும் அந்த மூன்று வயதுக் குழந்தையின் வயிறுமல்லவா இனிமேல் துடிக்கப் போகிறது!’ சுந்தரத்தைப் போகும்படி தலையசைத்துவிட்டு, உபாத்தியாயர் சால்வைத் தலைப்பினால் தமது கண்களை ஒற்றிக்கொண்டார்.

சுந்தரம்!..... உன்னைப்போல எத்தனை சுந்தரங்கள்!

வரதர் கதைகள்

இலங்கையில் தோன்றும் எழுத்தாளர்களுள். சமுதாயத் தொண்டர் களின் தொகை பெருகி வருகின்றது. வாழ்க்கையை உள்ளத்தால் உணர்ந்து, சிக்கல்களுக்கு மருந்தும் தேர்ந்து தெளிந்து அவற்றைத் தம் கதைகளில் படைத்துக் காட்டுவதில் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் திரு.தி.ச. வரதராசன் (வரதர்) இவ்வகையான எழுத்துத் தொண்டு புரிந்துவருகிறார். இந்தத் தொகுப்பில் அமைந்துள்ள மாதுளம்பழம், வீரம், வெற்றி, கற்பு, புதுயுகப் பெண் ஆகிய சிறுகதைகளைக் கற்பவர்க்கு இது எளிதில் விளங்கும்.

இந்தக் கதைகளுள் சிலவற்றில் கணவனும் மனைவியுமாகிய எழுத்தாளர் இருவர் வருகின்றனர். இளங்கோ, கயல்விழி என்னும் பெயர் பூண்ட அவர்கள் காதலர்களாக விளங்குவதை 'வீரம்' என்னும் கதையில் காண்கிறோம். கயல்விழி உண்மையான வீரம் இன்னது என்று உணரத்தக்க நிகழ்ச்சி இளங்கோவின் வாழ்வில் நிகழ்கிறது. அது படிப்பவரின் உள்ளத்தைத் தொட்டு உருக்கவல்லதாகும்.

வெறி என்ற கதையைக் கணவர் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்; அந்தக் கதையைக் கொடிய வகையில் முடிக்கும் நேரத்தில், மனைவி 'ஐயையோ' என்று பதறித் தலையிடுகிறாள். எப்படி முடிப்பது என்ற தயக்கமும் திகைப்பும் ஏற்படுகிறது. நஞ்சு குடித்ததுச் சாகவேண்டிய தந்தையைச் சாகாமல் செய்து கதையை முடிக்கவேண்டும் என்பது மனைவியின் எண்ணம். கணவர் விட்டுக்கொடுத்தார். மனைவி கதையை முடித்தாள்; அருமையான நல்ல முடிவை அமைத்தாள். கதையைப் பாராட்டுவதா? கதையை முடித்த அந்த மனைவியைப் பாராட்டுவதா? அந்த எழுத்தாளர் குடும்பத்தைப் படைத்த திரு. வரதராசனைப் பாராட்டுவதா?

இவ்வாறு கதைகளை மட்டும் அல்லாமல், கதை எழுதும் குடும்பத்தையும் படைத்துக் காட்டியுள்ள திறம், இந்தத் தொகுப்புக்குச் சுவையூட்டுகிறது. இவருடைய தொண்டு மேன்மேலும் வளர்வதாக.

-டாக்டர்.மு. வரதராசன்.